

ĐÊM KHÔNG CÙNG

LÊ XUYỀN

đêm không cùng

phần 3

Lê Xuyên

đêm không cùng

Lê Xuyên

Bìa: *NXB Miền Nam*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

đêm không cùng

LÊ XUYÊN

MIỀN NAM
xuất bản * Saigon 1966

3

Khoảng ba giờ khuya hôm ấy, Ba Nhơn đã lên ra khỏi nhà và đi thẳng lại chỗ Năm Hồng Phúc và Minh Tấn ở.

Đến nơi, không thấy trong nhà có đèn đuốc gì hết, anh ta bực mình lắm lắm: “Cái điệu này chắc hai ông bà nội đó ngủ quên mẹ nó hết trơn rồi”. Anh ta hăm hăm tiến thẳng lại cửa vừa định giơ tay đập vào vách lá để gọi thì bên

trong đã có tiếng của Năm Hồng Phúc hỏi vọng ra:

– Anh Ba tới rồi đó hả?

Ba Nhơn thở phào:

– Ủa tôi. Vậy mà tưởng mấy người ngủ quên chứ? Sao không thắp đèn gì hết vậy?

Năm Hồng Phúc hé cánh cửa lếp lên, nín tay anh ta lòi vô:

– Thì mình phải cẩn thận như vậy, sợ rủi anh Năm ảnh đi xới qua rồi để ý sanh nghi bắt tử hư việc hết. Hồi anh thức dậy, thằng chả có hay biết gì hay không?

Ba Nhon vừa sờ soạng quơ tay để tránh va chạm vào bàn ghế vừa cười nhỏ:

– Hay khỉ gì được. Hồi chiều tối đã bày ra một tiệc nhậu chuột bầm lá cách sút bánh tráng quá ể, anh Năm với mấy tay chơn bộ hạ của anh, cha nào cha nấy uống “oắc” cần hết, và giờ này mấy chả còn nằm ngủ sấp đống ở đằng kia kia. Thử thời bây giờ có ai kể súng bên lỗ tai mấy chả lầy cò mấy chả cũng chẳng hay.

Năm Hồng Phúc cười khanh khách:

– Cha nội nầy giỏi đa! Phải mà, em thấy chiều bữa nào mấy chả cũng quần tam tụ ngũ lại nhậu nhẹt, mấy chả còn la “V. N độc lập, uống rượu lậu thả cửa” nữa mà? Ba Nhon bật quẹt lên đốt cây đèn chong đặt ở giữa bàn, đoạn đưa mắt

nhìn sơ qua hai người rồi hỏi Năm Hồng Phúc luôn:

– Xuống bụng gì cô đã lo sẵn sàng hết chưa?

Năm Hồng Phúc gật đầu.

– Còn cái tôi dặn cô đó?

Năm Hồng Phúc cúi xuống lấy lên một sợi dây niệt trâu đen mun, quấn gọn thành nhiều vòng và trao cho Ba Nhon:

– Dây nè, với thứ dây này thì nự nội ai bây giờ bứt cũng không đứt nữa.

Ba Nhon gật gù cầm sợi dây sẫm soi rồi quay qua bảo Minh Tấn:

– Thôi anh ở đây đợi tụi tôi một

chút ghen. Khi nào tôi với cô Năm dẫn cô Ngọc Sương về đây là mấy người ráp nhau xuống xuống đông liền.

Minh Tấn chưng hửng hỏi lại:

– Ủa, bộ anh không theo cô Năm đưa tôi với cô Ngọc Sương tới ngoài sao?

Ba Nhon khẽ lắc đầu:

– Một mình cô Năm đây cũng dư sức rồi. Chết thêm tôi xuống xuống cho thêm khảm, thêm nặng nữa chớ ích lợi gì. Tôi ở trong này cho mấy người đi thì mới chắc ăn hơn.

Mấy con gà trống cổ trong xóm nổi nhau vỗ cánh bành bịch và gáy rộ lên. Ba Nhon khều tay Năm Hồng Phúc:

– Tụi mình đi cho mau hông thôi

sáng hét đến nơi kia kìa!

Năm Hồng Phúc day qua vuốt nhẹ má Minh Tấn:

– Ở nhà đợi em đi một chút nghen cưng.

Minh Tấn xén lên đứng nhích ra trong lúc Ba Nhon đưa tay xô nhẹ Năm Hồng Phúc đi tới và cự nự:

– Thôi đi mau đi cô. Chuyện gấp như trời mà ở đó nắm tay nắm chùn mùi mẫn nhau hoài hà!

Năm Hồng Phúc cười khúc khích rồi ngoái lại dặn Minh Tấn:

– Cưng ở nhà tắt đèn và đừng đi đâu hết nghen cưng!

Ba Nhon mạnh tay xô cô ta đi tuốt ra khỏi cửa và một khi hai người đã bước quẹo qua con đường mòn dẫn đến nhà Ngọc Sương ở, Ba Nhon khế bảo Năm Hồng Phúc:

– Lát nữa xuống xuống còn có mặt cô Ngọc Sương nữa, chứ chẳng phải có cô và anh Minh Tấn đầu ghen. Cô cứ theo cái mừng cộ về kể vai rồi “cứng cứng” đeo đeo đó thì... kệt lắm đa.

Năm Hồng Phúc xì một tiếng:

– Thằng cha nầy bộ nói con nầy hư lắm chắc. Chuyện đó em còn rành hơn, anh tin như vậy đi.

Ba Nhon cười nhẹ:

– Thì tôi cũng dặn cố chùng chùng vậy thôi. Công việc mình lo trọt lót hết,

nên rán đừng để cho nó bị kẹt giờ phút
chót vì một sợi tơ sợi tóc,

Năm Hồng Phúc thở dài:

– Thôi, em biết rồi.

Ba Nhơn chỉ tay về phía trước mặt:

– Sắp tới nơi rồi đó cô. Cô đứng đợi
tại đây một chút cho tôi có đủ thời giờ
đi bọc ở phía sau lưng anh chàng đứng
gác. Trong chuyến này, cô nhớ kỹ là
mình phải làm mọi việc cho thiệt chớp
nhoáng, thiệt êm rơ, nhất là tránh đừng
để liên lụy tới người khác. Thằng cha
Năm nó hay có tánh giận cá chém thớt
lắm đó cô.

– Ủ. Anh đi trước đi.

Độ mười phút sau khi Ba Nhơn lui

vô đám vườn, Năm Hồng Phúc thản nhiên đi thẳng vô sân nhà và để cho anh đứng gác có thể nhận ra ngay sự có mặt của mình, cô ta tăng hăng lên mấy tiếng. Anh du kích (Năm Trường Kỳ đã đổi một thủ hạ khác lãnh gác phần đêm) đứng rột dậy, móc khẩu súng lục ra thủ sẵn nơi tay và đồng dặc hỏi liền:

– Ai đó, đứng lại lập tức! Năm Hồng Phúc vẫn thản nhiên đi tới:

– Tôi đây mà anh. Bộ hổng nhận ra hả?

Anh du kích xâm xâm đi tới đón đầu cô ta:

– Cô Năm đó hả? Mà sao... khuya lắc khuya lơ như vậy cô lại đi lang bang đây?

Năm Hồng Phúc lóng ngóng nhìn ra phía sau lưng anh du kích, cố ý mong đợi Ba Nhon xuất hiện, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng anh ta đâu cả. Cô bèn kiếm cách tranh thủ thời gian:

– Ờ tôi lên xóm trên có việc cần nên tiện dịp ghé qua đây hỏi thăm anh đôi ba câu...

Anh kia vốn được Năm Trường Kỳ căn dặn kỹ về trường hợp của Năm Hồng Phúc và Ba Nhon nên có ý nghi ngờ liền. Anh ta nhăn nhó lựa lời đuổi khéo cô ta đi:

– Ý trời ơi, đối với tui thì có cái khi chó gì mà cô phải ghé lại hỏi thăm hỏi nom giũa đêm khuya khoắc như vậy. Nếu cô còn tội nghiệp tui chút đỉnh thì cô làm ơn đang ra xa chỗ này, rủi ro

anh Năm ảnh đi xét ngang qua đây ảnh thấy... cô với tui chuyện trò như vậy, ảnh cạo tui sát ván,

Năm Hồng Phúc chột thấy Ba Nhơn lom khom bò ra khỏi chỗ mấy bụi rậm bên rìa sân, nhanh nhẹn và nhẹ nhàng tiến mau tới như một con mèo xông đến vô chuột.

Năm Hồng Phúc mỉm cười, nói buông xuôi:

– À, nếu anh Năm ảnh... kị tôi như vậy thì tôi đi cho rảnh...

Anh du kích sốt sắng gật đầu:

– Phải đa cô. Cô biết như vậy thì đỡ cho tui quá, chớ nếu không...

Anh ta chưa kịp nói hết câu thì Ba

Nhơn đã nhảy phóc tới thúc mạnh đầu súng vào lưng anh ta và bảo nhỏ, giọng gần hẳn xuống:

– Đứng im và bỏ súng xuống!

Anh du kích giật nhੌm người và chưa kịp có phản ứng gì hết thì nhanh như chớp. Năm Hồng Phúc đã với tay chụp lấy tay cầm súng của anh ta vặn mạnh. Khẩu súng rớt xuống đất và liền theo đó, Ba Nhơn cặp cổ anh ta chắc cứng khiến anh ta hết mong vùng vẫy.

Năm Hồng Phúc cúi xuống lượm khẩu súng lên, đoạn ôn tồn bảo anh du kích:

– Tụi này bắt buộc phải làm như vậy chứ không có ý ám hại anh đâu. Tốt hơn hết là anh nên lặng thính chứ đừng bày đặt la lối hay cự nự lੌi thôi thì... tụi này

không nường tay đầu nghen.

Anh kia lấp bắp kêu lên:

– Cô Năm... cô làm gì kỳ vậy cô...
hổng sợ anh Năm Trường Kỳ...

Ba Nhơn ghệt mạnh cổ anh ta, ngắt ngang:

– Sợ hay không gì thầy kệ người ta, anh khỏi phải hăm he lời thôi gì hết.

Anh kia hoàn hồn, nhận ra giọng của Ba Nhơn nên lật đật nói luôn:

– Ý trời ơi, có anh Ba vô nữa sao! Anh buông tui ra chớ hông thôi... cái việc này không dễ dàng gì đâu. Anh buông tui ra, tui thể đọc là không học lại cho anh Năm hay một điều gì hết.

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Thôi cha nội đừng lẻo mép. Bộ anh tưởng tụi này con nít con nôi gì mà dễ xí gạt.

Ba Nhơn vội hỏi cô ta:

– Ối thôi hơi sức đâu mà nói cù của cù nhằng với giả hồng biết. Cô bước lại rút cuộn dây tôi cầm nơi tay đây nè, cô trói quách giả lại rồi mình còn lo nhiều công việc khác nữa chứ!

Năm Hồng Phúc lật đặt cầm lấy cuộn dây, đặt khẩu súng lục của anh chàng này xuống đất rồi hì hục trói chặt hai chân hai tay của anh liền trong một sợi dây ấy.

Anh du kích đành đứng “xếp vè” chịu trận vì biết chống cự cũng chẳng xong,

nhất là anh Ba Nhon nhúng tay vào nên anh ta luống cuống không biết đối phó làm sao mặc dầu có lời dặn trước của Năm Trường Kỳ. Anh ta sợ Năm Trường Kỳ mà cũng... ngán Ba Nhon luôn: trong nhiều dịp anh ta đã được chứng kiến Ba Nhon “cặp cổ” những tên địch đi lơ ngơ một mình còn dễ dàng hơn là người ta chụp bắt một con gà.

Anh ta rên rỉ liên miện:

– Anh Ba ơi, anh làm điều này chết tui. Thà anh giết mẹ tui đi còn hơn chớ để như vậy, tui biết trả lời làm sao với anh Năm đây?

Ba Nhon lựa lời vỗ về anh ta:

– Hồng sao đâu mà sợ. Tôi trối kệ anh như vậy thì nữa anh dễ nói chuyện với anh Năm. Anh đổ thừa là bị đánh

trong lúc hờ cơ chớ không phải thấy cô Năm đi vô trước. Ai đứng vào chỗ của anh cũng phải “bị” y như vậy: Sau đó, tôi sẽ nhận tội hết với anh Năm chớ không để anh lãnh đủ một mình đâu.

Vừa nói Ba Nhon vừa đặt anh ta nằm “chông gọng” dưới đất, đoạn móc trong túi ra một trái chanh nhỏ nhét vô miệng anh ta rồi dùng khăn tẩm bịt chặt luôn miệng. Anh kia ú ớ phản đối nhưng rất cuộc rồi cũng đành chịu phép.

Ba Nhon bảo Năm Hồng Phúc nhặt khẩu súng lên rồi cùng với cô nầy xông vào nhà. Vì từ nầy giờ, mấy người xâm xì ở tuốt ngoài đầu sân nên trong nhà vẫn không ai hay biết gì ráo.

Ba Nhon đứng canh chừng ở cửa và chỉ có Năm Hồng Phúc tiến lại phía bộ

ván. Cô ta vén mừng lên, với tay lay gọi Ngọc Sương, giọng chỉ vừa đủ nghe:

– Cô hai, dậy mau đi cô.

Ngọc Sương giật mình ngồi rột lên, lắp bắp kêu:

– Ủa cô Năm... cô lại đây có việc gì...

Năm Hồng Phúc vội bùm miệng cô lại:

– Ý, nói nhỏ nhỏ vậy cô. Tôi đến để đưa cô đi trốn đây nè.

Ngọc Sương có vẻ chưng hửng và thật thà hỏi lại:

– Sao gấp quá vậy cô Năm.

Năm Hồng Phúc gất gổng nho nhỏ:

– Trời ơi, gấp chừng nào tốt chừng nấy chớ bộ cô muốn lần khân ở đây để nạp thịt cho thằng cha Năm hả? Lè lẹ đi cô, anh Ba ảnh đợi ngoài kia kìa.

Ngọc Sương vội vã bước xuống ván ngựa. Cô ta ló quó day bên này, quay bên kia như có ý tìm kiếm một vật gì. Năm Hồng Phúc lại hỏi:

– Cô đi một mình trơn như vậy được rồi chớ khỏi phải mang xách gì thêm hết á. Cô về tới ngoài thì thiếu gì quần áo mà phải lo hồng biết.

Ngọc Sương ờ một tiếng rồi ấp úng hỏi luôn:

– Có mình tôi đi hay là...

Năm Hồng Phúc xô cô bước đi tới:

– Có anh Minh Tấn nữa mà. Tụi tôi không bỏ rơi anh lại đâu.

Ngọc Sương lưng khựng ngó ngoái vô phía trong buồng:

– Còn hai bác chủ nhà...

Năm Hồng Phúc chặn lời liền:

– Thầy kệ mấy người đó mà. Cô lo cho cái thân của cô trước đi. Sau này nếu có bề gì thì tụi nầy đưa lưng ra gánh hết chớ bộ đông luôn theo cô với anh Minh Tấn sao mà cô sợ họ mang họa lây!

Ngọc Sương gật đầu đoạn hồi hả bước ra ngoài.

Ba Nhơn với tay khép cửa lại... Khi chạm mặt với anh nầy, Ngọc-Sương có vẻ lúng túng. Cô ta lí nhí nói mấy tiếng

cám ơn, nhưng Ba Nhon gạt ngang:

– Cô lo đi rút đi hông thôi anh Năm ảnh hay kịp thì mệt thêm cho tội này chú chẳng ích lợi gì hết.

Cả ba người cùng chạy thẳng ra sân, và khi đi ngang qua anh du kích, Ba Nhon dùng lại bảo Năm Hồng Phúc vứt trả khẩu súng xuống mặt đất.

Ngóc đầu lên nhìn thấy có bóng Ngọc Sương đi kèm với hai người kia, anh du kích chòi đập dữ tuy rằng biết sự việc phải xảy ra như thế. Thương hại, Ba Nhon lên tiếng vỗ về:

– Anh cảm phiền nằm ở đây một chút xíu nữa nhen! Hổng chết chóc gì đâu! Chùng nào tội tôi bị anh Năm làm thịt hết ráo thì anh mới sợ.

Đoạn bỏ anh du kích nằm đó, cả ba người chạy lúp xúp về phía nhà Năm Hồng Phúc...

Nghe có tiếng động ở phía đầu sân, Minh Tấn vội chạy ra đón. Thấy có bóng Ngọc Sương, anh ghen ngào lên tiếng hỏi:

Ngọc Sương mừng rỡ đáp:

– Anh Minh Tấn, em đây nè.

Trong một phút xúc cảm cô đã vọt miệng xưng em với Minh Tấn và đó là lần đầu tiên từ khi hai người quen biết nhau!

Năm Hồng Phúc lại chen vô hỏi:

– Thôi, đủ bộ hết rồi thì mình nên xuống xuống khơi cho sớm. Hai anh chị

muốn nói cái gì, xin để xuống dưới đó rồi hãy xả dàn chớ cú cà rà ở đây, cha nội Năm hay được theo kịp thì chỉ có nước nhìn nhau mà khóc đa!

Nhận thấy giọng của Năm Hồng Phúc có vẻ chua cay, Ba Nhơn liền nói vô:

– Thôi anh Minh Tấn và cô Ngọc Sương theo cô Năm đi cho gấp kẻo sáng bết đến nơi rồi. Tôi chúc hai người về ngoài cho được... bình yên mạnh giỏi là tôi mừng.

Ngọc Sương quay phắt qua phía Ba Nhơn:

– Ủa anh không đi theo tụi này sao?

Ba Nhơn ngùi ngùi đáp:

– Không, tôi còn phải ở lại để canh chừng anh Năm với... với lại còn hai bác chủ nhà đang chờ cô ở nữa. Rủi hời này họ hay biết hết nhưng làm bộ nín thinh để chờ cho tụi mình đi khỏi mới đông đi báo cho anh Năm hay thì phiền lắm. Đáng lẽ tôi phải ở luôn đây nhưng... muốn đưa cô với anh Minh Tấn xuống tới xuống làng hoang một lần chót cho nó khỏi... áy náy trong bụng... Bây giờ thì kể như xong xuôi hết rồi, thôi tôi xin ý “kiểu” hết.

Minh Tấn bước tới nắm chặt lấy tay Ba Nhon lắc lia:

– Anh Ba, thiệt tôi không biết phải dùng lời lẽ gì để cảm ơn anh cho xiết.

Ba Nhon nhẹ gỡ tay anh ta ra, cười đáp:

– Ôi chút đỉnh mà kể ơn nghĩa làm gì cho mệt... Hay là nếu anh muốn trả ơn cho tôi và cô Năm đây thì xin anh rán lo săn sóc cho cô Ngọc Sương kia trọn đời mãi kiếp là đủ.

Minh Tấn nghen ngào:

– Đã đành như vậy rồi... Nhưng biết đến chừng nào tụi tôi mới có dịp gặp lại anh và cô Năm đây?

Năm Hồng Phúc đang lui cui sửa soạn dầm bơi, vội quay lại nói chen vô:

– Anh hỏi chi chuyện xa lắc xa lơ đó hổng biết. Thời buổi giặc già lung tung nầy, ngay đến tôi đây cũng không biết chắc có còn ở đây hoài hoài không, chớ đừng nói gì tính đến chuyện gặp gỡ anh với cô Ngọc Sương lần thứ hai. Thôi xin mời hai anh chị xuống xuống đi cho gấp

chớ cà rịch cà tang hoài thì làm sao có thể ra sông cái trước sáng được.

Ba Nhon cũng lên tiếng hỏi theo:

– Cô Năm nói phải, xin anh và cô Ngọc Sương xuống xuống đi.

Minh Tấn, trong một phút cảm động, đưa tay bắt lấy tay của Ba Nhon siết mạnh để từ biệt. Cách chào biệt theo lối âu tây này làm cho Ba Nhon hơi luống cuống. Anh ta ngượng nghịu... gục gặt tay theo đà tay của Minh Tấn, trong lúc ấy Ngọc Sương bước lại đứng bên cạnh hai người. Cô ta ấp úng mãi mới nói nên lời:

– Anh Ba ở lại mạnh giỏi.

Ba Nhon rút tay mình ra khỏi bàn

tay của Minh Tấn và rón lấy giọng thảo nhiên đáp:

– Thôi, tôi chúc cô và anh Minh Tấn đi đường được bình yên và về tới nhà sớm cho thấy cai mừng... (ngừng một giây, anh ta dịu dàng tiếp lời)... Một khi về tới ngoài cô cũng nên lựa lời khuyên lơn thầy cai... Theo ý tôi, thầy nên kiếm miếng vườn nào gần đó rút về lo trồng trọt dưỡng già cho nó khoẻ cái thân. Thời buổi Tây u lộn xộn nầy, thầy đeo đuổi làm gì cái chức cai tổng đó cho nó... tổn thọ và thất âm đức.

Ngọc Sương đáp nho nhỏ:

– Tôi sẽ không quên lời anh dặn.

Ba Nhơn bước xê ra và lớn tiếng nói với với Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm liệu đưa họ tới khúc nào yên thì cho họ lên đón xe đón cô đi rồi quay về đây gấp chó đùng rề tuốt ra miệt chợ, rủi tụi nó tóm được cô thì mệt đa. Tôi ở nhà đợi tin của cô gắt lắm đó nghen.

Không đợi Năm Hồng Phúc trả lời anh ta quay người hấp tấp đi thẳng một mạch về phía nhà mình để xem coi Năm Trường Kỳ đã hay biết gì chưa.

★

Trời đã mờ sáng, và khi Ba Nhơn vừa bước đến lối quẹo vô nhà mình thì bỗng nghe có tiếng súng lớn nhỏ nổ rong phía ngoài sông cái. Anh ta dậm chân kêu lên: “Chết mồ rồi! Sao Tây hôm nay mà lại vô bố cà! Cái điệu này mấy người kia

chắc phải quay trở lại chớ làm sao dám khơi luôn ra ngoài sông lớn! Và như vậy thì lỗ dở hết!”

Tuy lo như thế, Ba Nhơn cũng lật đật chạy vô nhà để gọi Năm Trường Kỳ hầu bàn tính gấp kế hoạch rút lui trước sự càn quét của địch.

Vừa lúc ấy Năm Trường Kỳ cũng hốt hải chạy tông ra. Khi thấy Ba Nhơn hần ta chắt lưỡi kêu trời:

– Anh đi đâu biệt tự nãy giờ vậy? Bộ anh không biết Tây nó kéo vô ùn ùn ngoài vàm đó sao.

– Biết rồi nên mới chạy vô tính kêu anh đây.

– Thôi anh lo gom góp anh em lại rút mẹ nó vô ngọn trước đi rồi để nhóng

coi nếu tụi nó vô sâu nữa thì mình liệu sau.

Ba Nhon rụt rè đáp:

– Cái đó anh khỏi lo. Thôi anh vô lo quơ dọn các thứ giấy tờ, còn tôi trước hết tôi chạy kêu anh em gom xuống bông rồi mình cứ đi lần từ tốn.

Năm Trường Kỳ vừa dợm chạy đi vừa nói:

– Để tôi đi dắt cô Ngọc Sương tản cư theo mới được. Còn cha nội Minh Tấn... hổng biết con Năm nó giữ nổi chả không hay là để chả chạy vọt kêu Tây vô nữa?

Ba Nhon vội níu tay hấn ta lại:

– Thôi anh khỏi lo vụ đó mất công...

Năm Trường Kỳ trợn mắt:

– Bộ anh tính bỏ họ lại đây cho rước Tây vô sao? Đâu có được!

Ba Nhơn đành thú thật:

– Thôi tôi cũng chẳng giấu gì anh: cổ với anh Minh Tấn đông mất rồi...

Năm Trường Kỳ giận run:

– Đông mất rồi? Ai đưa cho tụi nó đi?

– Cô Năm...

Năm Trường Kỳ chụp lấy ngực Ba Nhơn, hét lớn:

– Con Năm! Có anh nhúng tay vô đó nữa chứ chẳng không. Mà tụi nó đi từ hồi nào?

– Lâu rồi.

Năm Trường Kỳ buông mạnh tay xuống:

– Cái điệu hầy, tội nó cũng bị tàu Tây bắn sứt hết chớ chẳng thoát đâu. Hèn chi, súng nổ âm âm mà anh đi biệt hồi khuya cho tới bây giờ mới ló mặt về há! Anh có lo gì chuyện Tây bố đâu? Vậy mà trước đây anh còn làm bộ lên mặt dạy đời thằng này nữa chứ? Được rồi, bây giờ ai lo phận nấy rồi tội mình sẽ nói chuyện sau.

Dứt lời hắt ta bỏ mặc Ba Nhon đứng đó chạy vô nhà, miệng kêu réo tên thủ hạ om sòm:

– Thằng Sáu ở trông lo cộ bị sẵn đồ đạc rồi đi theo tao vô trong ngọn cho mau. Đợi tao chạy qua coi thằng chết

bầm ở bên kia nó làm ăn thế nào mà để cho người ta dẫn tù đi ngờ ngờ vậy cả!

Ba Nhon còn lụng khụng đứng đó, để nghe ngóng xem hần ta tính toán việc gì. Khi Năm Trường Kỳ chạy xốt qua mặt anh ta, hần ta chột ngừng phát lại, vừa ngoái đầu nhìn anh ta vừa cười gằn:

– Anh Ba, chưa chắc tụi nó chạy lọt đâu. Khi thấy tàu Tây vô bố như vậy, thế nào con Năm cũng bơi xuống xẹt vô mấy con rạch nhỏ chớ không dám ló mặt ra sông cái đâu. Tôi chấp tụi nó đi trước, để anh coi không sớm thì muộn tôi cũng theo kịp tụi nó, tụi nó cũng còn xà quần trong miệt ruộng chớ chạy đi đâu được.

Giọng hần ta đầy vẻ hăm dọa và dứt

lời hấn ta cười lớn lên rồi đông đi tuốt.

Ba Nhon tái mặt, những điều dự đoán của Năm Trường Kỳ rất hữu lý, nhưng trong tình cảnh này anh ta không thể nào theo ngăn cản hấn được. Ba Nhon lắc đầu thở dài rồi cũng lật đật chạy đi theo đám anh em. Tiếng súng nổ mỗi lúc nghe mỗi gần thêm...

Năm Trường Kỳ chọn một chiếc xuống chèo để có thể đi mau. Hấn ta hỏi anh chèo lái:

– Anh cứ chèo tuốt vô ngọn cho yên thân trước đã rồi cứ rà khắp miệt đó cho tôi. Nếu tụi con Năm chỉ mới trốn hồi gần sáng thì cũng đổ vô tròng chó chẳng thẳng thiên hay độn thổ đi đâu được. Nếu tụi nó không có ở tròng thì chắc chắn là bị Tây hốt rồi, như vậy cho đáng đời con Năm!

Anh chèo lái cũng như anh bơi mũi thừa hiểu ý định nóng nảy của hắn ta nên mọi người chèo bơi nước rút.

Năm Trường Kỳ cho quần nát miệt trong ngọn nhưng vẫn chưa thấy tăm hơi ba người kia đâu hết. Nhận thấy tiếng súng ở phía ngoài bờ sông đã nghe rời rạc và những bụng khói đen (do từ những căn nhà bị đốt bốc lên) ở phía ấy cũng bắt đầu tan dần, Năm Trường Kỳ bảo thủ hạ chống xuống vô nắp đậu dưới tàn một đám cây chùn bầu rậm rạp để vừa trú nắng vừa nghe ngóng tình hình.

Cả bọn người im lặng kẻ cầm nón lá quạt quạt, người móc thuốc ra vắn hút, riêng Năm Trường Kỳ thì vẫn còn vẻ hăm hù. Hắn ta đang nghĩ cách đối phó với Ba Nhơn sau khi Tây rút đi.

Chợt có tiếng xuống bơi lác xạc trong phía bùng đầy lục bình, rau mác ở gần đó. Năm Trường Kỳ hát hàm bảo một tên thủ hạ:

– Anh đứng lên coi xuống ghe nào tản cư đó kêu hỏi thăm họ coi có thấy xuống của tụi nó không? Cứ hỏi họ có thấy chiếc xuống nào trên có hai con đàn bà và một thằng đàn ông không? Nói rõ là thằng đàn ông và con đàn bà ngồi trên xuống... mặt mày trắng trẻo đó ghen?

Anh kia vội đứng dậy, ngóng cổ lên ngó phía có tiếng động và chưa chi đã hấp tấp ngồi thụp xuống, trườn mình về phía Năm Trường Kỳ, lăm la lăm lét bảo nhỏ:

– Anh Năm ơi, hổng phải xuống ghe tản cư nào hết.

Năm Trường Kỳ ngồi ngay lại, hấp tấp hỏi:

– Sao? Bộ Tây nó ngồi ghe ruồng vô tới trong này hả?

Anh kia lắc đầu, chặt lưỡi:

– Hồng phải. Tui nói xuống của họ.

Năm Trường Kỳ quắc mắt:

– Của họ nào? Nói cho mau lập cà lập cập hoài hà!

– Xuống của cô Năm và hai người kia đó, họ...

Năm Trường Kỳ chụp lấy khẩu súng, vừa khom lưng định đứng rột dậy nhưng không biết nghĩ sao lại ngồi bệt xuống rồi thì thầm căn dặn hai thủ hạ:

– Mấy người ngồi yên chớ đừng thọt lên thọt xuống nghen. Mình chọn rộn. tui nó thấy động bơi xuống vệt ra chỗ khác thì theo rượt tui nó còn mệt, ở trong bụng, lục bình, rau mác dính dề, thứ xuống chèo của mình khó day trở lắm. Với lại con Năm nó rành hết mọi ngõ ngách nữa.

Anh du kích lãnh phận sự canh gác Ngọc Sương hồi tối, còn thâm thù việc mình bị trói ké nên vọt miệng đề nghị với Năm Trường Kỳ:

– Anh hơi sức đâu mà đợi họ tới, rủi họ đi bết sang ngã khác thì anh em mình chỉ còn nước... “hút gió không kêu”, chi bằng mình đứng lên réo họ bơi lại, nếu họ cãi lời mình cứ rĩa mẹ nó coi họ có thoát khỏi không!

Năm Trường Kỳ trợn mắt nhìn anh ta:

– Anh cứ giỏi nói cái lỗ miệng! Sao hồi tối, anh hồng ria dùm tôi một chút coi! Tui muốn bắt sống tui nó để coi gan mật tui nó bao lớn.

... Tiếng xuống của Năm Hồng Phúc bơi mỗi lúc mỗi gần. Năm Trường Kỳ lom khom đứng lên, vạch đám lá để canh chừng. Hắn ta thấy rõ Năm Hồng Phúc ra sức bơi một cách hăng hái lắm, thỉnh thoảng cô ta lại gác dầm ngó quanh ngó quẩn để rồi lại hấp tấp bơi riết tới. Trong lúc ấy, Minh Tấn và Ngọc Sương, đầu đội nón lá sùm sụp ngồi co rút trên xuống và không ai nói năng một lời gì hết.

Năm Trường Kỳ vẫn bình tĩnh đứng

đội. Và khi chiếc xuồng của Ngọc Sương còn cách độ mười, mười lăm thước, Năm Hồng Phúc gác dầm lên be chiếc xuồng, nghiêng đầu ra để lấy tay vẩy nước rửa mặt. Ánh nắng giữa đồng trống mỗi lúc mỗi thêm gay gắt. Sau khi rửa mặt qua loa cho mát và đỡ mệt, Năm Hồng Phúc đứng hẳn lên trên sạp xuồng ngó mong về phía xóm nhà ngoài vàm rạch. Đoạn cô ta ngồi xuống và lên tiếng bảo Ngọc Sương, Minh Tấn:

– Tôi coi bộ êm rồi đa. Thôi mình kiếm chỗ đụt nắng cho khoẻ khoẻ lại rồi tôi sẽ tìm cách len lỏi theo mấy đường nước trong bưng để ra con rạch ở phía trên đây rồi xẹt ra sông cái luôn. Luồng bố qua rồi mình không sợ gặp Tây bắt tù nữa, và bây giờ rủi đụng đầu với tụi nó nữa thì cũng không đến nỗi nào...

Ngọc Sương hấp tấp hỏi:

– Sao vậy cô Năm?

Năm Hồng Phúc hát hàm chỉ về phía hai người:

– Bề gì cũng có cô với anh Minh Tấn đây trả lời tiếng Tây tiếng u với tụi nó là êm. Hồi sáng, phần trời còn mờ mờ, phần trong lúc mới ào vô, tụi nó hay rìa bất kể quần thần lắm. Tòì ở trong này lâu tòi biết, trong mấy lúc đó, hể tụi nó nghe nhấp nhoáng chỗ nào có tiếng động là nổ tưởi vô rồi chú đừng nói gì thấy có bóng người lấp ló.

Minh Tấn đảo mắt nhìn qua một vòng rồi nói chen vô:

– Lạ quá cô Năm, sao trong miệt này vắng tanh vậy... Tòì muốn nói là tự nãy

giờ mình chỉ đựng đầu với năm ba đám người đi tản cư, còn số anh em của anh Ba, anh Năm rút đi đâu hả cô?

Năm Hồng Phúc mím môi suy nghĩ rồi đáp:

– Đám dân của anh Ba... chắc còn lẫn quần ở miệt gần ngoài, còn vài tên của anh Năm và ảnh nữa chắc chắn, đông biệt vô xa nữa rồi chớ mấy chả hổng đại gì thả rề ở đây đâu. Thôi mình vô trong đám cây kia vừa tránh nắng vừa lật ba đòn bánh tét ra lót dạ cho có đủ sức đi nữa chứ?

Nghe Năm Hồng Phúc nói một cách tỉnh khô như vậy. Ngọc Sương cũng cảm thấy yên tâm. Cô ta tán thành liền.

– Cô Năm nói phải đa. Thiệt cổ lo đủ hết, nói nào ngay tôi cũng hơi đói

bụng và nhứt là... nhức đầu quá vì mấy lúc gần đây ở bó rọ trong nhà hoài hôm nay lại ra dăng nắng nên... hơi khó chịu. Hồng biết anh Minh Tấn có vậy không anh?

Minh Tấn mỉm cười gật đầu:

– Tôi cũng... dở ẹt như vậy.

Năm Hồng Phúc quơ dầm bơi:

– Thiệt bây giờ tôi mới đỡ lo. Hồi nghe tin Tây vô tôi sợ mình... chạy ô mỗ mắc ô mả, tránh ba ông nội kia lại đụng đầu cái đám của thằng cha Năm thì... ức bụng quá!

Dứt lời Hồng Phúc xằng xái bơi xuống đi thẳng lại đám chũn bầu rậm rạp nơi vừa có nhiều bóng mát vừa kín đáo.

Canh cho mũi xuống của cô ta vừa queo vô, Năm Trường Kỳ đứng thẳng người lại, hai tay chống nạnh, cất tiếng cười giòn.

Năm Hồng Phúc cầm cây dầm chết cứng, Minh Tấn há hốc miệng trong một dáng điệu vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, còn Ngọc Sương thì lập cập la hoảng lên:

– Trời trời... anh Năm.

Năm Trường Kỳ khẽ gật đầu:

– Tôi đây mà cô. Chắc mấy người hồng dè hả!

Hai anh du kích trên xuống cũng đứng rớt lên, hờm sẵn súng, mặt hầm hừ như muốn ăn tươi nuốt sống những người trên xuống đối diện.

Sau phút kinh hoàng, Năm Hồng Phúc quơ dầm nạy mạnh để trở mũi xuống sang hướng khác. Thấy vậy, Năm Trường Kỳ quát to:

– Ê con kia! Mày đừng mong chạy thoát, (rồi day qua hai tên thủ hạ, hấn ta cau có ra lệnh)... Chèo xuống ra chặn nó lại chớ. Lẹ lên, chớ đứng ở đó ngó chơi hả!

Hai anh kia lật đặt đặt súng xuống, kẻ chụp dầm, người quơ chèo bơi mạnh tới khiến Năm Trường Kỳ suýt té nhào. Hấn ta bèn ngồi thụp xuống, hay tay níu chặt vào be xuống, miệng không ngớt la hét:

– Năm Hồng Phúc, đậu xuống lại hông thôi tao bắn chết cả lũ đa nghen!

Chỉ trong nháy mắt, chiếc xuống của Năm Trường Kỳ đã chặn đầu được chiếc xuống của Năm Hồng Phúc và trong lúc hấn đứng lên cười ngạo nghễ, Năm Hồng Phúc vừa tức giận, vừa thất vọng liệng cây dầm lên khoang xuống nghe một cái cộp.

Năm Trường Kỳ đưa mắt nhìn qua một lượt ba người ngồi trên xuống rồi hất hàm hỏi trống:

– Chịu phép rồi hả? Sao mấy người không giỏi chạy nữa đi?

Năm Hồng Phúc khinh khỉnh hỏi lại:

– Bây giờ anh tính làm gì tụi này đây?

Năm Trường Kỳ nạt nộ:

– Ai là anh em của cô nữa hả? Cô giỏi làm tài khôn tài khéo, chuyện này tôi cho cô chết luôn. Như vậy cô khỏi có than trời trách đất gì nữa được.

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Anh nói sao nghe dễ ợt. Anh giỏi làm gì được con này thì làm thử coi?

Năm Trường Kỳ quát lớn:

– Thách hả? (day qua một thủ hạ hăn ta hạ lệnh tiếp) Ê, anh Sáu anh bắt mẹ con này cho tôi!

Anh kia chìa khẩu súng lục ra, lên cò cái rắc. Thấy vậy, Ngọc Sương hốt hoảng trườn mình lại níu lấy tay Năm Hồng Phúc lắc lia:

– Cô Năm ơi, tôi lạy cô. Trong hoàn cảnh này, cô rán nhịn nhục năn nỉ ảnh vài lời cho nó êm đi chớ mình làm quá sao được.

Nghe câu ấy, Năm Trường Kỳ càng làm dữ:

– Khỏi có năn nỉ gì hết. Ê, Sáu “mần” đi anh!

Ngọc Sương nhào người tới ôm chầm lấy Năm Hồng Phúc và hốt hải kêu lên:

– Tại tôi hết anh Năm ơi! Anh có bắn thì bắn tôi đây nè!

Anh du kích đưa mắt nhìn Năm Trường Kỳ như có ý hỏi ý kiến. Hắn ta xua tay:

– Nổ đại cho tôi. Cô kia chết trước, cô nọ chết sau, một hai mạng người mà ăn thua gì!

Năm Hồng Phúc xô mạnh Ngọc Sương ra rồi cứng cỏi đứng trên sạp xuống, ngực ưỡn ra:

– Thì tôi đây nè! Ê anh Sáu, anh có nghe lời thằng chả thì bóp cò một cái coi chơi.

Anh Sáu chong ngay mũi súng về phía cô, mím chặt môi lại, nhưng rồi không biết nghĩ sao anh ta lại quay qua hỏi Năm Trường Kỳ:

– Bắn thiệt hả anh Năm?

Năm Trường Kỳ trợn mắt:

– Ủa, bộ anh nói tôi giỡn sao chứ?

Anh kia lại chĩa mũi súng ra, hết ngó Năm Hồng Phúc rồi lại quay sang nhìn Năm Trường Kỳ. Anh ta nhả nhó lên tiếng:

– Cô Năm đây... quen quá mà anh. Thôi anh để cho thằng kia nó cáng đáng vụ này đi.

Năm Trường Kỳ dậm mạnh chân lên sạp xuống:

– Đồ mặt gà mái! (đoạn hấn day qua bảo anh ngồi sau lái) Anh lãnh xử con kia coi được hông? Hồi nãy, anh muốn ăn tươi nuốt sống tụi nó lắm mà!

Anh kia rụt rè kiểm cách thoái thác:

– Máy người thì... tui “mần” liền, nhưng cô Năm đây cũng ở trong phe anh em mình trong này. Cô lại quen

mấy anh lớn khắp mặt hết... Thôi anh chỉ huy ở đây, anh ... xử cổ... tiện hơn...

Năm Trường Kỳ chặt lưỡi kêu trời:

– Từ trước tới giờ, tao chia ngọt sẻ bùi với tụi bây uống quá! Người ta nuôi con chó cho nó ăn cơm thừa cá cặn mà nó còn biết bình chủ, biết nghe lời chủ hơn! Tội của nó đành rành ra vậy, mà tao biểu bây xử bây hông chịu đó ghen! Xong xuôi chuyến này, tao cho tụi bay đi xuống miệt Năm Căn, Cạnh Đền chặt củi được một chuyến cho tụi bây biết thân.

Thấy tình hình có mùi êm, Năm Hồng Phúc lên tiếng nói sấn tới:

– Xử gì ngang xương như vậy mà xử. Tôi có tội tình gì hả? Hai anh em đừng có nghe lời thằng chả đốc xúi làm

ầu rồi sau này chỉ có mấy anh đưa lưng ra lãnh đủ chớ thằng chả thì phui tay, phui đít lãng bét ra và còn đồ thừa này nọ cho mấy anh nữa.

Năm Trường Kỳ sượng trân, nhưng cũng rán nói át đi:

– Hừ, cô hồng biết cô mắc tội gì hả? Tội ủng hộ ba đứa Việt gian, nghĩa là cũng Việt gian luôn!

Năm Hồng Phúc cười ngất:

– Ủ, con này có tội thì đưa ra cho mấy anh xử đi.

Năm Trường Kỳ hăm hừ ngồi xuống:

– Đừng có trách thằng này mà! Được rồi, để có mấy anh lớn “lưu động” về đây tôi sẽ đem vụ này ra coi cô còn

nói leo lẻo cái miệng nữa được không.

Thấy có lối thoát, một anh du kích vội nói chen vô:

– Phải đa anh Năm. Mình nên để cho mấy anh lớn nữa đứng ra xử cho nó... đảng hoàng hơn. Như vậy, có bẽ gì2 cổ cũng hết kêu ca, và anh em mình cũng dễ tính nữa, chớ đây giữa đồng không hiu quạnh...

Năm Trường Kỳ nạt ngang:

– Thôi cha nội đừng có xía vô. Bộ giữa đồng không hiu quạnh thằng này bắn sùm hết cả bọn tu5i nó hồng được sao? Sau này, mình cứ hô là... Tây bố bắn tụi nó... Chuyện đó dễ ợt mà! Nhưng mình là người đảng hoàng nên không thèm làm thứ chuyện lén lút đó. Nó muốn chết có kèn có trống thì sẽ được

toại ý. Thôi bây giờ hai anh lôi xuống tụi nó đi về xóm cho tôi, và nếu có đứa nào rục rịch muốn nhảy xuống ruộng trốn, cứ bắn vãi theo cho tôi.

Năm Hồng Phúc quơ dầm lên:

– Ê, khỏi lôi kéo đầu hết. Mấy anh đi trước đi rồi tôi sẽ bơi xuống theo sau. Hồng ai thèm trốn đầu mà sợ!

Năm Trường Kỳ cười khẩy:

– Trốn đầu cho khỏi mà nói mất công hồng biết! Chuyện này về tới nhà, tôi sẽ đích thân lo chuyện giam giữ hai người kia, còn cô, vị tình cô là người trong anh em nên tôi để có thông thả tự do...

Năm Hồng Phúc cười lớn:

– Chớ tôi có thăng thiên độn thổ ở đâu nữa được mà không được thông thả tự do!

– Rủi cô vọt theo Tây luôn thì sao?

Năm Hồng Phúc tức giận đập mạnh mái dầm lên mặt bưng khiến nước văng tung toé.

– Thì mười cái đầu của anh cũng là khỏi cổ chớ sao nữa!

Năm Trường Kỳ lắc đầu làm ra bộ ngao ngán, đoạn hồi hai thủ hạ:

– Thôi chèo riết về nhà đi hai anh... để coi Tây vô có đốt phá gì nhiều không... Còn thằng cha Ba Nhơn nữa, chuyện này chắc tôi hết chịu đựng nổi chả! Tây u kéo vô ùn ùn mà chả chẳng hay biết gì ráo, lại cứ lo xen vô chuyện của người

khác hoài hè!

... Hai chiếc xuống chiếc chèo, chiếc bơi, lặn lẽ trở về xóm cũ.

Năm Hồng Phúc, mặt hầm hầm không nói thêm một lời nào. Minh Tấn vừa ngao ngán vừa thương cảm nhìn Ngọc Sương. Cô này lắc đầu thờ dài.

... Bỗng anh đứng chèo lái trên xuống Năm Trường Kỳ rà chèo lại, kêu lên:

– Có ba bốn chiếc xuống bơi xăm xăm về hướng của bọn mình, anh Năm ơi!

Năm Trường Kỳ vội vã đứng lên:

– Đâu, anh để tôi nhìn kỹ coi tụi nào đó.

Năm Hồng Phúc nghe vậy cũng bơi rút lên và đứng dậy. Sau khi quan sát sơ, cô ta day qua bảo Năm Trường Kỳ:

– Ồi mấy chiếc xuống chở “dân” của anh Ba Nhơn đó chớ ai mà cũng la hoảng!

Năm Trường Kỳ gật đầu và tỏ ra mình thấy rõ hơn:

– Đúng là mấy chiếc xuống của đám Ba Nhơn. Giả ngòi trước mũi của chiếc dẫn đầu đó bộ anh không thấy sao anh Sáu?

Anh chèo lái có vẻ băn khoăn:

– Bây giờ mình chèo tới hay là tốp lại đợi hả anh Năm?

Nghe thủ hạ hỏi câu ấy, Năm Trường

Kỳ đâm ra lo ngại, nhưng rán làm tỉnh và to tiếng đáp:

– Coi, việc gì mà phải đậu lại? Anh Ba và mấy anh em trong bọn mình chớ phải Tây hay bạt-ti-dăng gì vô hay sao mà phải ngán chớ!

Anh kia giờ hai mái chèo lên rồi lại buông rớt xuống mặt nước, đoạn ấp úng nói vô:

– Rủi ảnh được tin tụi mình chặn bắt mấy người này nên rượt theo vô... để gây sự và cướp tù lại thì... rắc rối lắm. Mấy chả đông còn tụi mình chỉ có ba ngoe thì...

Năm Trường Kỳ nạt nộ ngắt ngang:

– Nói tầm bậy hoài. Anh Ba Nhơn vô giết mấy người này lại tế mỗ tế tổ gì?

Bề gì mình cũng đưa họ về ngoài xóm mà!

Anh du kích bơi mũi cũng đứng lên ngóng nhìn về phía trước rồi nói chen vô:

– Cha, họ bơi xăng xái dữ lắm. Bây giờ mình tính sao đây anh Năm. Tui coi bộ họ vô kiểm anh em mình chớ Tây u rút đi hết, họ còn “tản cư” vô đây làm khỉ gì chớ! Đáng lẽ ra họ phải về nhà tắm rửa nghỉ ngơi có phải khoẻ tắm thân hơn không?

Nghe thủ hạ nói có lý, Năm Trường Kỳ đâm ra lo thêm, nhưng đứng vào một tình thế không thể làm gì khác hơn được (nếu có rút chạy thì đám kia cũng đuổi theo kịp, vả lại hắn cũng chẳng biết chạy đi đâu nữa!) Tốt hơn hết là nên...

nói cứng để trấn an đàn em:

– Ổi, ảnh có vô kiếm thì kiếm chớ ăn thua gì. Mình là người ngay thì sợ chi ai! Được rồi, mấy anh cứ cho đậu xuống lại đi, để ảnh vô tới tui sẽ nói chuyện phải quấy với ảnh.

Anh Sáu liếc chùng về phía trước rồi rụt rè lên tiếng:

– Rủi ảnh... không biết phải quấy thì sao?

Năm Trường Kỳ đỏ mặt, chắt lưỡi cự nự:

– Cha nội này hỏi dân lân hoài hà! Tôi làm sao cho xong thầy kệ mẹ tôi mà!

Nhận thấy Năm Trường Kỳ có vẻ xuống nước, Năm Hồng Phúc không bỏ

dịp để xía vô một câu “đâm họng”:

– Sợ chuyện này, anh muốn cho xong cũng còn khó nữa chứ!

Năm Trường Kỳ làm như không nghe biết câu “móc lò” ấy và chăm chú nhìn về phía trước. Đợi cho xuống của Ba Nhơn còn cách độ vài sào, hắn ta đứng thẳng người, vừa đưa tay ngoắc lia vừa vồn vã réo gọi anh này:

– Anh Ba, anh dẫn anh em đi đâu đó? Con Năm nó đưa anh Minh Tấn và cô Ngọc Sương chạy quanh vô trong này nè!

Hắn ta chỉ thấy Ba Nhơn gật đầu, và hỏi anh em bơi rút tới.

Khi bọn Ba Nhơn vừa cặp xuống lại, Năm Trường Kỳ đon đả hỏi luôn:

– Anh dẫn anh em vô đây chi cho mất công vậy anh Ba? Bể gì tôi cũng đưa mấy người này về ngoài mà!

Ba Nhơn đứng trên mũi xuống đưa mắt nhìn qua Minh Tấn, Ngọc Sương, Năm Hồng Phúc và khẽ lắc đầu.

Năm Trường Kỳ rụt rè lên tiếng:

– Thôi bây giờ mình kéo nhau về lo cơm nước chớ chòm nhom lại đây làm gì hả anh Ba?

Như sực tỉnh, Ba Nhơn thở dài đáp:

– Về khỉ gì được. Tây nó vô đóng bót mẹ nó hết trơn rồi!

Năm Trường Kỳ trợn mắt nhìn thẳng anh ta rồi lấp bắp hỏi lại:

– Trời đất quỷ thần ơi! Bộ thiệt vậy sao anh?

Ba Nhơn vùng vằng chỉ tay vô trong xóm gắt lên:

– Nếu hông có thiệt tội tình gì tui này phải cắn đầu cắn cổ bơi rút vô trong này!

Năm Trường Kỳ nhoẻn miệng cười:

– Vậy mà tôi tưởng anh dắt anh em vô kiếm cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn chứ!

Ba Nhơn xẵng giọng cự nự:

– Tôi có biết họ xiêu lạc vô trong này đâu mà kiếm?

Năm Trường Kỳ hỏi lảng ra:

– Bây giờ mình tính sao đây anh?

Ba Nhon nhún vai thờ dãi:

– Còn tính gì nữa! Bây giờ chỉ còn có nước đi vô sâu nữa. Tụi nó đóng bót ở đây thì thế nào tụi nó cũng càn quét khắp miệt này. Anh em mình chịu khó lặn lội đi ra xa một chút rồi sẽ lần mà trở ra tĩa lần lần từng tên cho tụi nó ngán.

– Ngán nhưng biết tụi nó có chịu rút đi hay không?

Ba Nhon nhún vai:

– À, cái đó chưa chắc. Ở đây anh em mình yếu xịu, ba cha nội lớn rút đi mất đất hết thì mình chỉ còn cách nổ cầm chừng cầm chìa cho tụi nó kiêng dè không dám xông xáo lục lọi vô thêm sâu nữa ... Mình chỉ mong có vậy để rán

sống cho qua ngày đợi thời cơ coi ra sao.

Năm Trường Kỳ nhăn nhó gãi đầu:

– Cha, điều này anh em mình còn ăn no ngủ yên khỉ gì được! Hồng biết bà con lối xóm ở ngoài có chạy đi hết không anh Ba?

Ba Nhon lại thở dài:

– Chạy đi đâu nữa bây giờ? Tôi thấy họ đã lóp ngóp kéo về... Ồi có họ chạy tuôn theo, anh em mình càng bị vướng chân, vướng cẳng chớ ích lợi gì.

Nam Trường Kỳ hùng hổ nói:

– Hồi sáng phải tôi dè Tây vô đóng bót luôn, tôi đã kêu anh em “tiêu thổ” mẹ nó hết cho rồi. Ba cái dân ở làng này thương không vô mà!

Ba Nhon gạt ngang:

– Anh nói vậy rủi bà con nghe được mịch lòng lắm. Bể gì mình cũng cần đến họ để nhờ cậy tới lui sau này. Nếu anh cho đốt trụi lủi hết, làm sao anh em mình dám lộ mặt ra gần chỗ Tây đóng được? Và lấy cơm gạo đâu mà “lủm” mỗi ngày đây?

Năm Trường Kỳ đáp bừa:

– Ồi không sống được chỗ này thì kéo đi chỗ khác. Bộ hết đất rồi sao anh.

Ba Nhon nhìn hẩn ta lắc đầu:

– Kéo sang nơi khác, xuống làm cửa con người ta... tôi sợ anh chịu đời không thấu chớ! Ở đây bể gì mình cũng làm vua một cõi... Với lại ở đâu quen đó anh à.

Câu nói ấy rất hợp ý Năm Trường Kỳ. Hắn ta gật gù rồi nói lảng ra:

– Thôi được anh muốn làm gì đó thì làm, phần tôi sẽ lo gây dựng lại cơ sở và mang hai người kia theo...

Ba Nhon ngắt ngang:

– Hai người nào?

Năm Trường Kỳ hất hàm chỉ về phía Ngọc Sương và Minh Tấn. Thấy vậy Năm Hồng Phúc vội lên tiếng bảo Ba Nhon:

– Đừng giao cho thằng chả nghen anh Ba. Anh không biết chó tự này giờ thằng chả hăm he tụi này đủ điều đó. Tốt hơn hết, nhon lúc tình hình căng này, anh phú thằng chả về làm... thường dân phút cho rồi, Tây rượt theo một bên dít mà gánh chả theo để làm cha thì mệt

quá!

Năm Trường Kỳ quát lại:

– Ê, tôi chưa đá động đến việc của cô thì cô làm ơn cầm cái họng lại. Trong lúc Tây u vô trăn đũa như vậy thì anh em mình phải đoàn kết triệt để, đoàn kết gấp mấy mới phải, vậy mà chưa chi coi cô muốn xúi anh em làm loạn xà ngầu lên hết hả?

Ba Nhơn vội giảng hòa:

– Thôi cô Năm ơi, lúc này anh em mình nên châm chế lẫn nhau... và nên để cho tình hình yên yên trở lại rồi muốn tình gì thì tính.

Năm Trường Kỳ gật đầu nói vuốt theo liền:

– Đó cô có nghe anh Ba nói chưa!
Ham kiếm chuyện hoài hà!

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Thôi được. Anh để em lãnh phần
giữ cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn
cho.

Năm Trường Kỳ gân cổ lên:

– Nói dễ nghe hông! Cô giữ hai
người đó sao được. Tôi hỏi cô Tây nó
đóng kè kè một bên đây, rồi cô lên thả
họ về để họ vọt ra ngoài bỏt chỉ chộc
đường đi nước bước cùng mặt mũi tên
tuổi của anh em trong này để tụi nó vô
“lượm” hết hả?

Day qua Ba Nhơn, hấn phân trần
luôn:

– Con Năm nó đòi như vậy là nó muốn hại anh em mình đó anh Ba, Không biết anh nghĩ sao chở tôi thấy ngại quá. Đàn bà hay đốc chúng bắt tử lắm, nhứt là con Năm đây... thì hết chỗ chê. Đó anh coi, lúc trước đối với tôi, nó “anh anh em em” ngọt xớt, lắm lúc tôi ngán muốn đập cho nó văng xuống giường, nó cũng đeo dính cứng mà bây giờ nó muốn hại tôi không hà!

Ba Nhơn cự nự luôn cả hai người:

– Cho tôi xin can hai đảng đi. Tôi sợ rồi đây tụi mình phải lo chạy thực mạng chớ đừng mong gì có sức gánh vác tồn teng thêm một hai người nữa đâu.

Năm Trường Kỳ nheo mắt nhìn anh ta:

– Chưa đánh búa nào hết mà sao tôi nghe anh nói thối chí quá vậy? Ngán Tây rồi hả?

Ba Nhơn cười lạt đoạn bình tĩnh đáp:

– Phải Tây vô đóng ở đây luôn thì tôi không ngán, nhưng tụi nó chỉ vô ruồng bố rồi rút về và để cho ba ông nội bạt-ti-dăng trấn giữ mới mệt cho tụi mình!... Nhứt là người cầm đầu cái nhóm ác ôn này lại là... thầy cai mới thất họng chó!

Năm Trường Kỳ phùng mang trợn mắt:

– Cha chả, có thằng cha cai nữa hả?

Trong lúc ấy Ngọc Sương lại reo lên:

– Bộ có ông già tôi vô ở ngoài hả?

Riêng Năm Hồng Phúc thì có vẻ khó chịu trước cái tin mới mẻ ấy, nhất là khi nghe Ngọc Sương reo mừng, cô ta càng thêm bức bối. Tâm trạng của Năm Hồng Phúc... kỳ quặc như vậy nhưng vốn thật dễ hiểu: Tự dưng cô ta đâm ra ghen tức một cách gàn như là vô lý; cô ta có cảm tưởng rằng... thầy cai sẽ đoạt mất công cứu giúp Ngọc Sương của mình... Và do đó, cô sẽ trở thành một kẻ lép vế, một kẻ không còn chút ích lợi gì trước mắt cặp Ngọc Sương Minh Tấn nữa!

Cô ta vùng vằng lên tiếng nói trống không:

– Có gì đâu mà mấy người chộn rộn quá hổng biết! Anh Ba ảnh biết rành về vụ này thì nên để ảnh tính sao thì tính.

Ngọc Sương toan hỏi thêm nữa

nhưng Minh Tấn đã vội kêu cô ta và ra dấu bảo im. Tới chừng đó, cô mới để ý nhìn thấy vẻ mặt... không mấy vui vẻ của những người chung quanh mình.

Trong lúc ấy Ba Nhon đưa mắt liếc chứng Minh Tấn, Ngọc Sương rồi day qua điệu giọng bảo Năm Trường Kỳ:

– Anh không còn lạ gì duyên cớ khiến thầy cai phải lặn lội vô trấn đóng trong miệt mình. Chắc thầy đã xin với Tây cho thầy vô đây sau khi dò hỏi được tin chắc là mình vẫn còn giữ y nguyên cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn... Thấy có được tin chắc mềm như vậy nên mới cất công vô trong này chớ nếu không, thầy ung dung ở ngoài Tham Tướng có phải khoẻ hơn không?

Năm Trường Kỳ to tiếng ngắt ngang:

– Cho thằng chả vô đây! Tội mình cứ lưu con gái cứng của thằng chả đi biệt ngàn san dã coi thằng chả có theo nổi không?

Ba Nhon chặc lưỡi:

– Làm như vậy chẳng khác nào mình buộc cục mỗi bự sau lưng để cho con cá mập đuổi theo tấp hoải. Anh em mình cần ở yên trong vùng này để chờ mầy anh lớn lo sắp đặt lại. Theo cái mủng anh nói thì mình chỉ có việc vắt giò lên cổ chạy “cút bắt” với thầy hoải chớ làm ăn khỉ gì nữa được?

Năm Trường Kỳ hát hàm hỏi ngang:

– Vậy theo ý anh, anh tính sao anh nói nghe thử cái coi?

Ba Nhon liếc nhanh về phía Ngọc Sương rồi rụt rè đáp:

– Theo ý tôi, mình nên... thả phút hai người kia ra ngoài cho rồi.

– Ý trời anh nói sao dễ nghe quá!

Ba Nhon vẫn giữ giọng bình tĩnh:

– Tôi nhắm vào cái lợi chung của anh em mình nên mới nói vậy chứ không phải vì tình ý riêng đâu. Mình thả hai người đó, thầy cai sẽ cuốn gói về ngoài liền...

– Đồng ý, nhưng anh liệu thả chẳng có đẹp đồn bót luôn không?

– Đẹp sao được nhưng tội khác ở lại thế nào cũng dễ chịu hơn. Tội nó cũng đóng cầm chừng cho có mặt vậy

thôi chớ không sẵn đuổi gắt bọn mình.
Điểm lợi hại là ở chỗ đó.

Năm Trường Kỳ lắc đầu quây quây:

– Theo tôi thì lại khác. Ở đời mình không nên tin ai hết, mình thả cặp kia ra thì được rồi, nhưng rủi về tới ngoài, họ... chỉ chọc và xúi biếu thằng cha cai vô ruộng bắt tội mình thì sao? Họ kẹt ở trong này cũng lâu ớn rồi nên thế nào họ cũng biết mình đông hay ít, ai là chỉ huy ai là “cắc kè”. Hồng được đâu! Mình nương tay với họ cú này là họ làm tới cho anh coi!

Ba Nhon bực mình hỏi xẵng lại:

– Vậy chớ anh tính sao đây nè?

– Tôi thì... tôi giữ riết lấy cặp này.
Họ còn sống trong tay anh em mình thì

thằng cha cai còn chưa dám làm dữ anh Ba, mình nên mang họ theo để làm một thứ con tin cho chắc ăn hơn. Nếu sau này mình muốn thả họ ra thì cũng phải bắt thằng cha cai... trả giá hẳn hoi chứ ai đâu chịu buông họ ra khơi khơi uổng quá vậy. Như thế, chẳng thà anh thả họ ngay từ lúc mới đem vô trong này còn có lý hơn!

Ba Nhon lúng túng day qua cầu cứu với Năm Hồng Phúc:

– Còn cô Năm, cô nghĩ sao?

Năm Hồng Phúc nhìn sang phía Minh Tấn một hồi rồi thở dài đáp:

– Thôi thả họ ra đi cho rồi chứ trong hoàn cảnh bê bối như vậy ai hơi sức đâu lo canh giữ họ được.

Năm Trường Kỳ cười mũi:

– Cô thì khỏi hỏi cô cũng biểu thả!

Năm Hồng Phúc rướn giọng lên:

– Hừ, tôi nói đây là lo cho anh đó!
Tôi sợ sau này anh lo chạy sút quần chứ
đừng tính gì tới chuyện giữ được hai
người kia!

– Được hay không được gì thầy kệ
mẹ tôi mà! (đoạn hấn ta đưa mắt nhìn
khắp mọi người, rồi dũng dạc nói tiếp)...
Tiện đây tôi cũng xin nhắc cho anh em
biết, hồi trước không có vấn đề thằng
cha cai đóng bót tại đây thì không nói
làm gì, nay có tên Việt gian hạng nặng
vô mà ai cả gan thông đồng với hắn để
thả hai người kia đi là... làm nội ứng cho
địch quyết hại anh em. Ai giỏi muốn tính
sao đó thì tính, tôi chỉ xin một điều: sau

này mấy anh lớn có về đây thì rán mà vỗ ngực nhẩy ra chịu chớ đừng đổ thừa tại bị gì hết đó ghen.

Chưa ai kịp hó hé gì hết thì hấn ta day qua hỏi chặn đầu Ba Nhon trước:

– Tôi nói như vậy anh nghĩ coi có phải hông anh Ba?

Ba Nhon hết nhìn người này tới người khác rồi trả lời nước đôi:

– Anh cẩn thận như vậy cũng có chỗ tốt, nhưng ở đây mình có thể tin ở anh Minh Tấn và cô Ngọc Sương...

Năm Trường Kỳ ngắt ngang:

– Anh dám bảo lãnh họ không?

Không để cho Ba Nhon mở miệng kịp, hấn ta bồi thêm:

– Ví dầu anh có đứng ra bảo lãnh đi nữa thì cũng không được. Việc này đâu phải việc... cá nhơn anh. Rủi sau nầy có chuyện lật lọng tráo trở đâu phải chỉ có một mình anh chết! Anh em ở đây cũng chết dính chùm vô nữa mà.

Ngọc Sương vượt miệng chen vào:

– Xin mấy anh em yên lòng về việc này. Tôi với anh Minh Tấn xin lấy danh dự ra đoan chắc rằng một khi tụi tôi về tới ngoài là... không có sự gì đáng tiếc sẽ xảy ra hết. Từ trước đến nay, mấy anh em rộng lượng với tụi tôi, tụi tôi mang ơn không hết lẽ đâu lại còn bày đặt thêm chuyện thù oán nữa! Như vậy có ích lợi gì cho ai đâu hả anh em? Anh em cũng nên hiểu giùm cho việc ông già tôi... lần mò vô đây: người cha nào mà chẳng nóng lòng lo cho con cái nhất là trong

trường hợp của tôi với anh Minh Tấn...

Năm Trường Kỳ lắc đầu nhìn lại cô ta, cười lạt:

– Anh em cũng muốn rán tin ở cái... danh dự của cô lắm nhưng xin lỗi, chuyện này là chuyện chết và anh em ở đây không có ai muốn ngum một cách lãng òm hết.

Ngọc Sương muốn phát khóc:

– Vậy anh biểu tôi phải thể bán mạng anh mới chịu tin hay sao?

Năm Trường Kỳ không giấu vẻ khinh miệt:

– Thời buổi khoa học rặc rờng này mà cô nói tới chuyện « vận cổ gà » sao nghe... xưa quá! Tôi có biểu cô thể thốt

hồi nào đâu? Tôi chỉ xin cô với anh Minh Tấn cảm phiền theo tụi tôi chơi một chuyến nữa.

Năm Hồng Phúc bực mình nói lấy:

– Thôi chị Ngọc Sương ơi, chị cứ để thằng chả muốn tính gì đó thì tính. Không lâu đâu chị à!

Năm Trường Kỳ găm gù nhìn cô ta:

– Phen này có đủ mặt anh em, cô hết đường làm những chuyện ấu tả nữa rồi đó cô!

Năm Hồng Phúc vênh mặt lên:

– Còn anh!

– Tôi hả? Tôi... làm sao mà cô hạch hỏi dữ vậy?

– Hừ, anh làm sao? Vậy mà cũng dám chứng cái bản mặt mốc ra! Anh muốn tôi khai cho anh em ở đây rõ hết hông?

Năm Trường Kỳ cười khan:

– Cô thì cũng chèm nhẹp chớ hơn gì ai mà lại kiếm cách hạ thấp này nữa chứ! Cô xáp với cha nội Minh Tấn kia phủ phê thì không ai được nói tới hả?

Năm Hồng Phúc xí xọn cự lại:

– Nhưng của người ta êm thuận còn anh...

Ba Nhơn chặn lời cô ta:

– Thôi đi mấy cha mấy mẹ ơi. Bộ mấy người tính nói tay đôi hoài sao? (Đoạn day qua phía anh em, anh ta ra

lịnh) Bơi tuốt vô trong sâu nữa để kiếm chỗ cơm nước anh em ơi.

Minh Tấn rụt rè lên tiếng hỏi anh ta:

– Như vậy tôi với cô Ngọc Sương... chắc phải đi theo luôn phải không anh Ba?

Ba Nhơn phác một cử chỉ vu vơ rồi cúi đầu đáp nhỏ:

– Anh với cô Ngọc Sương nên chịu khó thêm một chút... Thời giờ cấp bách mà anh em mỗi người một ý kiến... với việc thầy cai vô đóng bót trong nầy... rắc rối thêm. Anh với cô Ngọc Sương nên hiểu cho: ở đây không phải có một mình tôi hay chỉ có cô Năm và anh Năm mà còn phải kể tới anh em khác nữa...

Năm Trường Kỳ đắc chí reo lên:

– Anh Ba nói đúng dầu đã! Thiệt tôi và anh em ở đây phục anh sát đất. Anh quyết định hản hoi như vậy thử hỏi còn ai dám hó hé hay xâm xì cái gì nữa được chứ!

Năm Hồng Phúc bực tức ngồi mạnh xuống sạp xuống:

– Ổi chưa gì mà nói xuôi cò nghe phát ghét quá! Thiệt tin ba thằng cha đàn ông không vô mà!

Ba Nhơn làm như không nghe lọt câu nói xỏ xiên ấy và quay lại ra hiệu cho anh em bơi sấn tới.

Thấy Năm Hồng Phúc vẫn ngồi chù ụ chớ không chịu cầm dầm lên, Minh Tấn bảo nhỏ cô ta:

– Thôi cô Năm à, mình theo họ chớ

dầu có muốn long chong đây họ cũng chẳng chịu thua. Anh Ba Nhon bị kẹt quá nên mới đẩy đưa cho xuôi chớ tôi chắc anh cũng đã sắp đặt hết mọi việc rồi.

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Thằng cha đó lù khù thấy mớ mà biết sắp đặt khỉ gì trước. Chuyện gì thằng chả cũng lững đững lơ dờ để khi nước tới tròn rồi mới chịu nhảy cho tới hụt hơi, lòi con mắt! Phen này, em biết có thêm nhờ nhờ đến tay thằng chả nữa đâu!

Tuy nói lầy như vậy, Năm Hồng Phúc cũng hục hặc quơ dầm lên và bơi xuống đi nổi theo những chiếc trước. Trong lúc ấy, Ngọc Sương ủ ê ngồi nhìn ra phía ngoài xóm...

Vì phải nhập bọn lại tản cư chung nên nhóm của Ba Nhơn, Năm Trường Kỳ và cặp Ngọc Sương Minh Tấn phải ở gom lại một chỗ.

Sau khi rút đi khá xa nơi có thầy cai đóng bót, họ chọn một xóm hẻo lánh gồm lều tều năm sáu gian nhà tranh để trú ẩn. Nơi đây vừa tiện đường nước di chuyển tới lui, vừa có cơm gạo cá mắm lây lất qua ngày.

Điều đáng nói là trong hoàn cảnh “chật hẹp” như vậy, Ngọc Sương cũng tạm yên thân vì Năm Trường Kỳ không thể nào giở trò gì được. Lẽ dĩ nhiên đó là điều làm cho hấn ta rất bức mình.

Sau khi ở được vài ngày, hẳn ta bèn đề nghị với Ba Nhon dời đi nơi khác cho được rộng rãi hơn.

Ba Nhon không mấy tán thành:

– Thôi anh à, mình ở đây cũng tạm được rồi, đủ gần bót để nghe ngóng tình hình và nhứt là... mình cũng phải bám chặt lấy vùng này chớ!

Năm Trường Kỳ xì một tiếng:

– Ồi thôi anh ơi, tiếc gì cái vùng mắc toi này. Đó anh coi, mình ở đây hết lòng hết dạ với họ mà khi có chuyện, thiếu điều họ đem gạo muối ra để tống khứ mình đi cho rảnh. Ở trên cái gò này, lèo tèo vài gian nhà, lơ thơ mấy ngoe xuất đình nghèo xác nghèo xơ... thấy ngán ông bà ông vải. Thôi dọn đi gấp anh à.

Ba Nhon nhìn lại hấn ta, mỉm cười:

– Sang nơi khác thì cũng được chứ chẳng phải không, nhưng tôi ngại cho anh quá.

– Coi, tôi làm gì mà anh ngại? Còn anh?

Ba Nhon khẽ lắc đầu:

– Tôi thì bề gì cũng phải lảng vảng ở miệt này rồi, còn nếu dời đi chỗ khác với phận sự của anh, anh phải đóng đô một chỗ... mà nếu như vậy thì... chắc anh mệt quá. Anh còn lạ gì trong lúc không làng không lính này thi... giang san nào anh hùng nấy, mình lớ ngớ kéo sang chỗ đã có các ôn binh thần tượng khác trấn đóng họ dám nhét mình vô trong kẹt và biết đời kiếp nào mới ngóc đầu lộ cổ lên được? Đó là phần anh, còn

tôi, nếu tôi dẫn anh em sang làng khác gặp mấy cha nội du kích ở bên họ thấy tội này có ba mớ súng ống « ngon ngon », họ dám làm ầu để chụp giựt lắm đó anh! Mấy lúc gần đây đã xảy ra mấy vụ tước khí giới ngang xương như vậy , bộ anh không nghe nói đến hay sao?

Năm Trường Kỳ thở dài:

– Bị mấy anh lớn đi biệt nên tội nó mới dám làm ông hoành ông trấn như vậy. Đối với mấy thằng vô kỷ luật ấy sau này mấy anh phải đem tội nó ra chặt hết mới được!

Ba Nhon cười nhẹ:

– Nhưng bây giờ mình phải... ngán và phải phòng xa mới được.

Năm Trường Kỳ suy nghĩ một hồi rồi hăng hái lên tiếng:

– Anh Ba, đâu phải làng nào cũng có dân của mình khắp hết. Tụi nó chỉ chọn chỗ nào ngon lành thôi, vậy tôi sẽ đi dò trước mấy làng ở gần đây coi có nơi nào còn trống, nơi nào mà tụi nó chê thì mình tấp vô. Anh tính như vậy có được không? Mình phải có một căn cứ hẳn hoi có đủ điều kiện cho anh em nghỉ ngơi dưỡng sức rồi mới có thể đánh quạu được, chớ cứ tạm bợ như vậy hoài không ra ở mà đi không ra đi, thỏm mồn rồi anh em họ thua buồn xuống tinh thần vù vù cho anh coi!

Ba Nhơn đành nhượng bộ:

– Anh nói như vậy cũng phải. Thôi anh chịu khó đi một tua coi ra sao. Anh

đem theo một vài anh em cho chắc ăn hơn vì từ trước đến nay mạnh ai nấy làm nên mình ít liên lạc với mấy làng khác, sợ đến chỗ lạ họ dám hô là anh đi do thám cho Tây thì mệt đúng đả!

– Tôi có giấy tờ đảng hoàng mà!

– Đối với ba thằng nghịch thiên nghịch địa thì tụi nó có coi giấy tờ hay chứng minh thư là cái khỉ gì, với lại anh cũng nên đề phòng tụi lính ngoài đồn rình mò ở các mối đường ra vào trong này. Ai thì tôi không sợ chớ đối với thầy cai thì tôi ngán trân. Thầy hay cho lính đi “nằm” lằm anh ơi, nhứt là hiện nay thầy đang nóng lòng muốn biết coi tụi mình lưu cô gái cứng của thầy đi đâu. Thế nào thầy cũng quyết rình mò thập cổ cho được một anh em của bọn mình để điều tra.

Tuy cũng biết... ngán về khoản đó, Năm Trường Kỳ vẫn nói cứng:

–Tôi đâu có sợ ba thằng lính của thằng cha cai. Nếu gặp chuyện tôi cũng biết nổ như ai vậy.

Sau khi bàn bạc với Ba Nhơn một hồi nữa, hấn chạy kêu hai thủ hạ thân tín lấy xuống đi liền.

... Khi chiếc xuống chèo vượt khỏi khoảng bùng, đìa và sắp sửa ra đến con xẻo ăn thông ra rạch, Năm Trường Kỳ không quên căn dặn hai thủ hạ cho xuống đi chậm chậm lại và để ý phía đằng trước. Gặp một ông lão đang đứng câu rê trên mé ruộng, hấn ta hạ lệnh cho thủ hạ cặp xuống lại để hỏi thăm kỹ về đường đi nước bước.

Ông lão thấy xuống chở ba người

bận đồ đen, hoảng kinh chụp cuốn nhợ câu vác cần định lẩn trốn. Năm Trường Kỳ đứng lên quát gọi:

– Ê, ông già câu đứng lại cho hỏi thăm cái này coi!

Ông lão giả bộ không nghe thấy, lùi lui vác cần câu đi miết vô trong sâu. Tức mình Năm Trường Kỳ móc khẩu súng lục ra lên cò và quát to hơn nữa:

– Ông già đứng lại hông thôi tôi bắn què giò đa ghen.

Nghe nói vậy, ông lão riu riu đứng lại, lột nón lá xuống cầm nơi tay nhưng vẫn chưa chịu quay trở ra bờ xẻo. Thấy Năm Trường Kỳ giơ mũi súng lên, anh du kích ngồi trước xuống vội chụp lấy ống quần của hắn ta giật giật:

– Ý đừng bắn anh Năm! Anh mà nổ, tụi ngoài đồn nó kéo vô mệt đa anh!

Năm Trường Kỳ cười hể hể:

– Dọa dần mặt ông sợ sơ vậy thôi chứ bắn biếc gì mà anh lo!

Yên tâm, anh du kích đứng lên theo và nhẹ nhàng cất tiếng gọi ông lão:

– Bác ơi, bác bước xê ra đây cho tui tui hỏi thăm một chút xíu này rồi tui tui đi chứ hổng có làm gì khác đâu mà bác sợ!

Ông lão bước nhích ra một chút:

– Thôi mấy cậu ơi, mấy cậu kiếm người khác hỏi thăm chứ qua không biết cái gì hết ráo. Xin mấy cậu đi lè lẹ giùm, thân phận qua già cả xin mấy cậu tội nghiệp...

Năm Trường Kỳ gất gông:

– Ai làm gì ông mà ông kêu trời kêu đất như vậy? Bộ ông hồng biết tội này hả?

– Dạ biết nên mới... sợ. Rủi lính ngoài đồn, hay mấy tay điếm chỉ bắt gặp qua nói chuyện với mấy cậu như vậy chắc qua... không còn cái răng ăn trầu quá!

Năm Trường Kỳ nạt nộ:

– Ông này già gân kể miệng lỗ rồi mà nhát như thỏ đế. Tôi muốn hỏi coi từ sáng tới giờ ông có thấy tội ngoài đồn lảng vảng vô miệt trong này hông? Ông phải nói thiệt chớ hông thôi tôi cho điều tra kỹ lại ông mệt đa!

Ông lão nhăn nhó đáp:

– Tội nghiệp qua mà mấy cậu, qua mới xách cần ra rê được vài đường kể mấy cậu đến... Qua đâu có thấy ai là ai đâu! Đây, mấy cậu hồng tin, lật giỏ qua ra coi có con cá nào không.

Năm Trường Kỳ gạt ngang:

– Ông già này ăn nói lời thôi quá. Ông chắc là không thấy ai hết trơn phải không?

Ông lão mếu máo:

– Qua không thấy vậy thôi chớ qua đâu dám... chắc. Qua già cả mắt mũi lèm nhèm nên có thấy xa cả mấy công đất như mấy cậu còn trẻ đâu!

Anh du kích ngồi trước mũi vôi chen vào:

– Bác già nói như vậy cũng phải. Chắc hồng có tội nó đâu anh Năm à. Tội nó đi đâu cũng thường rần rần rộ rộ chớ có êm rơ như tội mình đâu.

Năm Trường Kỳ lên mặt thầy đòi:

– Anh ý y như vậy là có ngày thất họng cả đám. Thằng cha thầy cai này khôn ngoan quỷ quyết cái trời và chả siêng rình mò lắm chớ hồng phải ạch đụi như ba ông nội Tây, hay lính gạch mặt đâu.

Tuy nói thế, Năm Trường Kỳ cũng thấy vững tâm đôi chút. Hắn ta bèn dạy qua “dần mặt” ông lão câu:

– Thôi ông già cứ đi câu như thường chớ đừng chộn rộn bỏ về trong xóm rồi la rùm lên thì... kị gắt củ kiệu đa nghen! Và nhớ có ai hỏi thăm điều gì thì nói

hổng biết. Ông mà chót chết lỗ miệng để tụi ngoài đồn hay tin có bọn này qua đây, tôi cho cả nhà ông đi mò tôm chớ không chừa sót ra một ngoe nào hết. Ông nhớ kỹ chưa ông già?

– Dạ nhớ. Mấy cậu khỏi dặn mà.

Năm Trường Kỳ gặt đầu:

– Tốt. Thôi rán đi câu đi ông già... Mà nhớ thêm điều này nữa ông câu được cá lóc đem bán cho Tây ngoài đồn là tiếp tế cho địch, là vi phạm luôn nữa nghe hông!

Ông lão có vẻ bức mình:

– Mỗi ngày qua câu nhiều lắm chỉ được vài ba con cá lóc ron ron đủ ăn trong nhà và nếu có dư thì qua cũng rộng để đó hay nhín lại cho bà con lồi

xóm, chớ qua có ra ngoài đồn đầu mà bán với mua.

– Tốt. Vậy để khi nào tụi này đi ngang qua đây gặp bữa ông già câu trúng, ông già ủng hộ tụi này vài con nghen!

Ông lão gật đầu cho xong:

– Dạ nếu qua có cá sẵn trong giỏ mấy cậu muốn bắt ăn mấy con mà chẳng được...

Năm Trường Kỳ mỉm cười:

– Ông già điệu dẫu quá ta! (rồi hạ lệnh luôn cho hai thủ hạ). Chống xuống ra đi tới nữa mấy anh. Ông già ổng nói vậy chớ mấy cha nội cũng rán bánh mắt ra coi chừng coi đi giùm nghen!

Hai anh du kích quay lại chào ông lão:

– Ở lại mạnh giỏi nghen bác!

Ông lão vốn vã đáp lời:

– Mấy cậu cũng đi cho được mạnh giỏi...

Tuy làm bộ niềm nở như vậy nhưng chờ khi chiếc xuồng đi cách xa, ông ta lại lắc đầu nhìn theo và lẩm bẩm:

– Thiệt bữa nay xui xẻo quá! Mới vác cần ra khỏi nhà thì gặp ba ông nội ngoài đồn, rồi vô tới ruộng lại đụng đầu với mấy tía non trong nầy. Phe nào cũng hỏi và cũng dặn đừng nói thì mụ nội ai biết đầu mà rờ. Thiệt toàn là tội ma vương cô hồn các đảng gì đầu... và bên nào cũng không vừa hết...

Ra tới rạch, Năm Trường Kỳ cho rà xuống lại để nghe ngóng. Một lúc lâu sau thấy có mòi êm hấn ta bảo hai anh du kích cứ cho xuống cặp theo mé để đi lần tới.

Vẻ tỉnh mịch khác thường của con rạch quen thuộc làm cho hai anh du kích cảm thấy khó chịu.

Anh chèo lái lên tiếng trước:

– Sao lạ vậy mấy anh, mọi khi xuống ghe vô ra nướm nượp trên con rạch này mà bữa nay sao tui coi bộ... vắng hoe?

Anh bơi mũi gượng bông đùa:

– Vắng thiệt tình chớ coi bộ mốc xì gì nữa!

Năm Trường Kỳ cũng đậm lo lắng

lây và để trấn tĩnh hẳn ta xảng giọng cự nự hai anh kia:

– Mấy cha nầy kỳ quá. Mặc mớ gì mà nói chuyện om sòm hồng để tai nghe ngóng động tĩnh có phải ích lợi hơn không!... Thì tụi nó vô đóng đồn khiến thiên hạ bỏ bê công chuyện mần ăn nên không có ai tới lui hết chớ mà cũng hỏi nữa!

Anh bơi đàng mũi gác dầm lên, quay qua đề nghị với Năm Trường Kỳ:

– Hay là mình kiếm chỗ nào đậu núp vô để chờ có ghe xuống gì qua mình đón hỏi thăm bà con cô bác đi ở trên cho nó... chắc ăn hơn anh.

Năm Trường Kỳ cau có chắc lắc lưi:

– Anh sao sợ bóng sợ vía hoài. Rồi

không có ghe xuống nào qua hết tụi mình phải đợi tới chiều tối rồi... quay lộn trở về bến hả? Chưa gì hết mà anh... nhát hít như vậy thì khi lâm chuyện anh co giò chạy trước chắc?

Anh du kích ngồi trước mũi ngó dáo dác rồi lên tiếng hỏi Năm Trường Kỳ:

– Đi tới nữa hay là sao hả anh?

Năm Trường Kỳ khoác lác:

– Đi tới chớ còn chờ gì nữa, nhưng cẩn thận nhen!

Anh kia quơ dầm lên và nói rán một câu:

– Sao tôi thấy... ớn quá...

Vừa lúc ấy, từ nơi bóng cây vòng

mọc de mé rách vang xuống từng tiếng kêu rời rạc, khô khan của con tắc kè. Anh du kích lẩm nhẩm đếm từng tiếng "các kè các kè" ấy:

– Một... hai, lẻ... chẵn, lẻ... (anh ta day qua nói với anh chèo lái)... Con các kè kêu như vậy là không tốt đó mày!

Năm Trường Kỳ gặt ngang:

– Ôi hơi sức đâu mà tin chuyện bá láp đó hổng biết. Các kè mà hại được ai. Máy cha nội ngoài đó mới hại được mình thôi và bởi vậy, phải rán mà nghe ngóng, canh chừng giùm tôi một chút.

Hai anh kia ngó nhau rồi dè dặt đưa thuyền đi tới... mũi xuống vừa ló qua khỏi khúc voi và định cặp sát vô bờ để đi lẩn tới nữa thì anh du kích ngồi đằng đầu ú ớ la hoảng lên:

– Ý trời tội nó!

Năm Trường Kỳ hét to:

– Này xuống quay trở lại và lủi vô bờ cho mau.

Hai anh du kích luống cuống làm y theo lời, nhưng liền theo đó những phát súng nổ vang và kế tiếp là những tiếng la gọi:

– Xuống ai đó đậu lại cho quan lớn xét coi! Chạy trốn hả?... Bao vây tội nó bây ơi!

Có tiếng chân người chạy thình thịch... Năm Trường Kỳ mọp sát xuống sập xuống vừa hồi vừa hỏi:

– Bơi rút lên lai cha nội ơi! Anh Sáu anh có thấy rõ tội nó ở xa hay gần hôn anh?

Anh bôi mũi hớt hải đáp:

– Trời ơi gần xích một bên, tụi lính đầu đỏ ngoài đồn đó anh ơi!

Năm Trường Kỳ cuống quýt:

– Chết mục nội rồi, tụi đầu đỏ của thằng cha cai đó chớ ai! (vào thời bấy giờ, lính bạt-ti-dăng ở miệt Hậu Giang thường đội ca lô màu đỏ).

Anh chèo lái không dám đứng xông lưng chèo nữa mà chỉ lom khom, anh ta lập cập báo Năm Trường Kỳ:

– Anh Năm ơi, mình cho lủi mẹ nó vô mé bên kia bỏ xuống lên chạy bộ chớ ai cứ đi khơi khơi như vậy là nạp thịt cho tụi nó mấy hồi! Anh không nghe tụi nó la ó rượt theo sát bên đấy đó sao?

Năm Trường Kỳ gật đầu liền:

– Ủ thì cho tấp vô bờ đi. Mấy cha kéo xuống đem dầu kín trong bụi ô rô cốc kèn nào đó chớ đừng để chành bành ra đó tội nó tới lấy mất đa.

Hai anh kia không đợi bảo lần thứ hai, hè nhau bơi ghim vô bờ phía bên kia của con rạch.

Khi chiếc xuồng gần sát mé, Năm Trường Kỳ vội đứng lên lấy bộ sẵn để nhảy lên bờ, ở phía bên kia, bọn lính ngoài đồn cũng vừa chạy tới. Một tên nâng khẩu tiểu liên ria vãi lên chiếc xuồng của Năm Trường Kỳ. Một loạt đạn nổ như xé không khí. Anh chèo lái nhào lặn xuống rạch lội dề dề. Năm Trường Kỳ kêu trời ôm bụng bò lê trên sạp xuồng, anh bơi mũi quăng dầm

nhảy càn xuống một đám lác gần đó.

Bên bờ đối diện, lại có tiếng la hét, đối đáp:

– Tao biểu bây bắt dọa và rán bắt sống tụi nó mà thằng nào lại rìa cho tụi nó chết rạp xuống hết vậy hử?

– Dạ tui sợ tụi nó chạy vọt lên bờ hết ... Dạ, bắt quá tụi nó bị thương là cùng thầy Cai à. Kia kia, có hai thằng đang lóp ngóp lội lên bờ, còn một thằng lê lét trên khoang xuống... Ba trụ đó còn sống nhần mà thầy.

– Thằng nào lội qua rạch rượt theo tụi nó coi! Bộ bây tính đứng bên này ngóng cho tụi nó đi thoát hết hả? Ba thằng trên xuống chắc là liên lạc không có súng ống gì dữ đâu mà ngán!.. Hai người lội qua bền đủ rồi, còn bao nhiêu

đứng rải rác canh cho kỹ, để người quá không được đâu!

... Ở phía bờ bên kia, Năm Trường Kỳ nằm mọp trên sạp xuống nghe rõ mồn một những lời qua tiếng lại ấy. Hắn ta khẽ cựa mình và tới chừng ấy mới nhận ra mình còn... nguyên vẹn chớ không bị lủng bụng trầy da gì hết. Hắn ta mừng quýnh (mà cũng sợ quýnh nữa) cất tiếng gọi nho nhỏ:

– Có anh em nào còn núp đâu đó không?

Anh Sáu nằm trong đám lác vội đáp:

– Tui còn ở đây anh Năm ơi. Còn thằng kia chắc bị đạn lật xuống rạch chìm luôn rồi!

– Anh nhắm tôi nhảy ra khỏi xuống được không?

– Được. Mà nhảy cho mau đi anh ơi, tụi nó sắp sửa lội qua bên này nữa kìa!

Năm Trường Kỳ thận trọng ló đầu lên nhìn ngoài về phía bên kia bờ... Thấy có hy vọng... liệu mạng được, hắn ta lăn mình qua be xuống nhào luôn xuống nước và lủi tuốt vô đám lác.

Anh Sáu níu tay hắn kéo vào và hỏi:

– Anh bị thương đâu đó anh Năm? Liệu còn đủ sức bò vô đồng được hông?

Năm Trường Kỳ xô anh ta tới:

– Hồng sao hết. Đi cho mau cha nội!

Anh kia có vẻ ngạc nhiên nhưng rồi cũng hấp tấp bò lùi vô phía trong sâu.

Vừa lúc ấy, mấy loạt đạn nổ ào ào trên ngọn cây. Anh Sáu tái mặt kêu lên:

– Tụi nó ví mình vô rọ rồi anh Năm ơi!

Năm Trường Kỳ lại xô anh ta:

– Ô nó bắn dọa chớ hổng sao đâu mà!

Nghe có tiếng người lội âm âm trên mặt rạch, hấn vội ngó ngoái lại:

– Ý trời ơi, nó kéo qua hết Sáu ơi! Cái điệu này mình bò tới đâu, ngọn lác nhúc nhích tới đó thì tụi nó thấy hết còn gì!

Anh Sáu dớn dác nhìn chung quanh rồi lại nói:

– Bây giờ chỉ còn cách một may, một rủi co giò phóng đại lên bờ và lủi vô đám lùm bụi kia, chớ cứ cà rịch cà tang ở dưới bãi lầy này, tụi nó qua tới thòp đầu hết chớ chạy sao kịp nữa!

Năm Trường Kỳ lăm lét ngó ra phía mặt rạch, và hốt hoảng kêu lên nho nhỏ:

– Ý trời ơi, tụi nó tới rồi anh ơi! Thêm một tốp nữa lòi chiếc xuống của anh em mình chèo qua nữa kìa. Khoan chạy đã, tụi nó ghim về phía đám lục bình trong mé, chắc anh chèo lái của mình trốn núp ở trống bị lộ tẩy rồi Sáu ơi,

Anh Sáu run run giọng:

– Nếu vậy mình đừng nhúc nhích cửa quây gì hết, đợi cho tụi nó đi tới đẳng là ở đầu này mình đông chạy... Không phải mình bỏ rơi nó, nhưng trong hoàn cảnh này... thương nhau không phải lỗi thì chết dính chùm chớ chẳng ích lợi gì, nhứt là anh ở cấp chỉ huy mà để sa vào tay địch thì có hại cho tất cả anh em mình ở trông...

Năm Trường Kỳ níu chặt lấy anh ta:

– Tôi cũng nghĩ như anh vậy anh Sáu à. Hồng phải tôi sợ chết...

Hắn ta bỏ lửng giữa câu vì lúc ấy có tiếng quát tháo phía đám lục bình cách đó trên mười thước. Cả hai cùng hồi hộp lắng nghe:

– Thằng nào núp trong đó, biết điều lợi ra đi tụi. Ra đây, mau cho quan lớn

hỏi thăm vài điều rồi thả cho về sống với vợ con, bằng chậm lụt, tụi tao nổi nóng mệt đa tụi ơi!

– Lên đi em! Tao đếm một hai ba mấy hồng đứng dậy giơ hai tay lên trời, tạo nổ liền đa! Tao thấy rõ mấy cộng lực bình nhúc nhích ngay chỗ mây núp đó! Đây nè, một, hai...

Anh chèo lái nhắm không êm, đội đám lục bình đứng rột dậy, vừa đưa hai tay thẳng tuốt lên trời vừa mếu máo la lên:

– Đừng bắn mấy ông ơi, tui ra đây nè! Tui là dân mần ăn chớ hồng phải...

– Lại đây mau! Mấy hạ tay xuống là bà cứu mấy cũng không kịp nữa ghen.

Anh chèo lái lật đật lội càn trên đám

lục bình, tiến thẳng về phía hai tên lính, hai cánh tay dơ thẳng đơ lên trời.

Khi anh ta đến nơi, một tên lính ghì súng, để cho tên kia lục soát khắp mình anh ta.

– Bộ mấy dấu súng ống lựu đạn dưới sinh hết rồi hả?

Anh chèo lái đáp:

– Dạ... tui chỉ chèo xuống cho mấy chả đi thôi nên làm sao có súng ống lựu đạn gì mà dấu.

Một tên lính cười ngất:

– Vậy mà hồi nãy mấy nói là dân mần ăn. Giấu đầu lòi đuôi là vậy đó tui!

Vừa lúc ấy Năm Trường Kỳ và anh

Sáu phóng chạy lên phía trên bờ. Nghe có tiếng xạc xạc ở sau lưng, hai tên lính quay phắt lại, dợm đưa súng lên bắn theo thì từ phía trên xuống chở tốp người thứ nhì vừa trờ tới và một tên lính trên ấy đã nhanh tay nổ trước máy phát liên.

Năm Trường Kỳ và anh Sáu lủi đại vô đám cây bố mọc dọc theo bờ và nhào xuống bờ miết tới. Bỗng Năm Trường Kỳ nằm lăn ra, một tay ôm lấy phần dưới bụng, một tay vói níu anh Sáu lại, và rên rỉ bảo nhỏ:

– Anh Sáu ơi, chết tôi rồi. Tôi bị thương rồi anh ơi...

Quay đầu lại liền thấy bàn tay giữ vết thương của hắn ta rớt đỏ máu, anh nầy hoảng kinh hỏi:

– Bị chỗ nào? Hồi nãy anh không

sao hết mà?

Năm Trường Kỳ nhăn nhó:

– Bị thương dưới... “đi” đây nè... Hồi này nhắm mắt chạy càn nên có hay biết gì đâu... bây giờ mới thấy đau nhói. Chắc tôi chết quá anh Sáu ơi.

– Anh rán bò tới nữa chớ lần khân ở đây tụi nó tới bắt sống hết hai đứa. Mình qua khỏi đám bố này lọt vô tới đồng thì mới dễ trốn... Để tui kè anh bò rút tới nữa nghen.

Năm Trường Kỳ đành gắng gượng vừa bò vừa lết theo anh ta... Trong lúc ấy, chiếc xuống chõu bốn lính cũng cập vô bờ. Hai tên lính giữ anh chèo lái không dám rượt theo hai người kia vì sợ anh này thừa lúc lộn xộn liều mạng giết súng tông chạy.

Thầy cai vừa đặt chân xuống đất (từ khi vào đây đóng bót, hằng ngày thầy đích thân dẫn một tốp lính đi ruồng xét và rình rập ở các vùng lân cận để quyết tìm cho ra tông tích bọn giam giữ Ngọc Sương) liền hạ lệnh cho ba tên lính tiếp tục xông vào đám lùm bụi để rượt theo hai kẻ vừa chạy thoát và bảo dẫn tên tù binh lại cho thầy mở cuộc “ăng kết” sốt dẻo tại chỗ...

*

Nghe súng nổ ầm ầm phía sau lưng, Năm Trường Kỳ và anh Sáu nằm mọp xuống đám ruộng.

Năm Trường Kỳ rên rĩ:

– Anh Sáu ơi, tụi nó theo sát như

vậy chắc tôi chịu không thấu quá. Thôi mình liệu chôn mẹ nó hai khẩu súng đi để rui tội nó...

Anh Sáu rán làm tỉnh:

– Rán rán một chút nữa anh, tội nó bắn quàng bắn xiên như vậy là mình còn có đường. Tui chắc tội nó không dám rượt nà vô tới trong này. Đó anh thấy chưa... tiếng súng êm rơ rồi... Đâu để tui nhóng lên coi có bóng dáng tội nó hông...

Anh Sáu từ từ ló đầu lên khỏi ngọn lúa và thận trọng đưa mắt quan sát về phía trong bìa vườn:

– Đúng y bon như tội nói mà anh. Mụ nội tội nó cũng không dám rể vô sâu nữa. Thôi anh để tui công anh chạy cho mau ngen!

Năm Trường Kỳ phều phào đáp:

– Vết thương của tôi ra máu nhiều quá, anh có cách nào cầm đỡ...

Anh Sáu chợt nhìn thấy mặt nước ruộng loang vết máu, hốt hoảng kêu lên:

– Bộ anh đổ ruột hay sao mà máu ra dữ thần vậy?

Năm Trường Kỳ nhăn nhó bùm vết thương:

– Hồng phải... đạn xẹt trúng phía dưới nữa mới chết cha tôi chứ!.. Hồng biết có sao không mà tôi thấy... bấy nhầy hết ráo trội... Đâu anh lấy khăn tắm băng bó sơ cho tôi, rồi chịu khó cõng tôi cho mau... Anh coi có xuống cầu nào gần đây... mình mượn đỡ đi về trồng... chớ lội ruộng như vậy chắc tôi bị ra hết

máu chết dọc đường dọc xá quá!

Anh Sáu lật đật rút khăn tắm xuống làm y theo lời hăn ta dặn. Mỗi lần bàn tay anh ta chạm phớt qua vết thương. Năm Trường Kỳ kêu đau om sòm và hăn không ngớt miệng rên rỉ một khi đeo cứng trên cổ anh Sáu để cho anh này công mang đi...

Tới một xẻo nước chạy ngang qua cánh đồng, anh Sáu tạm đặt Năm Trường Kỳ ngồi trên một đồng cỏ khô để vừa nghỉ chân cho lại sức vừa nhóng tìm cầu may một chiếc xuồng câu hay xuồng của ai đi thăm ruộng gần đó.

Trời nắng chang chang khiến cho hai người mệt lả. Trong lúc anh Sáu chưa nghĩ ra cách gì để đưa Năm Trường Kỳ qua bên kia bờ được thì chợt nghe có tiếng xuồng bơi ào ào tới.

Vốn cẩn thận, Năm Trường Kỳ liền bảo anh kia ngồi thụp xuống để xem cho chắc có phải xuống của dân trong ruộng không, chớ nếu hấp tấp đụng đầu nhìn xuống của lính ngoài đồn thì khốn.

Chiếc xuống chưa trở tới mà đã nghe có tiếng réo gọi om sòm:

– Anh Năm ơi, có tui tui tới đây nè.

Anh Sáu mừng rơn day qua lắc tay Năm Trường Kỳ:

– Xuống của anh em mình. Anh hồng nghe tiếng của Ba Nhơn réo gọi đó sao?

Năm Trường Kỳ sáng mắt lên:

– Có chớ! Đâu anh đỡ tôi đứng dậy coi. Sao mấy chả biết mình gặp nạn mà

ra kiếm hay quá! Chắc mấy chả núp đầu đó thấy tôi với anh bò ra đây nên mới ghim lại....

Anh Sáu vừa dìu hẳn ta đứng lên vừa ngó ngoái về phía xuống của Ba Nhơn. Ba Nhơn và một anh du kích hồi hải bơi riết tới. Khi xuống cặp bờ, anh ta nhảy xổ lên ôm lấy vai Năm Trường Kỳ, hỏi dồn:

– Trời ơi, bộ anh bị thương hả? Nặng nhẹ thế nào?

Năm Trường Kỳ thở dài nhìn xuống chỗ chiếc khăn tắm quấn treó từ háng lên một bên hông.

Anh Sáu vọt miệng trả lời thế:

– Anh bị thương nặng lắm và lại nhằm chỗ ghim nữa?

Ba Nhon nhúu mày nhìn kỹ chỗ bằng bó:

– Chỗ nghiệt nào mà ở đó? Bộ lung bắp về hả?

Anh Sáu giơ tay quơ chỉ trên vết thương, ấp úng đáp:

– Trên bắp về nữa... Tôi nói chỗ nghiệt mà... Chỗ này đây nè! (vừa nói anh ta vừa chỉ vào hạ bộ mình như để giải thích cho rõ và đúng hơn).

Cả Ba Nhon lẫn anh du kích đi theo đều có vẻ chưng hửng và một khi hiểu ra nhờ ở bộ điệu của anh Sáu, tự nhiên cả hai bắt phì cười.

Năm Trường Kỳ quạu quọ cự nự:

– Có cái gì hay lắm hay sao mà mấy

người cười? Mấy cha thấy tôi bị thương gần chết như vậy mà còn đứng đó trúng giỡn nữa chứ!

Ba Nhon nghiêm mặt lại và ân cần hỏi han hẳn ta:

– Chắc chỉ... trầy trụa hay xẹt rách sơ sơ phải hông anh Năm?

Liếc thấy Năm Trường Kỳ xụ mặt xuống.

Anh Sáu lại đáp hốt:

– Ý trời ra cả... mấy lít màu đỏ lòn hết trơn hết trọi...

Anh du kích đi theo Ba Nhon tò mò hỏi vô:

– Chắc... đụng nhằm mạch máu chó gì?

Anh Sáu liếc chừng Năm Trường Kỳ và đáp nho nhỏ:

– Ảnh nói... nát bấy nhầy hết mới khổ chớ!

Anh kia quay mặt để cười túm túm trong lúc Ba Nhơn bước sát lại xốc nách Năm Trường Kỳ:

– Anh để tôi nhắc anh lên đặt xuống sạp xuống ghen. Chắc nó trúng sơ sơ vậy thôi, rồi anh thấy máu ra nhiều và đau rát nên tưởng là... nặng. Thứ thương tình này dễ, tôi đã thấy nhiều cha đổ ruột cả núi mà rốt cuộc cũng còn sống nhăn như thường.

Năm Trường Kỳ rên rĩ:

– Mấy cha có bị thương như tôi đâu mà biết nặng hay nhẹ, thiệt hồi nãy tôi

muốn hồng thềm chạy đi đâu hết, để cho tụi nó bắn một phát chết còn mát ruột hơn!

Ba Nhơn lựa lời vỗ về hấn ta:

– Thôi anh à, như vậy là phước đức lớn lắm rồi. Nói nào ngay, sau khi anh đi được một hồi, ở nhà nghe súng nổ ra tụi này tưởng mấy anh em bị hết rồi, tuy vậy tôi cũng lật đật xô xuống đi bọc phía trong ruộng để nghe ngóng tình hình xem sao, thời may lại thấy anh chạy ra...

Đến đây như nhớ trực ra còn thiếu mất một tên trong hai người đi theo Năm Trường Kỳ, anh ta hấp tấp hỏi luôn:

– Ủa còn một “nhơn” nữa đâu anh Năm? Bộ chạy tách ra nên lạc mất hả?

Anh Sáu vội đáp:

– Ôi thôi đừng hỏi nữa anh ơi, nó bị tụi nó vô mất rồi còn đâu!

Ba Nhơn trợn mắt:

– Bị bắt? Anh có thấy rõ ràng hông hay là anh bị bắn chết hoặc còn ẩn núp đâu đó chưa ra kịp.

Năm Trường Kỳ rên rĩ đáp chen vô:

– Tụi nầy trốn ngồi gần xích một bên nên thấy tận con mắt mà. Thôi bây giờ anh cho bơi xuống rút về trong mình đi rồi muốn tính gì thì tính sau.

Ba Nhơn một chân bước xuống xuống một chân đạp mé bờ xô mũi xuống ra:

– Phen này anh em mình mệt ứ nhựa đa. Nếu tụi nó chớp được anh kia

thì thế nào tụi nó cũng hỏi phăng ra chỗ anh em mình đang ở... Chắc thằng cha thầy cai sẽ dẫn lính vô ruộng liền chớ không để chậm trễ đâu.

Nghe nói vậy, Năm Trường Kỳ đang nằm dài trên sạp xuống vội ngóc đầu lên hỏi:

– Trời, nếu vậy tôi làm sao theo mấy cha cho nổi?

Ba Nhon vừa bơi vừa đáp:

– Bây giờ, anh em cũng phải chờ anh theo chớ bỏ lại cho tụi nó vô rình anh đi sao! Để thủng thẳng rồi tôi sẽ cho anh em đưa anh đi nằm trong Ba Mít, ở tròng có trạm cứu thương và có thuốc men chút đỉnh.

Năm Trường Kỳ lắc đầu lia lịa:

– Mấy cha đừng đem khiêng bỏ tôi ở thứ chỗ đó. Ở bên, mấy ông nội "cứu thương" cũng chỉ lấy ba thứ thuốc đổ quẹt lên quẹt xuống là cùng chớ có thuốc men khỉ mồm gì đâu! Mà hể nghe động tịnh có Tây vô là mấy chả ba chũn bốn cẳng đông mất. Tôi đã thấy có nhiều trường hợp như vậy rồi mà!

Ba Nhơn hỏi lại:

– Rủi vết thương của anh nặng, lở tấy quấy ra thêm và làm độc thì sao?

Năm Trường Kỳ hất hàm chỉ về phía anh Sáu:

– Để anh Sáu chạy đi kiếm thầy thuốc nam băng bó cho tôi được rồi. Tôi hổng tin nổi ba cha nội cứu thương « vườn » đó.

Ba Nhon thở dài:

– Thôi được. Bây giờ anh em mình chỉ cần lo dọn đi cho xa, cho mau kéo thầy cai vô tới kịp thầy lửa hết ra Cần Thơ chơi thì... mệt lắm!

*

Về đến nơi, một mặt Ba Nhon cho khiêng Năm Trường Kỳ lên để băng bó kỹ vết thương lại, một mặt đốc thúc anh em cụ bị đồ đạc xuống xuống để dời đi cho gấp.

Liên khi nghe tin này, Năm Hồng Phúc chạy đến tìm Ba Nhon. Cô ta chưa kịp hỏi han gì thì Ba Nhon đã lên tiếng trước:

– Cô Năm, cô lo đưa anh Minh Tấn với cô Ngọc Sương theo ghen. Nhớ đừng cho họ biết gì hết kẻo họ chọn rận vô ích.

Năm Hồng Phúc thở dài:

– Thiệt khi không mấy cha rước lây họa không hà! Phải hồng kệt vụ này, anh em bọn mình ở êm ngoài và có phải khỏe ru hông!

Ba Nhơn chắt lưỡi:

– Đến nước này mà cô còn oán trách gì nữa chứ. Trong vụ này, ít ra cô còn... chấm mút được đôi chút chứ tôi không ngờ mà cũng phải lo sốt vía thì phải than với ai đây!

Năm Hồng Phúc vùng vằng đáp:

– Thì bây giờ anh ra lệnh thả mẹ họ đi có phải đỡ khổ hông?

Ba Nhon gãi đầu một cách bức dọc:

– Thả thì được rồi, nhưng anh Năm ảnh hay đổ thừa lắm...

Năm Hồng Phúc ngắt ngang:

– Ồi, bây giờ thằng chả nằm một đống đó mà ngán nổi gì! Thiệt thằng chả bị thương đúng ngay tinh như vậy, em mát ruột quá! Cho thằng cha tổn tới già!

– À, cô có chạy qua thăm ảnh chưa? Hồng biết vết thương của ảnh nặng nhẹ thế nào hả cô?

Năm Hồng Phúc mỉm cười:

– Hồng có chết chóc gì đâu. Thiếu chi người buồn tình chuyện vợ con hay bị cô hồn giục làm ầu rồi ăn năn hối hận nên nhè xách nó ra mà “ràng” rồi cũng hồng sao như thường và còn mập cùi cùi nữa là khác! Có điều là sau chuyến này, em chắc thằng cha Năm kiếm cái am, cái cốc nào đó lủi vô tu chớ còn kháng chiến, kháng chiếc cái móc xì gì nữa. Đời của thằng chả như vậy là tàn rồi! Hèn chi ông già bà cả thường hay nói... quả báo nhãn tiền là vậy đó anh Ba à!

Ba Nhon làm ra bộ cự nự:

– Thân cô cũng chèm nhèm mà sao ham nói người ta quá hồng biết! Tôi hỏi cô, cô có thấy anh Sáu tìm thuốc bằng bó cho ảnh chưa, mà cô lại nói lung tung thêm cái gì đâu á!

– Xong rồi. Anh Sáu có chạy rước được một bác già rành về thuốc nam và kiếm xin được một nắm lá lưởi cọp về rịt vào vết thương và cầm máu lại liền, (cô ta cười xòa rồi tiếp lời)... Anh Sáu nói nó... lặc lia lặc lại nên bác kia đành phải xuống tay chớ nếu để dây dưa sợ vết thương làm độc... Cha, cái này ngật dữ đa!

Ba Nhon gạt ngang:

– Thôi cô lo chạy về đưa mấy người kia xuống xuống cho sẵn đi.

– Ủa, bộ anh nhất định không chịu thả họ hả?

Ba Nhon xằng giọng:

– Tôi đã nói còn anh Nam quyết định nữa mà! Ví dầu tôi không đếm xỉa

gì tới ảnh đi nữa, tôi cũng không gặp thả hai người kia.

Năm Hồng Phúc có vẻ chưng hửng:

– Coi, sao mỗi bữa hôm anh ưng buông cho họ đi để thầy cai khỏi ruồng bố anh em bọn mình?

– Bữa hôm khác, bữa nay khác.

– Thằng cha này dị hợm không!

– Cô hồng hiệu: lúc đầu, tôi tính như vậy vì chưa bị ai rượt đuổi, bây giờ... lỡ đem hai người ấy đi thì tôi cho... lỡ luôn. Nay nếu tôi thả họ, té ra tôi ngán ba thằng lính chết nhát của thầy cai hay sao?

Năm Hồng Phúc háy xéo anh ta ;

– Tính làm cho lợi gan người ta một cách lãng nhách!

Ba Nhon cười lạt:

– Để thủng thẳng rồi tôi sẽ cho họ về, nhưng ngay trong lúc này, tôi không muốn thấy cai khi dễ tụi này là những thằng nhát hít như thỏ đế và chỉ bo bo giữ lấy cái mạng sống của mình.

– Hứ, mấy thằng cha đàn ông thiệt hay đốc chúng quá tổ mẹ!

Dứt lời cô ta vùng vằng bỏ đi, nhưng Ba Nhon lại kêu giựt ngược lại:

– Cô cho tôi nói thêm một lời nữa: cô không nên tự ý thả hai người ấy ra đó ghen! Với anh Năm, cô muốn làm gì thì làm, nhưng với tôi...

– Cha, tính lên giọng hăm he con này nữa sao? Mới đây mà làm mặt lạ rồi hè!

– Hồng phải hăm he gì hết, nhưng... chắc cô không lạ gì tánh nết của tôi. Tốt hơn là mình nên nói với nhau trước. Tôi xin hứa chắc với cô là thế nào tôi cũng để cặp ấy đi.

Năm Hồng Phúc khẽ gật đầu:

– Em cũng rán tin anh thêm một keo nữa coi. Mà nè, đừng tưởng em sợ rồi làm tới nữa ghen. Thử thời ai hăm he coi em có ngán một chút xiu nào hông, coi em có dám bơi xuống đưa hai người đó ra tới ngoài bót giao cho thấy cai hông!

Ba Nhon mỉm cười đáp:

– Tụi mình biết nhau nhiều rồi mà. Tôi giữ cặp đó nán thêm ở trong này cô cũng có lợi chứ bộ không sao?

– Bắt con này theo giữ họ tò tò một bên mặt thấy mẹ mà còn nói vậy nữa chứ!

Ba Nhon làm mặt nghiêm:

– Vô ơn bạc nghĩa dữ hông! Tôi để cho cô còn có dịp gần gũi anh chàng Minh Tấn một thời gian nữa sướng thấy mồ mà làm bộ kêu rêu nữa chứ!

– Ô, cái thằng cha mắc dịch. Còn cái cô Ngọc Sương ngồi chình ình một bên đó chi! Anh hồng biết, suốt ngày, họ kể vai cộ vể rù rì rủ rỉ với nhau hoài khiến em xốn con mắt và nhức tai quá trời quá đất.

Ba Nhon vội nói chen vô:

– Ê, đừng bày đặt đồ ghè tương ra bày bạ lắm nghe. Cô đã vỗ ngực quyết hy sinh cho anh chàng Minh Tấn của cô thì cô phải rán ép bụng nhịn thêm một chút. Để sau khi dời khỏi nơi đây tôi sẽ kiếm một chỗ nào có nhà cửa đông đúc một chút và sắp đặt nơi ăn chốn nghỉ cho nó... rộng rãi ra...

– Chi vậy?

– Còn làm bộ hỏi nữa! Để cho cô có dịp “giải nghệ” lai rai với anh chàng lịch sự đẹp trai của cô chớ còn để làm chi nữa! Cái gì tôi cũng nghĩ đến phần của cô hết thì xin cô nên nghe theo tôi một chút.

Năm Hồng-Phúc vênh mặt lên:

– Khởi đi! Bộ anh nói con này chết thèm chết khát từ đời vương nào vậy! Ba thứ đàn ông của anh quơ đâu mà chẳng có!

Nói xong, cô ta ngoe nguẩy bỏ đi một nước.

Ba Nhơn phát cười rộ lên rồi lật đật chạy ra mé kinh ra lệnh cho những chiếc xuồng đã chuẩn bị sẵn sàng bắt đầu bơi đi.

Anh ta xuống chiếc xuồng cuối cùng đi kèm một bên xuồng Năm Trường Kỳ và trước đó là xuồng của Năm Hồng Phúc trên có chở Ngọc Sương, Minh Tấn.

Ra tới ngoài đồng trống. Ba Nhơn đứng lên quan sát phía trong xóm cũ và cúi xuống bảo Năm Trường Kỳ:

– Chưa thấy tụi nó lộ dạng ra anh Năm à.

Năm Trường Kỳ nhăn nhó lên tiếng:

– Coi chừng tụi nó bọc hậu anh em mình thì chết cả lũ. Thế nào thằng ông nội bị bắt kia cũng khai ráo hết chỗ của tụi mình cho thằng cha cai biết.

– Biết thì biết chớ ăn thua gì. Thầy cai có đi gom góp cho đủ xuống để rượt theo anh em mình thì cũng còn mất nhiều thì giờ. Hồng biết anh bị bắt có rành hết đường đi nước bước trong này chẳng anh?

Năm Trường Kỳ thở dài:

– Ủ hự, tụi nó nhè cái thằng chuyên môn lục lợi khắp ngọn khắp nguồn đó mà thộp cổ mới mệt chớ! Sở dĩ từ hồi

nào tới giờ tôi cho nó theo và để nó giữ việc chèo lái là cũng do nó rành hết... “thổ ngời” trong miệt này.

Ba Nhon nhăn mặt:

– Cái điệu nầy dầu cho mình dời đi đâu nữa, tội nó cũng phăng lần tới mấy hồi (đoạn như bực tức điều gì, anh ta xốc mạnh khẩu súng lục mang bên hông, gằn giọng nói tiếp)... Được rồi, để tôi kiếm chỗ cho anh và mấy người kia trú ẩn đằng hoàng, tôi sẽ đặt một toán anh em ra nằm ngoài nầy chờ cho tội nó vô quít nó một trận tá hỏa tam tinh để tội nó hết lừng!

Năm Trường Kỳ rên rĩ:

– Anh nên... liệu cơm gắp mắm chớ đừng ỷ y quá không được. Có bề gì mấy cha bỏ tôi nằm một đồng đó thì ngán.

Anh có làm cái gì thì cũng nên nhớ là tôi đâu còn đủ... chưa đủ căng như mọi lần...

Ba Nhon thương hại nhìn hấn ta:

– Nếu có bỏ anh thì tôi bỏ từ khu-ya lận, từ hồi anh còn mập mạnh ngon lành chờ đợi chỉ lúc anh bị hoạn nạn như vậy! Nói cho cùng mà nghe, dầu cho tội mình bị vây ngặt thì cũng còn... hai lá bùa hộ mạng kia nữa mà anh! (vừa nói, Ba Nhon vừa hát hàm chỉ về phía Ngọc Sương, Minh Tấn.)

Năm Trường Kỳ tươi mặt lại:

– Đó hén, tôi đã nói đem hai người đó theo có lợi lắm. Mình còn giữ họ còn bảo kê mạng sống chờ sảy họ ra... thằng cha thấy cai không nường tay đâu. À anh Ba, anh nhớ cho cặp ở chỗ nào chắc ăn

một chút, chớ rủi ro họ bị lạc đạn chết bất tử thì hóa ra cái công của tội mình giữ họ tự hồi nào tới giờ đi đời hết...

Ba Nhon gật đầu:

– Cố nhiên là tôi phải để họ ở dang ra xa, phần anh cũng vậy nữa. Để tới nơi tôi nhờ cô Năm kiếm chỗ cho anh với mấy người đó gom lại một nơi cho tiện, và để coi chừng coi đổi lẫn nhau nữa.

Năm Trường Kỳ chưa kịp nói năng gì thì Năm Hồng Phúc đang bơi xuống kể một bên vọt nói vọt vô:

– Được rồi, bây giờ anh cứ cho anh Năm ở chung với tội này hồng có đáng ngại nữa đâu?

Năm Trường Kỳ bực mình hừ một tiếng rồi nhắm nghiền mắt lại trong lúc

Ba Nhon chặt lưỡi ra dấu bảo cô ta im.

✱

Sau khi tạm tìm được một chỗ ở tại một ven làng cách chỗ cũ độ ba cây số, Ba Nhon cho anh em cơm nước qua loa rồi tuyển chọn năm tay quả cảm nhất xuống xuống bơi rút trở về gần địa điểm cũ phục rải rác hai bên mé con xẻo chảy thông vô gò.

Quả nhiên chỉ độ năm phút sau, Ba Nhon đã thấy thấy cai dẫn một tốp lính khá đông đi trên năm chiếc xuống bơi ào ào tiến vô đồng. Khi gần đến nơi, năm chiếc xuống ấy tách ra để càn lên ruộng, rồi ba chiếc đi bọc ra phía sau gò, trong lúc hai chiếc kia án ngữ ở mặt trước. Trên một trong hai chiếc xuống

này, Ba Nhon thấy có thầy cai ở giữa khoang. Sau đó, bọn lính bỏ xuống lòi xuống ruộng để bao vây xóm nhà trên gò.

Thấy vậy, Ba Nhon và số người đi theo nằm sát rạt ở hai bên bờ con xẻo. Một anh du kích ẩn trốn gần đó vội bò lại và hỏi nhỏ:

– Anh tính sao đây anh Ba! Bị anh em mình phục kích xa quá và bọn kia... khôn quá, tụi nó chịu khó đi vòng chớ hổng chịu ghim thẳng vô con xẻo này.

Ba Nhon thở dài:

– Thằng cha cai thiệt tinh ma quỷ quái, thằng chả đi cái điệu đó chắc là để xua anh em mình ra và tĩa lẩn và làm như vậy còn có lợi là tránh được cho cô con gái cùng thằng rể của chả khỏi bị

cảnh tên rơi đạn lạc bất tử. Chắc thằng đệ tử của anh Năm khai ráo đường đi nước bước trong này cho chả biết nên chả mới tấn công theo cái điệu đó. Để anh coi, tội nó sẽ bắn bông lung tung lên chứ không nhào vô xóm liền đâu.

– Anh nói có lý. Nhưng còn anh em mình?

– Tội mình cứ vững dạ nằm lì ở đây để chờ cho tội nó đi không về rồi là mình xông ra mần thịt tội nó một chuyến cho tội nó tổn. Thế nào một khi vô tròng thấy anh em mình đã rút đi hết, tội nó cũng y y không phòng bị trong lúc quay trở về đồn. Chắc chắn tội nó sẽ gom nhau lại mượn con xẻo này để lui ra chớ bơi càn trên mấy lạch nước trong ruộng làm gì cho mệt. Tới chừng đó, anh em mình la một tiếng là nắm chắc phần thắng rồi.

Thôi anh chịu khó bò đi cho mấy anh em kia hay kế hoạch của mình để anh em... vững bụng.

Anh du kích vừa quay đi là tiếng súng bắt đầu nổ vang ở phía chung quanh gò. Đúng như lời Ba Nhon dự đoán, thầy cai vào đây không quyết tâm đánh chắc gì hết mà cốt làm sao xua đuổi đám du kích đi với hy vọng sẽ chặn bắt Ngọc Sương và Minh Tấn lại được.

Thầy cai không ngờ rằng nhóm của Ba Nhon đã kịp thời rút đi trước và đã mang cả hai người kia theo luôn...

Tiếng súng nổ ran trong năm phút rồi im hẳn. Sau một hồi lục lọi trên mấy căn nhà trên gò và hạch hỏi đồng bào trên ấy, tốp lính trên ba chiếc xuống đi trước lại quay trở ra để trình mọi việc

với thầy cai đang đứng ngóng trên sạp xuống ở mặt ngoài.

Khi bọn này vừa đến nơi thầy cai chụp hỏi liền:

– Bộ ba thằng mắc ôn đó đông mất đất rồi hả?

Tên chỉ huy tốp ba chiếc xuống rụt rè đáp:

– Dạ tụi nó khơi đi trước lâu rồi...
Dạ, chắc tụi nó biết là đã động ở...

– Vậy mà hồng hỏi dân trong xóm coi tụi nó đi về hướng nào?

– Dạ có chứ?

– Hướng nào? Làng nào?

Tên kia ấp úng đáp:

– Dạ... hồng có ai biết hết trơn...

Thầy cai quát to:

– Mà y hỏi làm sao mà dân ở trên lại nói là không biết? Chắc mấy lạy họ để nhờ họ chỉ giùm phải không?

Tên kia hấp tấp đáp:

– Ý trời, tui chớ ai sao thầy! Thầy hồng tin thầy hỏi thử mấy thằng đi theo tui đó coi: vô tới trông là tui cho gom ông già bà cả, đàn ông đàn bà con nít con nôi gì lại hết. Tui cho tụi nó ăn bá súng xính vính hết và còn hăm đốt nhà, bắn bỏ hết cả xóm... Tại thầy có căn dặn là mình mới vô đây không nên làm quá chớ hông tui nổ không chứa một con đở.

– Họ trả lời làm sao?

– Rồi họ nói thấy tội nó lật đật xuống xuống bơi về hướng này nè (vừa nói hẳn ta vừa giơ tay chỉ về phía chân trời).

Thầy cai chặt lưỡi:

– Chỉ vậy cũng như không! Ở miệt này đường lối ăn tầm ruồng với nhau, mụ nội tao cũng không biết bọn đó đi về đâu!... À, mà có hỏi coi họ có thấy cô hai, cậu hai... ra sao hông?

Nghe thầy cai tổng hỏi về tin tức của con gái và chàng rể của thầy, tên kia hớn hờ đáp:

– Dạ thưa có. Họ nói cũng y như lời thằng du kích đã khai với mình. Cô hai và cậu hai tuy bị tội nó bắt nhưng khỏe lắm.

Thầy cai lờm hẳn ta .

– Hừ, khỏe!

Tên kia vội giải thích:

– Dạ... tui muốn nói là tui nó cũng trọng vọng nể nang hai vợ chồng của cô hai lắm, chứ không phải bó buộc hay đày ải gì hết. Thằng du kích nó khai thiệt đó thầy à: trong này có một trong hai thằng... lớn đầu của tui nó và cái con năm con tư gì đó... coi bộ sẵn sóc cô hai cậu hai dữ lắm... Dạ, đúng là cái thằng mà mình bắn vuột ở ngoài miệt gần Tham Tướng..

Thầy cai gạt ngang:

– Chuyện đó tao biết rồi, mấy khối nói lòng vòng gì nữa hết. Thôi mấy lo gom lính tráng lại để rút về đồn nghỉ.

– Dạ mình hồng nom theo tụi nó nữa sao thầy?

Thầy cai lắc đầu:

– Dân ở đây họ chỉ đường chỉ nẻo một cách mờ ớ như vậy, mấy có rượt theo cũng mất công và không khéo mấy đi lớ ngớ coi chừng còn dám bị tụi nó quánh bắt tử nữa. Vùng này chỉ có bọn của thằng Ba Nhơn không thôi, chớ sang mấy chỗ kia (thầy cai đưa tay chỉ về phía rừng cây xa) tụi nó ở đặc lênh. Để tao về hỏi kỹ và dỗ ngọt thằng bị bắt coi nó chỉ vẽ thêm cho mình một vài điều gì nữa chẳng.

Tên kia trình trọng giờ bàn tay lên chào thầy cai. Hắn vừa định cho xuống bơi đi nhưng rồi lật đật quay lại hỏi thầy cai thêm:

– Dạ thưa... bây giờ cũng đã “trễ giờ” quá rồi và nước trong đồng cũng giụt xuống theo con nước ròng, vậy xin thầy cho anh em gom ra con xẻo ở phía đằng này để về đồn cho mau... Tụi nó đi mất đất hết rồi, thì mình cũng không cần phải... giữ kỹ quá làm gì...

Thầy cai nhìn quanh ra bốn phía, suy nghĩ một thoáng rồi khẽ gật đầu:

– Cũng được. Nhưng mấy cũng nên dặn chừng lính tráng ở dưới không nên ỷ y quá đó nhen!

Tên kia lại giơ tay chào rồi thụp xuống sập hồi tên lính tháp tùng bơi xuống đi gom các tên kia lại kéo về.

... Ba Nhon kêu anh du kích nằm kế bên và thì thầm căn dặn:

– Ủ, tụi nó sắp hàng kéo tới rồi kia kia. Bò đi dặn anh em nên bình tĩnh, bao giờ tôi nổ súng lệnh thì hãy ra tay chớ đừng bộp chộp tụi nó tản ra bao vây ngược trở lại bọn mình như người ta đi dậm cù thì anh em mình có mọc cánh cũng không thoát.

– Vậy thì... sao?

– Tôi đã biểu đợi lệnh của tôi. Tụi nó đông, anh em mình có mấy ngoe nên phải đợi cho tụi nó đi qua gần hết rồi mình “dứt” cái đuôi rồi hè nhau đông cho lè lẹ.

– Nghĩa là mình nhắm vào mấy chiếc xuống đi sau rớt?

– Ủ. Thấy cai ngồi trên một trong mấy chiếc đi chót đó. Mấy cha cứ ghim vô đó mà nổ.

Anh kia tươi nét mặt lên:

– Cha, nếu vậy thì sướng quá cỡ.
Phen này, chắc thằng cha cai phải bỏ
mạng sa trường rồi!

Anh ta cười khúc khích rồi bò lủi vô
trong đám lúa...

★

Ngồi trên sạp xuống, thầy cai trầm
ngâm đưa mắt nhìn về phía rặng cây ở
chân trời... Thầy bất giác thở dài, cúi
xuống đưa tay gõ miệng ống điếu cỏi
lên be xuống để hất tro thuốc ra. Thầy
chợt cau mày giơ tay ra hiệu bảo mấy
tên bơi xuống:

– Tộp lại tụi bây!

Thấy thầy chăm chú nhìn xuống mặt nước, một tên lính lấy làm lạ hỏi liền:

– Dạ chuyện chi đó thầy? Bộ có con rùa con rắn gì ở dưới nước sao thầy?

Thầy cai lắc đầu, chỉ xuống mặt nước:

– Tụi bây không để ý thấy có dòng nước đục ngờ từ trong ruộng chảy ra sao? Nước ở dưới xẻo trong khe... Cái điệu này là đúng có ai lội trong ruộng mới ràng ràng đây nên mới khuấy bùn lên như vậy. Tụi bây liệu mà để ý ngó chừng bốn bên coi có gì lạ không nghen!

Một tên lính đứng lên nhìn dáo dác rồi thản nhiên đáp:

– Chắc có cha nội nào đi mò cua bắt

ốc thấy đoàn xuống của mình bơi ra nên sợ lùi trốn đâu đó chờ gì!

Thầy cai thận trọng móc khẩu súng lục ra cầm nơi tay và đồng dặc ra lệnh:

– Mấy thằng đi trước clo xuống bơi dang cách khoảng ra và bơi rút đi còn mấy đứa ngồi trên xuống thì cụ bị súng ống cho đàng hoàng. À, để cho chắc ăn, tụi bây ria vài loạt đạn sương sương lên hai bên mé ruộng.

Thầy cai chưa nói hết lời thì mấy phát súng nổ vang và đạn bay tĩa về phía hai chiếc xuống bơi sau cùng. Mấy tên lính kêu la thất thanh và không ai bảo ai họ cùng lẫn nhào xuống nước, vài tên tử thương gục luôn lên khoang xuống. Một viên đạn xẹt tới hất tung chiếc nón cối của thầy cai khiến thầy hoảng kinh

nhào luôn xuống xẻo, lội phăng vô đám ruộng trú ẩn.

Trong lúc ấy, tốp lính trên mấy chiếc xuống đi trước không dám ngừng lại và mạnh ai nấy lo bơi rút cho dang ra xa. Trước cơ sự ấy, thầy cai toan đứng lên kêu réo bọn chết nhất đó quay lại vây đám du kích nhưng vì chỗ thầy đang núp cách bọn kia quá xa và tiếng súng thì nổ ì ầm nên thầy đành hậm hực ngồi yên trong đám lúa. Mặt khác, nếu thầy lộ đầu lên thì bị lộ tông tích ngay. Mấy tên du kích của Ba Nhơn đang nhào ra rượt nà theo mấy tên lính còn sống sót đang vừa chạy thực mạng trong ruộng, vừa bắn vãi ra phía sau lưng...

Sau khi tỉnh trí lại, người chỉ huy tốp lính đi trước vội la hét bảo mấy chiếc xuống ngừng lại và cho xả súng

bắn cầm chừng về phía đã xảy ra cuộc phục kích. Thấy hai chiếc xuồng đi sau trôi linh bình trên mặt nước, bọn lính cho rằng chắc thầy cai tổng đã “rụm” theo mấy tên đi trên xuồng rồi! ...

Bỏ về thì không dám mà tiến đến chỗ hai chiếc xuồng kia thì... ngại nên bọn lính chỉ nổ súng cầm chừng ra hai bên phía ruộng, đồng thời sai hai tên bơi xuồng ba lá vô đồn báo nguy và xin thêm người.

Nghe mấy tên du kích réo gọi nhau ra về, thầy cai thở ra một hơi nhẹ nhõm và thầy mỉm cười khi nghe một tên trong bọn ấy khoe rân với đồng đội là “hồi nãy, tao lảy cho thầy cai một phát, thấy lật xuồng xẻo ngum luôn!”

Một tên lại hỏi:

– Sao mày không ở lại mò xác thấy
lôi dìa trống cho đồng bào coi mỗi người
một chút?

Tên kia chắt lưỡi:

– Tao cũng tính như vậy nhưng anh
Ba ảnh hồng cho. Ảnh nói anh em mình
mần sơ sơ ba hột cũng đủ dần mặt tụi
ngoài đồn rồi!

– Còn ảnh đầu tao không thấy hả
tụi bây?

– À, ảnh con ở nán lại để mần cái gì
đó hồng biết, chắc để cản hậu một khi
tổp lính ở ngoài kia tính mon men đuổi
theo tụi mình. Anh biểu tao chừa lại
chiếc xuống ba lá để ảnh dìa sau...

Thầy cai hơi lo khi nghe lọt những
lời bàn tán ấy của đám du kích. Vốn là

một người có nhiều kinh nghiệm và rất mực thận trọng trong mọi trường hợp, thầy cai tổng Quới phân vân tự hỏi: “Không biết thằng cô hồn này còn nán lại để làm chi?

Cản hậu cái khi khô gì một khi bọn nó thấy rõ là tốp lính đi trước không có ý định gì xáp vô hết? Hay là... nó tinh mắt thấy rõ là thầy chỉ té xuống nước và lủi trốn vô ruộng chứ không có hề hấn gì hết?”

Thầy cai tổng Quới mím chặt môi lại và bàn tay siết mạnh bá súng lục: Cái điệu nầy thằng Ba Nhơn dám cà rà ở lại rình rập mình đây. Không biết thằng trời đánh đó tính chơi tay đôi với mình để “trả lễ” mối thù xưa hay là nó cốt ý ở nán lại kiếm cách giáp mặt riêng mình là nói về vụ con Ngọc Sương? Thằng chết

bầm đó coi lơ mơ vậy mà si mê con kia dữ lắm... Hay là nó tính đòi tiền chuộc để hưởng riêng một mình?

Thầy cai tổng lắc đầu thở dài: “Chắc có chuyện gì khác chớ thằng Ba Nhơn không thuộc vào thứ tham và coi đồng tiền lớn bằng bánh xe đâu!”

Nghĩ quanh nghĩ quẩn một hồi, thầy cai muốn bò dần ra phía ngoài để kêu tụi lính xấn xuống vô rước thầy nhưng lại ngại là sẽ làm cho Ba Nhơn núp ẩn đầu đó phát giác ra chỗ thầy đang trốn.

Khu ruộng ở đây im lặng một cách khó chịu. Có lẽ dưới một đám lúa nào đó, Ba Nhơn cũng đang rình rập và chỉ chờ thầy rục rịch là ghim lại liền. Thỉnh thoảng một tiếng cá lóc tấp mỗi vang lên hay tiếng một con nhái bị rần đuổi ré to

đều làm cho thầy cai giật mình và vội quơ rà họng súng khắp một vòng như là sắp sửa cho nổ đến nơi vậy.

Đợi một hồi khá lâu thấy không động tịnh gì hết, thầy cai sốt ruột bèn nghĩ ra một mẹo nhỏ.

Thầy cúi xuống lấy tay xắn một búng đất bùn to rồi liệng ra phía mặt xẻo gây thành những tiếng lồm bồm khá lớn và liền theo đó thầy vừa ló đầu lên khỏi mấy ngọn lúa vừa hờm súng. Quả nhiên ở cách đó năm sáu thước Ba Nhon nghe có tiếng động trên mặt xẻo vội đứng rột dậy nhưng vừa lúc ấy anh ta thoáng thấy dạng thầy cai nhô lên ở phía bên trái.

Hoảng kinh, anh ta nhào ập xuống ruộng trong lúc thầy cai cho nổ liền hai phát. Đạn xẹt vào đám lúa làm văng tóe nước lên.

Ba Nhon phát chữi thể to lên mấy tiếng. Đầu đảng này, tuy bắn hụt Ba Nhon, thấy cai tổng cũng thích chí cười vang. Thấy cất tiếng gọi anh ta:

– Ê Ba Nhon, phen này mày không thoát khỏi tay tao đâu!

Ba Nhon cũng cười to để đáp lại:

– Thầy cai nói dễ nghe hông. Bộ thầy quên rằng hiện thời kẻ trốn chui trốn nhủi không phải là tôi đâu nhen!

Thầy cai tổng bực mình quát to:

– Mày có giỏi chơi tay đôi với tao thì bò lại đây! Và nên bò lại gấp chớ hông thôi lính của tao ở ngoài nghe súng nổ lẻ loi như mới rồi kéo vô thì mày chết một cửa tứ, đa Ba!

Ba Nhon cười lạt:

– Khổ quá! Thầy cứ tưởng là thầy còn bảnh tởn như đang ngồi ngoài Tham Tướng vậy! Tôi nói ra xin thầy đừng buồn, tụi lính chết nhát của thầy có kéo vô tới thì tôi đây cũng đông đi mất! Hai nữa, nói cho cùng mà nghe, nếu tôi có sụm nơi đây thì thầy... còn mệt nhiều nữa!

– Thằng này hay nói giả ngộ quá ta!

Ba Nhon hướng về phía thầy cai đang núp, đáp thật chậm và thật to:

– Thiệt mà thầy cai. Tôi mà có làm sao thì ba đứa nó ở trông sẽ đưa xác cô Ngọc Sương và Minh Tấn ra giao trả cho thầy.

Thầy cai găm lên:

– Thằng khốn kiếp, tao bắn nát óc mây rồi tới đâu thì tới!

Ba Nhon thản nhiên đáp:

– Tôi có chết thì như... con chó chết chó có ăn nhằm gì, nhưng cô Ngọc Sương... Cha, hồng biết tụi nó có chịu gởi nguyên xác cổ với anh Minh Tấn ra hay không hay lại làm bầm vập hết!... Và nay, tụi nó gởi ra ngoài đồn cho thầy một cái tai, nơi một cái mũi, rồi một một cái...

Thầy cai hỏn hển ngắt ngang:

– Mày muốn cái gì hả Ba Nhon? Tao biết mày xà quân ở đây là cốt ý kiếm tao... Nếu mày muốn ăn thua đủ một keo với tao thì a-lê bò lại đây, còn nếu mày tính mưu mô gì khác thì nói phút đi! Trong lúc này, không phải ngày nào

tao với mây cũng gặp gỡ nhau được như vậy đâu!

Ba Nhon cười dòn:

– Thầy cai biết điều dẫu đa!

Nghe những lời xỏ xiên của Ba Nhon, thầy cai tổng Quới nổi nóng:

– Tao không cần mấy khen ghen Ba Nhon! Muốn cái gì hủ? Nói mau đi để tao còn đi về...

Ba Nhon làm bộ kêu lên:

– Ý trời, đường đi trong này đâu phải... rộng thênh thang như mấy con lộ đá ngoài Cần Thơ mà thầy muốn... vô ra lúc nào cũng được hết á!

– Mầy quên rằng tụi lính của tao ở

khít đây sao? Tụi nó đang đợi ngoài kia kìa và tao chỉ cần đứng lên hô một tiếng là cái mạng sống của mấy không còn...

Ba Nhơn cười lạt, vắn lại:

– Thầy cũng quên rằng nếu thầy đứng xông lưng lên kêu họ thì tôi đã nổ rồi và cái mạng của thầy cũng không còn nữa hay sao?

Thầy cai tổng đáp lời bằng một giọng tự phụ:

– Mày làm như tao co tay và bi đạn trong khẩu súng của tao lép hết ráo vậy! Ba Nhơn, tao với mày là dân có đánh giặc nên hiểu biết nhiều quá rồi thì cần gì phải hăm he nhau vô ích.

Đến đây, thầy cai dịu giọng lại:

– Mây ở trong này, tao ngoài... hể tao với mây gặp nhau là kể như ai tinh mắt lẹ tay, tức người đó được chớ không cần nói on đơ gì hết, ở đây tao không muốn đá động đến chuyện... tao phải hay là mây quấy gì hết ráo... Đường mây mây đi đường tao tao bước... Có gan, có chịu thì lo. Nhưng ngày hôm nay tao với mây gặp gỡ nhau đây không phải là để... đánh giặc đánh giã rặt ròng, và dầu tao không nói ra chắc mây cũng dư hiểu là... là còn có vấn đề con gái và thằng rể của tao bị kẹt trong này...

Ba Nhon cười lớn:

– Dĩ hông, năm thuở mười thì mới nghe thầy cai nói chuyện nghe điệu như vậy! Thôi để tôi bước lại phía đằng đó để bàn tính cho nó dễ hơn, chớ thầy núp một chỗ, tôi ẩn một nơi... mỗi khi muốn

nói chuyện phải cầu cổ lân rất cuống hòng quá. Tôi đi lại đằng thầy ghen thầy cai?

– Khoan. Mà muốn lại đây nói chuyện thiệt tình hay tính dụ khi để hạ tao cho dễ đó? Nếu mà định bày cú ngoắt ngoéo gì thì tao xin nhắc cho mấy nhớ: tao già từng tuổi này thì không mắc mớ một cách lẳng nhách với một tay lắc cắc lẳng căng như mây đầu ghen.

Từ trong đám lúa, Ba Nhon chắc luồn om lên:

– Thầy cai khi dễ người ta quá vậy! À nếu thầy đa nghi như Tào Tháo thì tôi rút êm đi về trồng chó còn ở đây làm gì nữa.

– Khoan mấy. Không phải tao nghi nhưng thử đứng vào địa vị tao, mày cũng như vậy. Đây, tao nói hết tình với mày một lần chót; nếu mày có lòng muốn kiếm tao để nói chuyện thì xin mày... xuôi tay xuống đi lại đây. Tao cũng vậy. Mà nè, mày có lại đây thì chịu khó đi lom khom xuống một chút kéo tụi lính của tao ở đằng xa nom thấy kéo tới thì... hư bột hư đường hết. Như vậy được chớ?

Ba Nhon suy nghĩ trong một lúc rồi đáp gọn:

– Được.

– Được thì lại đây đi. Chắc mày biết chỗ của tao rồi chớ? Tao có đứng xồng lừng lên thì cũng bất tiện.

Ba Nhon cúi rạp lưng đi tới được một bước nhưng ngồi thụp xuống hướng về phía thầy cai tổng nói lớn:

– Thầy cai, nếu thầy tráo trở bắt tử thì cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn không toàn tánh mạng đa nhen.

Thầy cai tổng bực mình cự nự lại:

– Tao là người lớn mà đi gạt mây sao? Hồng phải tao tốt lành gì nhưng việc này ăn nhập đến số phận của hai vợ chồng thằng Minh Tấn nên tao chịu khó như vậy: Hồi chưa có giặc, ông già mầy ở trong điền của tao thì mầy còn lạ gì tánh nết của tao: tao hứa đâu là chắc cứng đó... Tiện đây tao cũng nói luôn: nếu tao có bụng dạ hại mầy thì hồi nãy, sau khi biết ở đảng, tao liệng đại vô đó một trái lựu đạn thì mầy bị banh thây,

hay ít ra cũng bị nước dội trào máu hòng, chớ chạy đi đâu được!

Ba Nhon còn rán nói xâm lại một câu:

– Cha, thầy nhơn đức quá há!

– Khoan khen tao đó mầy! Không phải mầy là cái gì của tao mà tao ham để cho mầy sống, nhưng... tao thấy ý của mầy muốn gặp mặt tao và trước đây, tao dò hỏi biết được rằng mầy cũng có lòng tốt đối với con gái và thằng rể của tao. Mầy nên nhớ rằng tao có đặt “tay trong” ở trong này chớ bộ không sao mậy?

Ba Nhon vừa bước đi tới vừa nói khẩy:

– Nếu thầy có tay trong thì cần gì bắt sống lấy thằng gà chết hồi sáng đó

rồi lật đật kéo vô trong nầy để thiếu chút nữa lãnh một phát ngùm cù đeo. Tôi sợ làm cho cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn sanh thù sanh oán nữa nên mới hấp tấp đuổi khéo tụi nó về trước, chớ hổng thôi tụi nó lòng kiếm cho ra... xác của thầy thì phiền dữ đạ!

Đầu đảng này, thầy cai nghiên răng lắm bảm:

– Phải con gái tao không bị kẹt vô đây thì tao cho mấy nát óc để mấy hết có cái giọng cha đó đi!

Tuy vậy, khi thấy Ba Nhon ló mặt tới, thầy cai vội hạ mũi súng xuống, nhưng vẫn lom lom canh chừng mọi cử động của anh ta.

Ba Nhon hơi khựng lại trong một giây rồi làm tỉnh lom khom bước tới.

Khi giáp mặt nhau, thầy cai lên tiếng trước:

– Dữ hông, hèn lâu mới gặp lại mây!

– Tôi cũng vậy!

Thầy cai nheo mắt nhìn anh ta:

– Tao coi bộ độ rày mây lên chun dữ đa. Hồi mây còn ở trong điền của tao mà y đâu có phách lối như vậy!!

Ba Nhơn hơi xén lên nhưng rồi lại nhún vai đáp càn:

– Ồi, mỗi thời mỗi khác và giang san nào anh hùng nấy mà thầy! Nếu một mai đây, rủi bị thầy còng đầu dẫn về ngoài, tôi cũng... xếp ve chớ gì! Còn bây giờ thì...

Thầy cai đi thẳng vào vấn đề:

– Về vụ con gái và thằng rể của tao, chắc chú mày đã tính đầu đó xong xuôi hết rồi phải không?

Ba Nhon khẽ gật đầu. Thầy cai tổng ắp úng nói thêm:

–... Nếu chú mày muốn có... điều kiện chi thì cứ nói đại... tao là người hiểu biết việc đời lắm...

Ba Nhon đáp gọn lỏn:

– Không có điều kiện lôi thôi gì hết.

– Nghĩa là chú mày và anh em ở trông bằng lòng thả cho con Ngọc Sương và thằng Minh Tấn về?

Ba Nhon thở dài:

– Không có anh em nào chịu như vậy. Chỉ có một mình tôi đây thôi, và khổ cho tôi là ở chỗ đó.

– Tao hiểu rồi. Tao cũng như chú mày đều kẹt về vấn đề “tình riêng”... trong một cuộc giặc giã không biết ... vị tình ai hết. Tao cũng khổ mà chú mày cũng chẳng... sung sướng gì đó.

Ba Nhon chép miệng:

– Thôi mọi việc đã lỡ như vậy thì tôi cũng phải gồng mình rán thêm một lần chót. Tôi với thầy có bắn giết nhau thì cũng là việc thường, còn cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn không ăn nhập gì vô chuyện giặc giã hết mà mình để cho họ bị họa lây thì cũng tội nghiệp... Thầy thì già rồi và có làm thì có chịu, tôi thì... sống này chết mai cũng chẳng

động phạm gì tới ai, riêng có cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn thi... đời của họ còn tươi còn dài quá... Mình không nên bắt họ chịu đựng và ăn thua đủ theo cái lối của tôi với thầy...

Thầy cai ngục ngượng ngịu, vỗ nhẹ vai Ba Nhon:

– Trong thời buổi này, một người như chú mấy hiếm lắm. Không phải vì thấy chú mấy tính giúp cho bấy trẻ mà tao khen dối chú mày đâu, nhưng sự thật là như vậy.

Ba Nhon mỉm cười hỏi:

– Thầy khen tôi ngon lành như thế đó, rúi mai một tôi lọt ra ngoài Tham Tướng và chạm trán với thầy, thầy có... bắn bồng lên trời không hay là nhằm ngay tênh?

Thầy cai tông Quới nghiêm trang đáp:

– Chuyện giặc giã mà chú mày hỏi tao một câu ngật quá thì làm sao trả lời cho được. Nếu bây giờ tao nói: tới chùng ấy, tao sẽ mần ngơ cho chú mày tức là tao... hứa ầu hứa tả. Tốt hơn hết là tao xin chú mày nên... tránh qua giùm. Phần tao cũng vậy...

– Thôi được, chuyện đâu còn có đó. Bây giờ tôi xin cho thầy biết là sau khi về trông tôi sẽ kiếm cách thả êm cho cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn về...

Thầy cai hấp tấp hỏi:

– Lâu hay mau nữa chú mày?

– Trễ lắm là trong vòng nửa tháng nữa.

Thầy cai chặt lưỡi:

– Sớm sớm hơn một chút không được sao? Qua mới vô đây mà thấy nóng ruột nóng gan quá đỗi!

Ba Nhơn cau mày:

– Tôi còn nóng gấp mười thầy nữa! Để cặp đũa ở trong này tôi không làm ăn khỉ gì được hết, không rảnh tâm tính toán được một việc gì hết, nhưng nếu tôi hấp tấp thả họ ra thì tránh sao cho khỏi bị anh em dị nghị. Thầy cứ ngồi yên ở ngoài đồn rồi đợi thêm một hai tuần nữa chớ lâu lắc gì sao. Phải thầy không dẫn lính và trong này đóng bót thì êm hết rồi, và tôi cũng khỏi mất công mất linh như vậy!

– Thôi tao hiểu rồi. Chú mày muốn tao và tốp lính ngoài đồn không đi ruồng

bố nữa để cho chú mây... dễ tính công việc chứ gì?

Ba Nhon miễn cưỡng gật đầu:

– Chớ thầy cứ rượt nà hoài thì tôi bắt buộc phải lưu họ đi nữa và nếu rủi bị cùng đường, anh em họ liều mạng một mất một còn, giận cá chém thớt thì làm sao tôi dám cản họ? Mà cản sao được chứ? Theo ý tôi, nếu thầy thật thương cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn – lẽ dĩ nhiên là thầy thương họ rồi – và có bụng... nương tôi đôi chút thì xin thầy rút luôn về Tham Tướng để cho tụi khác vô đây thì tôi nhẹ mình quá.

Thầy cai vốn vã đáp:

– Được. Tao tin ở chú mây... Dẫu chưa kịp lo việc thay thế, tao cũng cam đoan chắc kể từ giờ phút này trở đi, tao

đẹp hết mọi cuộc ruộng bố trong khắp vùng này.

Ba Nhon ngó ra phía ruộng lúa:

– Thôi, nội bấy nhiêu đó cũng đủ rồi. Bây giờ tôi phải về trồng keo anh em họ đợi và thầy cũng nên lợi ra đi... Chắc tốp lính của thầy tin chắc là thầy... không còn nữa rồi.

– Chú mấy còn dặn qua điều gì nữa không?

– Không... À, nếu thầy có lòng tốt thì làm ơn thả tên mới bị bắt ra giùm.

– Việc đó dễ mà. Để về tới ngoài đồn là qua kêu thả nó liền.

– Thầy đừng nói cho nó biết gì ghen, và đối với tốp lính tráng của thầy,

thầy cũng nên kín miệng...

Trước những lời căn dặn quá kỹ của Ba Nhon, thầy cai tổng Quới nhăn mặt:

– Trời thần ơi, chú mày làm như tao mới lên năm lên bảy gì vậy! Phần chú mày cũng vậy, chú mày về trông liệu chừng nào có thể thả cho con Ngọc Sương và thằng Minh Tấn thì thả êm chớ đừng rỉ hỏ cho tụi nó biết trước làm gì, tụi nó chọn rộ vô ích.

Ba Nhon gật đầu:

– Thầy khỏi phải dặn tôi mà.

Thầy cai tổng mỉm cười nhìn Ba Nhon trong một giây rồi vỗ vai anh ta:

– Thôi chú mày đi trước cho xong xuôi hết rồi tao sẽ lộ mặt ra kêu hú tụi

lính của tao, như vậy tiện hơn.

Ba Nhon lại gật đầu:

– Cũng được. Thầy... về ngoài mạnh giỏi nhen thầy.

Thầy cai tổng bùi ngùi đáp:

– Ủ, chú mấy về trồng cũng được mạnh giỏi. Chắc sau chuyến này, tao với chú em hết còn dịp nào gặp gỡ nhau như vậy rồi!

Ba Nhon gượng cười nói đùa:

– Thôi thầy cai à, tôi vái trời cho tôi với thầy khỏi gặp nhau nữa là... phước rồi. Dầu trong trường hợp nào đi nữa, tôi với thầy... ngó mặt nhau là đủ... mệt rồi

Thầy cai thở dài:

– Phải... Thú thiệt trong đời cầm binh đánh giặc của tao từ hồi nào tới giờ tao chưa hề giáp mặt địch thủ nào trong hoàn cảnh kỳ cục như vậy...

Ba Nhon khẽ nhún vai đoạn lặng lẽ quay người mọp lưng lội xuống ruộng và biến mất trong đám lúa.

Đợi cho anh ta đi khá lâu và khi thấy rõ dạng chiếc xuống ba lá của anh ta ở phía cuối đồng, thầy cai tổng Quới mới chịu lội thẳng ra bờ xẻo hú gọi tốp lính của mình. Bọn này đang cho xuống xấp lần vô nghe tiếng thầy réo kêu, tên nào tên nấy cũng vừa mừng vừa lo và hồi hả chèo bơi rút tới...

★

Đi ngang qua nhà Ngọc Sương ở, tự nhiên Ba Nhơn đâm ra chùn chân lại. Từ trong ấy vọng ra tiếng khóc thút thít của Ngọc Sương... Anh ta cảm thấy bồn chồn trong lòng, nửa muốn bước thẳng vô để lựa lời an ủi cô ta hoặc nói đại tất cả sự thật, nửa lại muốn lánh mặt đi bét ra cho êm chuyện.

Vừa lúc ấy, Năm Hồng Phúc từ trong nhà tất tả chạy ra và khi thấy mặt Ba Nhơn, cô ta vừa liếc chừng phía cửa vừa ngoắc gọi anh ta nho nhỏ:

– Chèn ơi, anh Ba! Anh xích lại đây cho em hỏi thăm một chút coi!

Ba Nhơn thở dài bước lại, Năm Hồng Phúc vội níu tay anh ta ra phía sau hè rồi vọt miệng hỏi liền:

– Sao anh làm chi chuyện ác ôn vậy anh?

Ba Nhon làm tỉnh hỏi lại:

– Coi, chuyện gì dữ thần vậy?

Năm Hồng Phúc xằng giọng đáp:

– Còn chuyện gì vô nữa! Anh làm sao để cho thầy cai chết đi khiến cho cô Ngọc Sương cơ khóc bù lu bù loa kia kìa! Anh giỏi vô trổng mà đổ cổ đi!

Ba Nhon gạt ngang:

– Bậy nà! Bộ tôi... giết thầy sao?

Năm Hồng Phúc xí xon đáp lại:

– Hồng anh thì mấy thằng nhỏ của anh chớ bộ ai vô đó sao?

Ba Nhon nhún vai:

– Thời buổi giặc già mà cô nói chuyện sao nghe lạ quá. Súng đạn nó nổ trúng ai thì người đó lãnh chớ tôi cần được sao? Ông trời kêu ai người nấy dạ là vậy đó cô à...

– Anh giỏi thi anh vô khuyên giải cô đi, chớ từ hồi nãy tới giờ khi anh em về đây là rùm lên là đã bắn chết thầy cai, cổ... nhào lên nhào xuống đòi cắn lưỡi đập đầu tự tử mấy lần, em với anh Minh Tấn phải thay phiên theo giữ cổ chẳng chẳng đây nè! Anh Minh Tấn và em nói hết hơi hết sức, khuyên đủ lời đủ lẽ mà cổ nhứt định không thềm nghe và lại còn... nói nặng nhẹ em đủ điều! Cổ nói em là một phồn một lũ, một thứ với anh. Cổ nói em với anh bề mặt thì nói nhon nói nghĩa ngọt xớt mà bề trong

là... quân sát nhơn, quân dã man, một phe với thằng cha Năm Trường Kỳ. Cổ còn nói từ rày sắp lên anh đừng có vác bản mặt lại gặp cổ nữa, cổ lại nói...

Ba Nhơn vội ngắt ngang:

– Thôi thôi, cô nói bấy nhiêu đó tôi nghe cũng đủ mệt rồi... Bây giờ cổ muốn chửi rửa gì đó thì mình cũng rán nghe chớ biết sao. Nhưng để thủng thảng rồi mình sẽ tìm cách đưa cổ với anh Minh Tấn về...

– Hứ, cổ nói cổ hồng cần tới ai thả cổ hết. Cô đó ngày thường coi hiền khô mà khi cổ... nổi sùng lên tới em đây nổi tiếng là... mặt chai mày đá mà em còn phải ngán trân.

Ba Nhơn thở dài rồi hỏi:

– Còn anh Minh Tấn... ảnh có nói gì hông?

Năm Hồng Phúc láu táu đáp:

– Anh Minh Tấn hả? Cố nhiên là ảnh... biết điều hơn cô kia nhiều, ảnh rành đời hơn cổ mà anh!

Năm Hồng Phúc thở dài nói tiếp:

– Thiệt xui xẻo quá đỗi, mình tưởng xong đầu đó hết kế xảy ra vụ Tây vô, rồi dờn qua đây tưởng tạm êm kế lại đưa tới cái vụ thầy cai bị bắn chết. Anh rán tính sao đó thì tính chớ em... hết biết rồi đa anh.

Ba Nhơn đáp đẩy đưa cho xuôi:

– Cô làm ơn lo canh chừng giùm cổ còn mọi việc khác đã có tôi. Tôi không

dám hứa ầu bao giờ, nhưng cô có thể tin được rằng trong một ngày gần đây mọi việc sẽ được vuông tròn hết chớ không phải rắc rối thêm như cô tưởng đâu.

Năm Hồng Phúc hỏi liền:

– Bộ có gì lạ nữa sao anh?

Ba Nhơn lụng khụng một hồi rồi đáp nước đôi:

– Không... không có gì lạ hết nhưng tôi nói êm là êm, và bây giờ mình đành để cô Ngọc Sương rầu buồn trong vài bữa và mình cũng chịu khó để cổ... xài xể đôi chút... Như vậy, tôi thấy cũng chẳng chết chóc gì...

Năm Hồng Phúc cau mày cự nự:

– Cái gì mà anh nói mờ ớ như vậy

mụ nội ai hiểu được! Với em mà anh cũng còn bày đặt giấu nữa sao?

Ba Nhon ngó lơ sang chỗ khác:

– Hồng phải giấu, nhưng việc này chẳng ăn nhập gì đến cô.

– Ủ, hồng ăn nhập gì đến em nhưng anh lại bắt con nầy lo canh giữ cô Ngọc Song và vảnh lỗ tai lên nghe cổ nói xàm nói xoi suốt ngày suốt đêm hén!

Ba Nhon chắt lưỡi:

– Thì cô rán chịu cực một chút! Bộ cô nói tôi sung sướng gì sao? Có điều là... trong mấy lần vừa rồi tôi với cô bị hư bọt hư đường hết ráo nên chuyện này mình phải kỹ lưỡng gặt mới được cô à.

– Thì em có khác gì đâu. Nhưng anh đừng bày đặt giấu em. Làm như vậy là có hại đa! Rủi mai chiều gì đây, vì không biết vụ đó em có làm vụ gì “sọc dưa” hết trội thì anh đừng có trách ghen.

Ba Nhon ngân ngừ đáp:

– Việc này... khó nói quá. Không phải tôi muốn giấu cô làm khổ gì nhưng cho cô biết cô nói bung ra hết thì chẳng những cô hại cô Ngọc Sương mà còn để họa lây cho tôi nữa.

Năm Hồng Phúc nhìn lại anh ta trong một giây rồi nín tay anh ta kéo lôi ra một chỗ khuất sau đám chuối:

– Nói đại đi anh. Anh làm như em lẻo mép lắm sao? Từ hồi nào tới bây giờ, anh có thấy em... ngu đại không chỗ chê lần nào chưa?

– Đành như vậy rồi, nhưng tôi nói đây ra cô đừng học lại cho người thứ hai nào nghe hết ghen.

Năm Hồng Phúc háy xéo anh ta:.

– Anh này thiệt kỳ. Bộ em tề lậu lắm sao nên khiến anh phải căn dặn tới căn dặn lui hoài vậy hử? (đoạn làm mặt nghiêm, cô ta thấp giọng hỏi luôn)... Chuyện chi đó anh?

Ba Nhơn lăm lét ngó sơ qua một vòng rồi đáp gọn:

– Thấy cai chưa chết.

Năm Hồng Phúc trợn mắt:

– Chưa chết? Tụi nó nói là đã bắn thấy lật gọng xuống xẻo rõ ràng mà.

Ba Nhon hơi gật đầu:

– Cái đó có nhưng tôi nói không chết là... không chết mà!

Năm Hồng Phúc cau mày hỏi:

– Sao anh biết chắc như vậy?

Ba Nhon cười mũi:

– Hồng chắc sao được, tôi mới vừa...
giáp mặt thấy ràng ràng đây nè!

Năm Hồng Phúc càng thêm chưng
hửng:

– Cha nội nói sao? Anh mà gặp thấy?
Bộ chuyện... Phong Thần sao mà!

Ba Nhon thản nhiên đáp:

– Tôi nói gạt cô làm gì! Và chuyện

này đâu phải chuyện chơi mà tôi đặt điều ra chớ!

Năm Hồng Phúc lắc đầu như tỏ vẻ không hiểu rồi vừa xô vai anh ta vừa hỏi dồn:

– Lạ thật? Anh với thằng cha già dền ác ôn đó gặp mặt nhau mà anh... còn y nguyên tay chun... mặt mũi đi về trong này như vậy hay sao? Mà thằng cha kia cũng... mạnh khỏe bình an để thông dong quay về đồn như mới vừa đi thăm ruộng chơi vậy sao?

Ba Nhon cười lạt:

– Cô hỏi tôi nói rồi cô lại không tin thì làm sao đây hả? Chẳng lẽ bây giờ tôi lấy xuống chở cô ra ngoài đồn giáp mặt với thầy cô mới nghe hay sao?

Năm Hồng Phúc thở ra:

– Kỳ quá. Súng mới vừa nổ âm âm đó mà hai người lại kiếm gặp mặt nhau để nói chuyện chơi thì thiệt là trên đời mới có một. Mà sao anh dám ló ra như vậy hả? Rủi thấy “lấy” anh bắt tử thì sao?

– Đó, có như vậy cô mới thấy là tôi lo hết mình cho cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn của cô. Cố nhiên là tôi biết thấy cũng không ham ăn thua đủ với mình nên mới dám ở nán lại để “bông rua” thấy như vậy chớ!

Đoạn, Ba Nhon thuật sơ lại cho Năm Hồng Phúc rõ trường hợp mình đã gặp mặt thầy cai tổng Quới cùng câu chuyện trao đổi giữa đôi bên.

Nghe xong Năm Hồng Phúc reo lên:

– Vậy em phải chạy vô cho cô Ngọc Sương hay liền cho cổ mừng...

Ba Nhơn vội chụp tay cô ta kéo ghệt lại và xằng giọng cự nự:

– Cô thấy rõ ràng chưa? Mới có nói cho cô biết là cô tông đi học tùm lum lên hết rồi hả? Nếu tôi không cần giữ kín vụ này thì tôi chạy đi nói thẳng cho cô Ngọc Sương nghe hổng được sao mà lại phải nhờ cô làm « liên lạc »? Phải dè cô bộp chộp như vậy, đời nào tôi chịu hé răng!

– Coi, em nói cho cổ biết thôi chứ bộ đồn rùm lên sao mà anh sợ?

Ba Nhơn bực tức dậm chân:

– Bà nội ơi, tôi xin can bà! Vậy mà

hể mở miệng ra là khoe khôn khoe khéo không hà!

Năm Hồng Phúc nhìn sững anh ta:

– Coi, cổ cũng ở một phe với mình chớ bộ ai lạ khác sao mà anh giữ kỷ quá cỡ vậy?

Ba Nhon lạnh lùng đáp:

– Khổ quá nè trời! Ai ngu dại gì sao mà không biết như vậy nhưng bây giờ cổ rõ là thầy cai còn sống, mặt mày cổ tươi rói lên thì lỗ chèn hết. Có chút xíu đó mà cô cũng chẳng để ý.

Năm Hồng Phúc cười trừ:

– Ờ phải há! Tại em mừng quá nên quên phút vụ đó nữa.

– Thì đối với cô Ngọc Sương cũng vậy, cổ đang khóc kể bù lu bù loa, đang chửi rửa nát nước như vậy rồi khi không cổ nín khe, cổ... mừng rỡ và ngọt ngào mùi mẫn với tội mình thì thiên hạ không chứng hững và hồ nghi sao được? Thôi cô rán chịu đựng cổ một ít lâu nữa rồi khoẻ luôn... chớ tôi với cô để vụ này ạch ị hoai mệt quá!

Năm Hồng Phúc hớn hở gạt đầu:

– Được rồi. Em biết chắc như vậy thì em chịu đựng bao nhiêu lâu nữa cũng được hết á!... Mà sao anh to gan lớn mật dám gặp thầy cai như vậy? Có chắc là thầy chịu nghe theo lời anh khuyên bảo hông? Hay là thầy dụ khi anh cái gì đó?

Ba Nhơn đáp:

– Tôi tính chắc ăn lắm mới kiếm

thấy và trong vụ này mình cầm vững trong tay sanh mạng của cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn nên mới dám a ý với thầy chớ nếu không nội cái việc tôi lộ mặt ra đó cũng đủ để thầy mất mặt rồi... Có điều cần nhất là cô phải giữ kín việc này vì nếu thiên hạ nghe phong phanh một chút gì thì chẳng những việc mình lo cho cô Ngọc Sương phải hư nữa, mà tôi không biết ăn nói làm sao với anh em được... Trong lúc giặc giã mà mình lén lút đi nói chuyện với địch, dầu rằng việc này chẳng làm hại ai và còn đỡ khổ cho anh em nữa, thì cũng... kệt lắm. Rủi cha nội nào thâm thù mình, bơi móc ra một lăm đó cô... Cô nên nhớ rằng thằng cha Năm nó còn ghim vụ này lắm và chỉ chờ tôi với cô để sơ hở một chút gì là thằng chả thẳng tay mất liền. Bởi vậy hồi này tôi ngại nói cho cô biết sự thật cũng vì chỗ đó.

Năm Hồng Phúc vỗ nhẹ vào tay anh ta:

– Anh khỏi lo, chẳng lẽ em đi hại anh sao? Nhút là anh căn dặn trước như vậy thì dẫu cho có ai cạy rằng em đi nữa em cũng nhút định không rỉ một tiếng. Bây giờ, tốt hơn hết là anh tạm lánh mặt cô Ngọc Sương chớ đừng cho cổ thấy làm gì nghe anh!

Ba Nhon gật đầu:

– Cố nhiên. Hồi nãy tôi cũng tính để bét ra kể gặp cô. Bây giờ tôi phải chạy lại thăm anh Năm một chút coi bình trạng anh thế nào...

– Ồi chết chóc gì mà anh lo quá hổng biết! Bất quá năm mười bữa vết thương ấy sẽ kéo da non và liền vô trở lại... Anh không thấy người ta thiến heo hay sao,

cái này còn nhẹ hơn nhiều...

Ba Nhon gạt ngang:

– Cô chỉ quen nói bậy hoài hà?

Nhưng rồi anh ta cười xòa đoạn đi bọc phía sau vườn để đến thăm Năm Trường Kỳ...

★

Vừa thấy Ba Nhon lộ mặt vô, Năm Trường Kỳ gượng nhồm người lên, ngoắc lia:

– Vô đây thuật hết cái trận vừa rồi cho tôi nghe đỡ khổ một chút coi! Anh giỏi dẫu đã!

Ba Nhon mỉm cười:

– Ối hay ho khỉ gì! Mình hờ cơ xông ra như vậy thì dễ ăn quá mà!

Năm Trường Kỳ gật gù:

– Độ anh thấy chưa? Tôi nói đâu có đó: không việc gì mình phải ngán thẳng cha cai, phải thả hai cô cậu kia để cầu xin lấy chút yên thân. Bây giờ cho tụi nào cả gan vô đây thế thầy đi nữa, tụi nó cũng ê càng hết rồi. Tôi nhận xét tình hình như vậy có đúng hông anh Ba!

Ba Nhơn miễn cưỡng gật đầu rồi hỏi lảng ra:

– Đúng như vậy... À, hiện giờ trong mình anh ra thế nào hả anh Năm? Có bằng bó thêm thuốc men gì khác hông anh?

Năm Trường Kỳ hơi ưỡn ngực ra:

– À... khỏe lắm rồi anh! Nội cái tin thằng cha cai bị hạ cũng đủ làm cho tôi mạnh thêm ra năm bảy phần. Có điều mình hơi ức một chút là... cái thằng ôn hoàng dịch lệ nào bắn trúng tôi đó... nó nhắm bậy bạ quá! Phải nó trịch mũi súng xuống chút có phải là... đỡ khổ cho tôi không!

Ba Nhon bắt phì cười:

– Còn rui nó nhích mũi súng cao lên một chút có phải anh bị đổ ruột, lũng bụng... rồi làm sao anh em ở đây lo chạy được thầy, được thuốc để cứu anh nổi? Coi vậy mà cũng còn có cái may anh à!

Năm Trường Kỳ nhăn nhó, cắn nhần:

– May theo cái điệu này thì chết còn sướng hơn! Anh đứng ở ngoài nên mới

nói nghe dễ ợt như vậy chớ thử thời anh lâm vào cái cảnh tôi như vậy coi anh còn cười nữa được hông? Nói thiệt với anh, tôi mà tóm có được cái thằng nó hại tui kiểu này...

– Chắc anh bâm vằm nó ra từng miếng nhỏ đem thả cho cá lòng tong rĩa phải hông?

Năm Trường Kỳ nghiêm trang lắc đầu:

– Ai mà để cho nó chết mát mẻ, chết ngon lành như vậy anh! Tôi sẽ xử nó y như là nó hại tôi như vậy đây nè, để cho nó ôm cục hận đời của nó cho tới ngày mãn phần mãn kiếp, để cho vợ con nó chết lên chết xuống rồi đá đít nó đi lấy chồng khác cho nó tiếc hùi hụi chơi.

Ba Nhon làm bộ chắt lưỡi:

– Cha anh nói sao tôi nghe đủ dần quá! Dầu sao mọi việc cũng lỡ hết rồi.

Năm Trường Kỳ lừ mắt nhìn anh ta và bỗng nổi câu ngang:

– Có anh mừng nhiều hơn ai hết thì đúng hơn!

Ba Nhơn cự nự một cách thân mật:

– Bậy nà! Anh đang... bị thương nên hay nghĩ quanh nghĩ quẩn chớ anh em lớn nhỏ ở đây cũng có lòng lo cho anh hết.

Năm Trường Kỳ càu nhàu:

– Từ rày sắp lên anh khỏi sợ ai đùng chạm tới cô Ngọc Sương của anh nữa hen?

Ba Nhon gạt ngang:

– Kỳ quá! Việc đó mình nên xếp qua một bên chờ phanh phui ra làm gì nữa hồng biết! Anh nên nghe tôi: mình nên lo chuyện của anh em mình trước, còn hai người kia họ còn đó chờ mất mát hay sút mẻ gì đâu mà mình phải chúí mũi vô đó nhứt là bây giờ mình càng vững thêm sau cái vụ lính tráng của thầy cai mới thua một trận xiểng liểng....

Năm Trường Kỳ có vẻ nguôi ngoai “hận” riêng đôi chút:

– Anh nói cũng phải... Bây giờ chắc anh em mình có thể nghỉ xả hơi ở đây chờ dờ đi đâu nữa cho mất công phải không anh Ba?

Ba Nhon gạt đầu:

– Kể ra cũng may, như vậy anh mới có đủ điều kiện để chạy thầy chạy thuốc cho mau lành vết thương kia, chớ nếu tụi nó rượt nà hoài thì cũng nguy lắm chớ chẳng chơi. Tôi tính mai một gì đây sẽ biểu anh em đưa anh đi tới một chỗ nào cho chắc hơn rồi nhờ tay nào đó liên lạc ra ngoài thành mua thêm thuốc tây... Anh nhắm qua miệt Ba Mít ở đỡ một thời gian được hông? Tôi nghe nói ở bên còn có một ông đốc-tựa nào ở ngoài chợ Cần Thơ tản cư vô đó và chưa dám trở về ngoài... Dầu vết thương của anh tạm êm nhưng cần phải có một người rành nghề thuốc tây, họ săn sóc thì mới vững bụng hơn, chớ ở trong này anh nhắm mắt đắp ba cái lá cây lá cối cũng ngán lắm... Rủi vết thương làm độc, lở tẩy quấy ra rồi ăn ruồng lên nữa thì trời cứu. Anh cứ yên tâm đi tỉnh dưỡng mười bữa nửa tháng rồi cũng trở về nhập bọn với anh em...

Năm Trường Kỳ lắc đầu lia lịa:

– Tôi hông đi đâu hết. Sống chết gì tôi cũng ở gần bên cạnh với anh em. Tôi đi rồi ai ở nhà phụ giúp với anh trong mọi việc đây? Tại đây, tuy tôi nằm bệt một chỗ chớ cũng để ý đến công kia việc nọ. Anh mắc lo đánh giặc thì phải có một người ở nhà coi chừng coi đổi đến việc văn phòng, việc hành chánh và theo sát tinh thần của bộ đội của dân chúng... chớ bỏ liều hết sao được!

Ba Nhơn ôn tồn khuyên bảo hẳn ta:

– Thì anh đi rồi cũng trở về đây như cũ chớ bộ đông luôn sao? Theo tôi nghĩ, trong lúc anh em mình tạm ở chòm nhom lại đây thì cũng chẳng có công việc gì nhiều và chỉ lo canh chừng cho khỏi bị bố bị ruồng bắt tử vậy thôi. Lúc

trước mình còn có nhân dân cả làng cả xóm nên mới có công kia việc nọ chớ bây giờ quanh đi quẩn lại chỉ có anh em tụi mình và lèo tèo vài gia đình của đồng bào chớ nhiều nhởi gì đâu!

... Anh nên coi cái thân của anh là trọng và cuộc giặc giã này còn dài chớ bộ mai một gì đây Tây xách gói xuống tàu hết hay sao mà sợ trở về hồng kíp!

Năm Trường Kỳ xụ mặt xuống:

– Rủi tôi đi qua bến, ở nhà mấy cha nội rút đi biệt mù san dã thì tôi biết đâu mà tìm? Đường xá bây giờ khó khăn chớ có phải êm ru như hồi trước đây, để tôi có thể đón xe đón tàu đi theo tới mấy cha được?... Rủi tôi đi lang bang, dọc đường dọc xá, Tây hay tụi nào khác nó bắt bắt tử... mệt lắm. Thôi, tôi ở luôn

tại đây chớ khỏi cần đi đốc tửa đốc tiếc gì hết. Sau này nếu xảy ra sự gì, tôi rán chịu chớ không bắt mấy cha công lên vai chạy đâu mà mấy cha ngại!

Biết ý hẩn ta không muốn tách rời khỏi đám anh em vì sợ bị hồng giò luôn, Ba Nhơn đành nói xuôi theo:

– Nếu anh nhất định như vậy thì tôi cũng chẳng dám nài ép. Tôi chỉ lo vết thương của anh sưng hay làm độc bất tử vậy thôi, chớ nếu nó êm luôn thì càng mừng...

Đến đây, Ba Nhơn làm như trực nhớ ra điều gì và vẫn một giọng rất mực thản nhiên như cũ, anh ta hỏi luôn

– Nè anh Năm, bây giờ thấy cai thấy ngum rồi thì mình còn giữ cái gánh báo đời kia làm chi nữa cho thêm tốn cơm,

nhọc sức hả anh?

Năm Trường Kỳ nhướng mắt lên:

– Bộ anh tính thả con Ngọc Sương với thằng Minh Tấn ra nữa sao?

Ba Nhon nhún vai làm ra điều không mấy chú tâm việc ấy lắm:

– Tôi cũng mới nghĩ tới thôi... Trong lúc này mình dẫn họ theo tò tò ở sau đuôi hoài thì kể ra cũng bận chân vướng cẳng lắm. Mặt khác, tôi chắc bây giờ anh cũng... chẳng thèm để ý đến họ làm gì...

Năm Trường Kỳ cau mày hẳn lại:

– Sao anh biết tôi không để ý?

Ba Nhon lúng túng đáp trở đi:

– Thì... lúc trước thầy cai còn sống,

thấy tính làm hùm làm hổ nên mình... quyết ăn thua đủ với thầy chó bây giờ thấy đâu còn nữa...

– Còn con gái thầy chi? Anh cứ để yên đó cho tôi. Hồi này anh có nói là vụ này không có gì gấp hết mà!

Ba Nhơn quơ tay, chống chế cầm chừng:

– Nhưng phần anh... anh đang như vậy thì thôi... mình cũng nên làm phước cho người ta một chuyến. Anh hồng biết chó từ hồi cô Ngọc Sương được tin ông già chết, cổ khóc lóc kể lễ om sòm và chửi rửa bọn mình không biết ghe tàu nào chở cho hết! Nếu sau này, mình dời cổ đi tới chỗ nào có đông bà con cô bác ở mà cổ... “tụng kinh” như vậy hoài thì kệt quá!

Năm Trường Kỳ có vẻ không hiểu:

– Làm sao mà kẹt? Mình cứ việc dẫn cặp đó theo rồi ai dám nói gì hả?

Ba Nhơn ôn tồn giải thích:

– Đồng bào thì hổng dám nói gì rồi nhưng cô kia đi tới đâu khóc kể tới đó thì thiên hạ họ cũng mũi lòng chớ! Trong bộ đội mà lúc nào cũng như có chúa... đám ma thì còn đánh giặc đánh giã khí gì nữa được...

Năm Trường Kỳ vẫn ương ngạnh:

– Anh để tôi nghĩ lại coi... Hay là để tôi khỏe mạnh lại tôi sẽ tính cho nó dứt khoát vụ ấy cho rồi. Bây giờ, anh cứ coi như là... như thường chớ đừng thắc mắc hay chọn rận gì hết. Tôi không hiểu tại sao trong lúc mình đang thắng thế như

vậy mà anh lại tính nước lép với tụi nó chi vậy cà?

Ba Nhơn nói đẩy đưa cho xuôi:

– Theo tôi, chuyện này là mình... làm nhơn làm phước cho hai người đó vậy thôi, mặt khác mình cũng muốn rảnh tay cho khỏe...

– Ồi, thời buổi giặc giã mà phước với đức ăn nhằm gì anh! Có tội lội dưới sông hết tội mà!

Ba Nhơn chưa kịp trả lời lại thì có một anh em chạy đến cho hay có người đang lội ruộng tiến về hướng họ đang ở. Anh này cho biết thêm người ấy giống hệt anh du kích đàn em của Năm Trường Kỳ bị bắt hồi sáng. Anh ta phân vân chẳng biết anh này đi dò đường để dẫn lính ngoài đồn tiến vào bao vây anh

em hay là anh ta được thả rồi lò mò lội sang kiểm anh em? Và chẳng có lẽ tụi ngoài đồn lại quá nhơn đức thả khơi một tên tù binh sau khi thấy cai mới vừa bị hạ? Ba Nhơn mới nghe sơ qua những lời báo cáo của anh này cũng đủ lo cuống lên. Anh thầm nghĩ: nếu tên ấy về trong này học lại là thầy cai còn sống sờ sờ và mới thả anh ta ra ràng ràng đây thì... sọc dưa hết ráo trời.

Ba Nhơn đứng rột dậy và day qua bảo Năm Trường Kỳ:

– Thôi anh nằm nghỉ đi để tôi chạy coi có phải là người anh em của mình được thả ra đó không... Chắc đúng như vậy chứ hổng phải ảnh dẫn lính ngoài đồn vô bố đâu! Dân của anh đâu đến nổi tệ vậy!

Câu nói ấy làm cho Năm Trường Kỳ hài lòng. Hắn ta gật đầu liền:

– Ờ anh chạy ra coi thử sự thật thế nào. Anh nên kỹ lưỡng một chút, đã đành rằng người anh em của mình có tinh thần đầy đủ nhưng tôi cũng hơi lấy làm lạ là tại sao tụi nó lại thả chả ngang xương vậy. Thói thường, hễ mỗi lần thất trận tụi nó hay có tật lòi cả chục mạng ra bắn để cho hả giận bất kể là có theo ở trong này hay không.

Trước luận điệu chặt chẽ ấy của hắn ta, Ba Nhơn lúng túng đáp:

– Biết đâu chừng tụi nó... chán ngán hết mọi việc nên mới thả anh kia về hay là ảnh thừa cơ hội nào đó vọt trốn được...

Và Ba Nhơn chạy đi thẳng để ra

chận đầu anh kia.

Trước hết, Ba Nhon hạ lệnh cho tất cả anh em ở nhà chuẩn bị đầu đó sẵn sàng hầu có thể đối phó với mọi bất trắc có thể xảy ra và chỉ riêng có một mình anh ta chạy ra đón anh kia. Ba Nhon phải cẩn thận như vậy không phải vì sợ thầy cai tráo trở đánh úp mà cốt để ngăn cản đám anh em không cho tiếp xúc với anh mới được thả về trước khi anh ta giáp mặt anh này. Để đi cho mau... Ba Nhon nhảy xuống một chiếc xuống lá dùng sào chống xuống đi lướt trên đám lúa tiến thẳng về hướng người đang lạc lõng băng đồng.

Và một khi giáp mặt anh này, Ba Nhon hỏi liền:

– Làm sao anh về được đó hả?

Anh kia hấp tấp níu be xuống leo lên như sợ để lỡ mất cơ hội thoát nạn, tuy rằng anh ta dư biết mình đã rời khỏi khu vực nguy hiểm. Và một khi ngồi yên trên sạp xuống rồi, anh ta mới tươi cười lên tiếng:

– Tui tưởng không còn thấy mặt anh nữa rồi anh ơi!

Ba Nhon nóng nảy hỏi dồn:

– Mà làm sao anh trở về đây được? Bộ thấy cai thấy thả anh hả?

Anh kia trề môi lắc đầu:

– Thả sao được! Thả xuống sông thì có! Hồi sáng thấy còn kêu tụi nó cho tui ăn bá súng ở ngục đây nè!

– Rồi sao nữa?

– Rồi tui nó đem giam tui luôn. Tui chắc thể nào tui nó cũng xách đầu tui bắn bỏ nhứt là sau khi cha con nó... vô trong này... rồi tui nghe súng nổ liên tu bất tận...

Ba Nhon cau mày hỏi ngang:

– Chắc anh chỉ đường cho tui nó vô kiếm anh em mình trong gò chó gì?

Anh kia ngượng ngịu cúi đầu:

– Thì anh nghĩ coi... tui nó tra khảo chết lên chết xuống mà nói... hông biết sao được... Cuối cùng tôi đành chỉ đại phía trong gò vì định ninh rằng anh Năm ảnh chạy vượt về cho anh em hay để anh em rút đi nơi khác. Đó anh coi, tôi tính như vậy cũng phải... Sau đó tui nghe cha con nó nói với nhau là chở về đồn cả xuống thầy ma mà!

Ba Nhon rụt rè hỏi vô:

– Rồi anh có thấy... thấy cai ở đâu không?

Anh kia trả lời một cách tỉnh khô:

– Thấy sao được! Tụi nó động tui vô căn buồng tối hù, kín mít thì còn thấy trời trăng gì nữa!

– Nhưng sau đó chắc... thấy cai hạ lệnh thả anh ra chớ gì? Anh có nghe tụi lính nói gì không!

Anh kia ngơ ngác rồi hấp tấp cãi chính:

– Coi, tui nói là hông có thả mà! Bộ tui là ông cố nội của tụi nó hay sao mà tụi nó phải thả cho tui dìa trong này. Sau khi nghe tụi nó xầm xì với nhau là mới

bị anh em mình kích, tui... khoái thì ít mà... thất kinh hồn vía thì nhiều Anh có ở trong hoàn cảnh ghê gớm của tui anh mới biết, chớ hông thôi anh chê tui là thằng nhát như thỏ đế...

Ba Nhon gật đầu cho êm chuyện:

– Biết mà. Trong hoàn cảnh đó... teo ruột teo gan là thường... Rồi sao nữa cha nội?

– Ý trời đất ơi, hể mỗi lần tui nghe tui nó lên cò súng lắc cắc ở ngoài là tui tưởng... rồi đời, độ nửa giờ sau có thằng lính lại mở cửa lôi tôi đi... (đến đây anh ta thích chí cười lớn)... Nói nào ngay tui tưởng tui nó xách tui ra bắn nhưng sự thật là nó sai tui đi ra sau vườn đốn tre. Ra đến nơi, tui nghĩ trong bụng rằng: sớm hay muộn gì mình cũng chết thôi

thì liều mạng chạy trốn “cầu âu” một chuyển coi may ra có đường chẳng?

Ba Nhon hấp tấp hỏi liền:

– Nói vậy anh chạy trốn chớ không có ai thả anh ra hết hả?

Anh kia rướn giọng lên:

– Nhờ tôi mạo hiểm nên mới chạy đìa đây nè anh!

Ba Nhon quơ sào hăng hái chống xuống đi tới và vui vẻ bảo anh kia:

– Thôi được rồi. Anh về đây như vậy là... tôi mừng.

Anh kia có vẻ phật ý vì không được Ba Nhon hỏi thêm các chi tiết vì sao anh ta chạy thoát được khỏi tay tên lính gác.

Anh ta bèn nói thêm:

– Anh hông biết chớ cũng nhờ tui
lạnh chân lẹ mắt chớ hông thôi dễ gì lợt
dìa đây được.

Như mãi mê suy nghĩ một điều gì,
Ba Nhơn chỉ gật gù cầm chừng:

– Ờ... cố nhiên (rồi anh chợt hỏi
ngang). Nè, trước sau gì anh không thấy
mặt thầy cai đâu hết hả? Không nghe
nói gì về thầy hết hả?

Anh kia nhướng mắt lên:

– Không. Mà sao đó anh Ba?

Ba Nhơn mỉm cười ung dung lắc
đầu:

– Để chút nữa anh về tới trông anh

em sẽ cho anh hay rằng: thầy cai đã bị bắn chết rồi. Như vậy, làm sao anh còn gặp mặt thầy nữa được!

Anh kia hí hửng kêu lên:

– Vậy hả! Đáng đời thằng chả... Hèn chi lúc dẫn ra khỏi buồng giam tui thấy cha con tui nó... lơ láo ngó nhau như đồ mất hồn gi đâu vậy! Hồng biết trời xui đất khiến gì mà tui nó biểu tui đi đến tre chớ hông thôi mười mạng như tui, tui nó cũng chẳng để sống?

Anh ta tự phụ tiếp lời:

– Kể ra trên thế gian này mới có mình tui là thoát chết một cách kỳ lạ như vậy.

Ba Nhon cười xòa:

– Thôi, gáy vừa vừa nó cha nội!

*

Vừa thấy mặt anh du kích, Năm Trường Kỳ hỏi liền:

– Sao về đây được hay vậy bậu?

Ba Nhon vội lên tiếng đáp thế cho anh kia bằng cách vắn tắt thuật lại nội vụ. Nghe xong, Năm Trường Kỳ nhíu mày nói:

– Kể ra anh này tốt số ghê lắm chớ không thôi dễ gì chạy thoát được một cách... lằng xẹt vậy. Bộ thằng cha cai chết rồi nên tội nó sanh ra bê bối chắc?

Anh du kích gượng cười nói vô:

– Chớ anh Năm muốn cho tui nó xách cổ tui ra cho một phát hay sao cà!

Năm Trường Kỳ thản nhiên đáp:

– Ai muốn bậy như vậy. Nhưng mình thấy chuyện có hơi lạ nên phải tìm biết. Khôn hay dại, chết hay sống cũng là ở chỗ đó. Anh về đây, cố nhiên là tôi phải mừng rồi nhưng... tôi phải ngó chừng ra phía sau lưng anh.

Anh kia lập cập phản đối:

– Coi, bộ anh... nghi ngờ gì tui sao?

Năm Trường Kỳ phát một cử chỉ như để trấn an anh ta:

– Hồng phải nghi nhưng... phòng xa vậy thôi. Phải thấy cai còn sống mà anh lóp ngóp về đây được, trời cản tôi

cũng cho điều tra anh. Nhưng nay tay tổ gian xảo ấy chết rồi thì tôi nhắm ba thằng còn lại ở ngoài đồn không đủ sức mưu mẹo một việc gì đâu.

Tự nãy giờ, Ba Nhon hơi lo khi thấy Năm Trường Kỳ hạch hỏi anh mới về, nhưng khi nhận ra hấn chỉ nghi ngờ về một hướng khác anh ta cảm thấy vững tâm lại. Anh ta bèn tươi cười nói đẩy đưa theo:

– Phải rồi, nếu thầy cai còn mà anh bạn đây đi về được một cách xỏn xờ như vậy thì kể ra cũng... khả nghi lắm. Chắc tại ngoài đồn bê bối thì đúng hơn,

Anh du kích nhìn sang phía Ba Nhon với cặp mắt đầy vẻ biết ơn. Đoạn, như để làm loãng bớt cái không khí ngột ngạt, anh ta quay qua hỏi Năm Trường Kỳ:

– Anh Năm, tui mới dìu đây kể nghe anh Ba cho biết anh bị thương... Trong mình anh thế nào hả anh?

Năm Trường Kỳ bực mình mỗi khi nghe ai hỏi thăm đến thương tích của mình, mặc dầu cách hỏi có vẻ ân cần đến mấy cũng vậy. Bởi thế khi tên thủ hạ kia nhắc nhở đến « tai nạn » của mình, hẳn ta chụp lấy cơ hội để xài xể anh kia liền:

– Ờ... bây giờ anh còn hỏi thăm coi tôi... có què giò lợi cẳng gì không há! Cũng tại anh hết! Hồi sáng tôi đã căn dặn năm lần bảy lượt là phải coi chừng coi đổi mà anh lo ngó trời ngó đất không hà! Đến chừng tụi nó rộ ra, tôi biểu anh chèo tấp vô bờ cho mau, anh lại cà rịch cà tang để cho xảy ra có sự ấy!

Anh kia ấp úng chống chế:

– Dạ còn... thằng bơi mũi nữa chi...

Năm Trường Kỳ gạt ngang:

– Anh quên rằng anh chèo lái hay sao? Rồi tới khi bị tụi nó bao vây, anh không dám liều chết lại còn chỉ chọc cho tụi nó vô trong này nữa. Để tôi mạnh khoẻ lại đôi chút, tôi sẽ cho anh biết tay.

Ba Nhơn vội can gián:

– Xin anh Năm xét lại cho anh nhờ. Việc mới rồi chẳng qua là... một thứ tai nạn chớ ai đâu muốn vậy. Chính anh đây cũng chết lên chết xuống chớ bộ sung sướng gì sao. Thôi thì... cái đại nạn chung, mỗi người rán lãnh một chút rồi bỏ qua phút luôn đi!

Năm Trường Kỳ lừ mắt nhìn lại Ba Nhơn nhưng rồi lại quay mặt ngó lên

mái nhà và thở dài một cách thật ảo não...

Vừa lúc ấy, một anh du kích chạy lại cho Ba Nhon hay có « liên lạc » của mấy ảnh lớn mới tới. Được tin này, cả Ba Nhon lẫn Năm Trường Kỳ đều sững sờ nhìn nhau, mỗi người có một mối lo âu riêng.

Ba Nhon vội bảo anh kia:

– Thôi anh chạy về trước nói với anh em đó đợi tôi một chút, À, nhớ lo cơm nước cho họ đằng hoàng nếu họ cần tới nghe hông!

Anh kia dà dạn rồi chạy đi. Hiểu ý Ba Nhon muốn bàn riêng với mình, Năm Trường Kỳ cũng vội đuổi khéo tên thủ hạ của mình đi:

– Anh kiểm chỗ nào đó về nghỉ ngơi
tĩnh dưỡng cho lại hồn, lại sức đi. Hồi
này, tôi hơi nóng nên quở trách anh như
vậy chứ không có gì hết đâu...

Anh kia hớn hở chào hai người rồi
hấp tấp rời khỏi gian nhà. Đợi cho tên
ấy khuất dạng, Năm Trường Kỳ nhóm
người lên, hỏi nhỏ Ba Nhon:

– Nè anh Ba, anh biết mấy giả sai
liên lạc về đây kiểm tụi mình có chuyện
chi hông?

Ba Nhon lắc đầu:

– Thì tôi cũng tính hỏi anh câu đó.

Năm Trường Kỳ thở dài:

– Chẳng lẽ mấy giả... hay biết điều
gì nên cho người tới dò la?

Ba Nhon đáp càn:

– Coi, mình có làm điều gì quấy đâu? Với lại mấy ảnh ở xa mới về tới làng nên biết khỉ gì tình hình đây được? Mà chẳng lẽ tin mình mới thắng trận lại bay về tới chỗ đó mau vậy, nên mấy ảnh sai người qua... khen và dò hỏi coi có tịch thu được súng ống gì nhiều không để chia bớt lại cho mấy ảnh xài.

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Thiệt mấy giả cũng kỳ! Lúc mình cần thì mấy giả rút biệt đi đâu mất, còn lúc ... bình yên mấy giả lại lù lù hiện ra ... làm mình bực mình bực mấy quá!

Ba Nhon nhóng vô một câu:

– Mình hơi lấy làm lạ vậy thôi chứ bề gì có mấy ảnh ở gần cũng vẫn đỡ hơn

... Hay là anh thắc mắc điều chi đó anh Năm?

Năm Trường Kỳ sượng lại trong một thoáng rồi thản nhiên đáp:

– Tôi có thắc mắc gì đâu anh Ba! Có điều mấy giả thọt về đây thì anh em mình hơi bị lúng túng cái vụ cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn một chút. Tôi nói... mi mí như vậy chắc anh đủ hiểu rồi. Với anh, tôi không muốn giấu giếm một điều gì hết.

Thấy hần ta thổ lộ như vậy, Ba Nhơn cũng ừ ào theo rồi hỏi vặn lại:

– Ủ, mình còn kẹt vụ đó há! Nhưng theo tôi nghĩ bất quá mấy ảnh... lãnh cặp ấy đi là cùng chớ ăn thua gì tới mình?

Năm Trường Kỳ lườm Ba Nhơn và trách nhẹ:

– Cha nội muốn thầu cái thằng này sao chứ? Anh có biết nếu để mấy giả lãnh đi thì cặp kia ra sao không? Tới chừng ấy, tôi bơ mả mà anh cũng hỏng giò đó anh Ba à! Nói ra anh đừng giận, chứ tôi dư biết tự nãy giờ anh cũng lo xón đái về cái vụ đó chứ bộ không sao hả? Vậy tốt hơn hết là mình nên tình thiệt bàn tính với nhau trước là hơn, vì sớm hay muộn gì mấy chả cũng rõ là tôi với anh... a ý lưu cặp kia ở đây. Bây giờ anh có ý kiến gì hãy nói sơ qua cho tôi nghe thử coi?

Bị Năm Trường Kỳ đồn ngược cho một hơi, Ba Nhơn đành ấp úng thú nhận:

– Tôi cũng hơi lo về vụ đó đôi chút

vậy thôi. Đầu đuôi tại anh cứ nằng nặc đòi giữ cặp đó lại chứ đâu phải tại tôi, tôi thả họ đi từ lâu thì êm ru tới chín mươi đời vương rồi.

Năm Trường Kỳ bình tĩnh đáp:

– Anh trách tôi như vậy là không... khách quan một chút xíu nào hết. Trong vụ này, tôi với anh... thằng nào cũng có cái khoái, cái sướng riêng của mình hết chứ bộ anh chịu lép hay sao mà anh đổ thừa tại với bị? Anh khoái thả người ta ra để thi ơn bố đức, để lấy le chơi, để làm mặt bánh với người tình cũ – con Năm Hồng Phúc ở trong thứ nầy – còn tôi, tôi muốn giữ họ lại... Tôi cũng có cái khoái riêng của tôi mà anh!... Bây giờ tôi khoan nói tới cái khoản ai phải ai trái hết. Nhưng trước mặt mấy anh lớn, cả tôi lẫn anh đều cùng... bậy hết. Anh

ngĩ có đúng như vậy không nè?

Ba Nhon không biết trả lời làm sao nên chỉ nhún vai như tỏ vẻ bất cần rồi hỏi lảng ra:

– Vậy theo anh, anh tính sao đây?

Năm Trường Kỳ vui vẻ đáp:

– Cần nhứt là anh em mình phải một lòng một dạ với nhau mới được rồi sau này muốn tình sao đó thì tính. Trước hết mình nên kiếm kế hoãn binh với mấy giả.

– Bằng cách nào hả?

– À cái đó tùy ý anh. Tôi... bịnh hoạn nằm một đống như vậy thì lo làm sao được?

– Tôi... ngại quá anh!

Năm Trường Kỳ hăng hái nói:

– Dễ mà. Nếu mấy giả không hỏi tôi thì thôi, bằng moi móc đến thì anh đặt điều ra một cái cớ gì đó để hẹn lần hẹn hồi. Cam đoan với anh là mấy giả hồng ở lâu tại miệt này đâu. Mấy ảnh “lưu động” mà!

Ba Nhơn gật gù:

– Anh nói nghe cũng có lý.

Năm Trường Kỳ mỉm cười tự phụ:

– Hồng phải tôi muốn vái chi chuyện xấu cho phe anh em mình nhưng để rồi anh coi; mấy giả mà kéo rần rộ về mấy làng gần đây thì đổ khỏi... năm mười bữa nữa là cùng, Tây nó sẽ kéo vào đại

bố cho mà xem! Anh phải biết, ở chỗ mình đây còn đỡ chớ ở mấy làng đông đúc dân cư ở miệt bên, tụi Việt gian lên trời lên đất, hể ở trong này có ai hó hé cục cựa gì, tôi với anh đây chưa hay biết mà ở ngoài Cần Thơ, Tây u lại rõ hết không còn sót một cái da mẹ đẻ.

Ba Nhờn nhăn mặt:

– Anh tính chuyện gì đâu nghe ác ôn quá!

Năm Trường Kỳ làm ra vẻ bất bình:

– Bậy. Tôi dự đoán sự việc sẽ xảy ra như thế đó chớ bộ tôi là Việt gian hay là ông Tư, ông Năm Tây ngoài Cần Thơ hay sao mà « tính » được mấy chuyện đó! Anh là người... quân sự, anh còn rành hơn tôi về vấn đề Tây bố này nữa... Tôi chỉ... thấy xa một chút vậy thôi...

Và như vậy mình dễ tính công việc của mình chớ bộ mình... đâm cha giết chú, dẫn đường chỉ nẻo cho Tây vô vi bố mấy anh em mới tới hay sao mà anh sợ bị... lương tâm cắn rứt hổng biết!

Rồi thấp hản giọng xuống, Năm Trường Kỳ nháy mắt tiếp lời:

– Kế hoãn binh của hai anh em mình cũng không khó khăn gì mấy là nhờ ở chỗ đó.

Ba Nhon gãi đầu gãi tai:

– Thiệt khó nghĩ cho tôi quá. Hồi nào tới bây giờ tôi không quen giấu giếm với mấy anh một điều gì hết...

Năm Trường Kỳ vốn vãi nói vô:

– Ồi chuyện này vô hại mà! Anh làm

như là tôi với anh sắp sửa... phản lại anh em và cuốn gói theo Tây không bằng!

Ba Nhon chống chế một cách yếu ớt:

– Nhưng bề gì... nhìn thấy mặt mấy ảnh mình cũng... mắc cỡ chớ anh?

Năm Trường Kỳ nằm phịch xuống, ngó lên mái nhà và kêu lên:

– Quý thần ơi! Thằng cha này thiệt lảng òm? Mắc cỡ gì vậy mà mắc cỡ hổng biết! Anh đi đánh giặc cả năm nay giết bao nhiêu mạng người mà tối đến anh còn ngủ khò được cho tới sáng thì nay việc có chút xiu đó anh lại thắc mắc hay sao?

Ba Nhon gượng gạo đáp:

– Mỗi việc mỗi khác mà anh nhập cục lại thành một thứ sao được. Nhưng thôi, đảng nào cũng lỗ để xảy ra có sự đó thì... cho nó lỗ luôn.

Năm Trường Kỳ tỏ vẻ hài lòng:

–Ừ, nói vậy nghe được đa. Bây giờ anh dồng lại đảng coi cha nội liên lạc đó muốn cái gì. Riêng về việc của hai đứa mình thì kể như vững đi!

Ba Nhơn khẽ nhún vai rồi lúi thủi bỏ đi...

Một lát sau, Ba nhơn quay trở lại tìm Năm Trường Kỳ. Thấy mặt mày anh ta bí xị, Năm Trường Kỳ đâm lo:

– Sao? mấy cha nội ấy muốn cái gì đó hả?

Ba Nhon lắc đầu thở dài:

– Cũng chưa biết rõ...

– Coi, vậy thằng liên lạc nó hổng có nói cái gì hết sao?

– Mấy ảnh sai qua mời tôi với anh qua bên họp bàn chuyện gì đó...

Năm Trường Kỳ thở ra:

– À, nếu như vậy thì chắc không dính dấp gì đến chuyện kia đâu. Mà anh có đi họp thì đi một mình chở tôi... lết theo sao được?

Ba Nhon trả lời cầm chừng:

– Cố nhiên là như vậy rồi...

Năm Trường Kỳ soi mói nhìn Ba Nhon một hồi rồi hỏi:

– Nếu có bấy nhiêu đó thì việc gì mà tôi coi bộ anh có dáng xằng vằng xéo véo y như là người đang rặn đẻ vậy?

Ba Nhon ngó xuống đất, ngập ngừng đáp:

– Theo lời anh mới qua nói mi mí cho mình biết thì mấy ảnh kéo về trong vùng này là cốt để đánh quạu một vài trận cho Tây ngán và tốp bớt lại việc đóng đồn khắp trong miệt vườn. Mặt khác tuy ảnh tính làm như vậy là để cho đồng bào... lên tinh thần chút đỉnh, chớ từ hồi nào tới giờ Tây lẫn tới đâu mình lui tới đó... thét rồi cô bác họ cũng... mệt mỏi hết dám ủng hộ mình nữa và chỉ tính chuyện lo xin giấy tờ của mấy đồn Tây hay bạc-ti-dăng để yên thân mua bán mần ăn như cũ...

Năm Trường Kỳ hí hửng nói:

– Như vậy cũng phải. Đồng bào họ thấy mình chạy có cớ hoài nên gặp mình ở đâu là họ hét dang ra xa ở đó, chớ không còn vốn vật như trước nữa...
Mấy anh muốn đánh thì đánh chớ việc gì mà anh lo? Mọi chi sắp sửa đựng súng đựng ống mặt mày của anh sáng rõ mà?

Ba Nhơn gượng cười:

– Đâu phải tôi ngăn đánh đó anh. Nhưng sau khi được nghe báo cáo về việc mình mới thắng thấy cai một keo rồi, thế nào mấy anh cũng... hối thúc hoặc phụ lực với anh em ở đây phút luôn cho sụm cái đồn của thầy ở trong vòm...

Năm Trường Kỳ chận ngang:

– Bộ anh nhắm mình hạ cái đồn của ba thằng bạc ti-dăng đó không xuể hay sao mà lo?

Đã lỡ để lộ nỗi lo âu của mình cho Năm Trường Kỳ biết, Ba Nhon đành kiếm cách trả lời cho xuôi:

– Tôi từng xáp vô nhiều chỗ còn ngặt nghèo hơn nhiều mà tôi có nao núng đâu, nhưng lần này... mình đánh ngay cái chỗ cô bác quen biết ở từ hồi nào tới giờ thì cũng... ngại lắm. Rủi tên bay đạn lạc khiến cho đồng bào xóm của mình chết dính chùm vô, hay sau đó Tây đốt nhà, đốt cửa, bắn giết thêm một xáp nữa... đổ khỏi cô bác họ chửi mình thụt sinh.

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Thời buổi giặc giã mà anh nói sao

nghe trái cựa quá vậy! Đạn trúng ai thì người ấy rán chịu chớ ai biểu họ cứ ở chòm nhóm xung quanh đồn tụi nó chi?

– Thì họ vẫn ở y nguyên một chỗ từ hồi cổ lũy nào chớ bộ mới về đó cất nhà, dựng cửa hay sao?

– Ồi hơi sức đâu thắc mắc mấy thứ chuyện nhỏ nhoi đó hồng biết. Anh em mình phơi thây trước lần tên mũi đạn thì cô bác cũng phải rán hy sinh chút đỉnh chớ. Ai cũng muốn hưởng sự « độc lập » hết thì kẻ xay lúa người bông em, kẻ chịu cái nầy, người gánh cái nọ chứ không ngoi hết sao được? Bộ họ con đẻ bọc điều hay là cha người ta hay sao chớ? Cứ quánh sẵn tới đại đi anh. Có như vậy anh em mình mới mong trở về chỗ cũ cho nó... rộng rãi một chút chớ cứ sống chui rúc trong chỗ khỉ ho cò gáy như

vậy hoài thì chết ngắt cuộc đời rồi còn gì!

Ba Nhon rán viện lý thêm:

– Còn một vấn đề khó xử nầy nữa chớ đã hết đâu anh Năm. Mình đánh lấy đồn của thầy cai thì được rồi những thế nào mấy ảnh không đẩy lớp anh em mình ở đây... thí mạng cùi xung phong vô trước, lấy có là dân của mình rành đường đất hơn! Và như vậy... tôi e rằng dầu mình có thắng thì đám của tội mình cũng hao hụt bọn đa anh!.. Không phải tôi muốn phân biệt ra kẻ thân người sơ vì anh em ở bên cũng như tội mình ở đây cũng đều là... anh em chung phe hết, nhưng...

Ba Nhon bỏ lửng ở giữa câu nào để cho hết nghĩa một vấn đề rất... khó nói ấy.

Năm Trường Kỳ mỉm cười nhìn anh rồi gật gù khen:

– Tôi “thông cảm” nỗi thắc mắc của anh rồi. Cha nội này coi lơ mơ vậy mà bây giờ cũng... tiến bộ, cũng “chánh trị” cùng mình đó ta! Phải rồi, tuy việc là việc chung nhưng anh em mình cũng không nên kể lụng ra để cho mấy cha nội ở đâu xáp về và leo lên hưởng một cách khoẻ ru. Anh em mình đã trần thân vì vùng này thì cũng phải để cho anh em mình... sống đủ mặt hầu có thể làm việc hơn thế nữa chứ!... Ở đây là vấn đề... trách nhiệm bảo toàn lực lượng cần thiết cho địa phương mình ở đây nè!

Ba Nhơn lơ đãng nghe Năm Trường Kỳ thuyết lý, vì thật ra, anh ta cũng xấu hổ lắm. Đợi cho Năm Trường Kỳ dứt lời, anh ta ngượng nghịu lên tiếng hỏi:

– Theo anh, bây giờ mình tính sao đây? Chẳng lẽ nói với mấy anh là mình không chịu đánh thì cũng ngật?

– Ý, anh nói như vậy rõ mặt anh em mình ở đây hết. Tốt hơn hết là anh cứ... xắn tay áo lên tuyên bố cho bậm trợn, quánh thì quánh, nhưng xét vì... anh em mình mới dự mấy trận mệt đừ nên xin mấy giả cho tụi mình xả hơi đôi chút và nếu mấy giả có cần đi lấy đôn thì mình sẵn lòng chỉ đường chỉ nẻo cho mấy giả và phụ lực ở giàn ngoài. Anh cứ nói như vậy đi thế nào mấy chả cũng nghe bùi tai mà!

Ba Nhơn đang ở trong cái thế tiến thoái lưỡng nan nên đành ừ ào cho xong chuyện và chỉ chờ... thời gian giải quyết.

Nghĩ quanh, nghĩ quẩn một hồi,

anh ta bất giác thở dài vô tình than vãn:

– Thiệt đúng là cái ách giữa đảng đem quàng vào cổ! Mọi việc ạch đui vừa qua và sắp đến nữa vì cái cô Ngọc Sương kia... nghĩa là cũng vì một con đàn bà? Nếu mình không dính dấp vô đó thì có phải khỏe ru, có phải dễ tính hơn không!

Tưởng Ba Nhon oán trách mình, Năm Trường Kỳ cười giả lả:

– Ổ, đàn bà thì đàn bà chớ ăn nhậu gì vô đó! Bây giờ anh cứ coi như hồng có cổ, hay coi cổ như con Tư con Năm nào khác đi! Còn cái việc đánh đồn thì... dầu không có bọn thầy cai vô đây, tụi Tây nó cũng sai tốp khác vô, chớ bộ tụi nó chùa vùng này ra luôn hay sao mà anh thắc mắc?... Anh yên tâm như thường

đi. Riêng về vụ cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn, tôi cũng đồng ý thả họ phút đi nhưng... để đợi coi mấy anh lớn có hay biết hay hạch hỏi gì mình không đã, Anh quên rằng con Năm Hồng Phúc nó còn rình có cơ hội để chọt tôi hay sao?

Ba Nhơn nhăn nhó:

– Bây giờ, dẫu anh đồng ý thả họ ra cũng hơi trễ rồi. Thế nào mà mấy anh ở bên không hay rõ vụ này, nhứt là khi có người liên lạc qua đây. Thiệt anh làm tôi kiệt hết sức! Bây giờ tôi hết dám ngó tới mặt cổ!

Năm Trường Kỳ đáp càn:

– Bây giờ nó lỡ hết như vậy thì biết sao... Mình có dè đâu mấy giả kéo về sớm vậy? Anh cũng đã lo hết lòng cho họ rồi... Phần tôi, tôi cũng không dè anh

muốn thi ơn với họ gắt như vậy nên mới chàng ràng vô. Nay thì tôi... hết ham muốn gì nữa, nhưng sợ kệt với mấy anh lớn một chút vậy thôi...

Rồi không biết nghĩ sao, hấn ta giở giọng hăm he luôn:

– Mà nè không phải riêng một mình tôi bị thôi, cả anh và con Năm ở đảng cũng bị dính chùm vô nếu anh hấp tấp để cho có việc gì trục trặc xảy ra! Tôi bệnh nằm chết cứng một chỗ nên không thể can dự vô một việc gì được đó nghen!

Ba Nhon quắc mắt nhìn hấn ta:

– Cố nhiên. Như vậy cũng đỡ cho tôi một mũi!

Dứt lời anh ta lạnh lùng bỏ đi ra...

Năm Hồng Phúc đang đứng
lóng ngóng ở phía trước cửa
thì nghe Ngọc Sương gọi hỏi:

– Cô Năm ơi, họ làm cái gì mà tôi
thấy chộn rộn quá vậy? Bộ có khách nào
tới hả?

Năm Hồng Phúc quay vô, tươi cười
đáp:

– Khách đâu mà lại chịu khó lặn
lội vô tới trong này! Có anh liên lạc của
mấy anh lớn mới tới nên mấy cha nội ở
ngoài bu lại để hỏi thăm tin tức đó mà!

Ngọc Sương nói liền:

– À, vậy thì tốt quá. Đâu chị cho tôi ra gặp mặt với anh ấy để nhờ anh xin với mấy anh lớn anh nhỏ gì đó cho giải tội này qua bến cho rồi đi chớ tôi hết muốn ở đây thêm một giờ một phút nào nữa!

Năm Hồng Phúc chưa biết phải đáp ra sao thì Minh Tấn đã vội khuyên can Ngọc Sương:

– Thân phận mình bị giam giữ mà em đòi như vậy sao được. Cô Năm đây làm sao dám để mình đi hỏi ngang như vậy. Cổ có lòng tốt đối với mình trong bấy lâu nay thì mình cũng nên rón tránh cho cô những trường hợp... khó xử.

Ngọc Sương trề môi rồi đỏng đảnh trả lời:

– Anh này kỳ hông! Hể em mở

miệng ra nói tới cái gì là anh binh họ sát đeo! Em xin được đưa đi giam chỗ khác chứ bộ đòi họ thả ra hay sao mà... khó với dễ!

Dư biết tánh tình của Ngọc Sương thường hay quạu quọ sau khi được tin thầy cai chết, Năm Hồng Phúc không lấy làm giận trước câu nói xỏ xiên của cô ta mà còn ôn tồn giải thích:

– Em để cho chị ra gặp anh kia thì cũng được chứ chẳng phải không nhưng mấy anh lớn mới về đó thuộc vào một đoàn lưu động, nay ở chỗ này mai ở chỗ khác họ dời đi hà rầm thì làm sao dẫn chị với anh Minh Tấn theo được?

Ngọc Sương bướng bỉnh nói:

– Tôi có cần theo ai đâu! Tôi chỉ cần họ xử tội này cho ra trắng đen chứ cứ

mập mờ... thả không thả mà giam không giam như vậy tôi hết chịu nổi rồi.

Và như chưa hết, Ngọc Sương nói tiếp luôn:

– Dẫu sao tôi cũng muốn gặp mặt với mấy anh « lớn » chớ ở đây... ba hồi vậy ba hồi khác... rồi có ngày cũng chết, mà chết ô chết nhục nữa là khác. Mấy người chỉ huy ở trên bề gì họ cũng có học thức hơn chớ đâu có... xô bồ xô bộn như ở đây...

Minh Tấn hoảng hốt chặn lời cô ta lại:

– Em! Em nói... hồ đồ như vậy sao được?

... Và anh ta lo ngại liếc chừng về phía Năm Hồng Phúc. Bị Ngọc Sương vô tình

chạm đến tự ái (thật ra cô này chỉ nói lên một nhận xét chung chứ không chỉ định ám chỉ đến sự thất học của riêng ai) Năm Hồng Phúc trợn ngược mắt lên nhìn xoắn vào mặt cô này và cười khẩy:

– Phải tội này dốt nát, ngu si nên mới liều mạng giúp đỡ chị với anh Minh Tấn, chớ phải vào tay người có ăn học và khôn ngoan hơn thì họ đâu còn cho hai “ông bà” sống nhớn nhơ tới giờ phút này để nói cái điệu... từ trên đầu cha người ta nói xuống như vậy nè! Hèn chi thằng cha Năm Trường Kỳ chửi tôi ngu như con bò cũng có lý lắm! Nhưng nghĩ lại, tôi còn đỡ chớ anh Ba Nhon ảnh còn ngu hơn nữa! Mấy ngày nay, ảnh chết lên chết xuống lo cho mấy người bất kể tai tiếng. Đã vậy mà ảnh còn phải giấu giếm hết đầu này tới đầu nọ... Bây giờ ảnh lại còn bị người ta chửi là thứ Quất

Trì Cung nữa chứ!

Ngọc Sương có vẻ sững sờ trước lời cay đắng « bất thường » của Năm Hồng Phúc. Cô ta nhìn sang Minh Tấn rụt rè hỏi:

– Sao khi không cô Năm cổ... nổi nóng vậy anh?

Minh Tấn nhăn nhó đáp:

– Tại em nói như vậy mà cổ chẳng hiểu lầm, chẳng giận mình sao được.

Đoạn anh quay qua Năm Hồng Phúc xuống giọng năn nỉ:

– Ngọc Sương vô tình nói lỡ lời như vậy chớ cổ chẳng dám khinh khi ai đâu. Người ta trong lúc buồn bực quá đổi thường hay sanh quẩn trí nói càn...

Được thể Năm Hồng Phúc tiếp tục cự nự:

– Thôi tôi biết mấy người có ăn học mà! Chuyến này, anh Ba Nhơn và tôi mới mở con mắt ra. Thiệt cong xương sống làm ơn cho người lạ mà rớt cuộc rồi còn bị chê là đại, là ngu! Để tôi biểu anh Ba Nhơn khỏi cần giấu giếm gì nữa hết và cứ nín khe luôn coi thầy cai ở ngoài làm gì được.

Ngọc Sương trở mắt nhìn sững Năm Hồng Phúc:

– Coi, cô Năm nói sao? Ba tôi đã qua đời rồi thì làm gì ai được?

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Phải thấy chết ngất mà mấy người nói cái giọng cha tự nãy giờ đó thì cũng

chẳng ai thèm chấp nhứt làm gi...

Minh Tấn ngắt ngang:

– Vậy ra ... thầy cai hồng có sao hết
hả cô Năm?

Bị Minh Tấn hỏi dồn thẳng câu này, Năm Hồng Phúc giật mình và cơn nóng giận tan biến trong phút chốc. Cô ta chợt nhớ tới lời căn dặn gắt gao của Ba Nhon và khẽ đưa mắt liếc chừng về phía chung quanh.

Trước sự thay đổi thái độ quá đột ngột của cô ta, Ngọc Sương chưng hửng quay hỏi Minh Tấn:

– Cái gì kỳ vậy anh? Bộ ba còn sống hay sao mà anh hỏi cổ câu ấy?

Minh Tấn không chú ý đến Ngọc Sương mà dịu dàng hỏi tiếp Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm à, theo như lời cô nóng giận mới nói vừa rồi thì thầy cai vẫn còn sống chứ không bị bắn chết như lời mấy anh em đồn phải hông cô? Hay thầy chỉ bị thương nặng chứ không đến nỗi thiệt mạng phải không cô?

Năm Hồng Phúc lại ngó chừng ra chung quanh rồi chắt lưỡi bảo Minh Tấn:

– Chuyện đâu còn có đó, làm cái gì mà anh hỏi om xòm bát nhả lên vậy hông biết!

Ngọc Sương như khám phá ra được phần nào sự thật qua những cử chỉ e ngại của Năm Hồng Phúc, mừng rỡ nhảy đến

nú lấy hai vai cô ta vừa lắc vừa hỏi một hơi:

– Cô Năm ơi tôi lạy cô! Có phải thật như vậy không cô! Bây giờ cô muốn chửi mắng tôi gì đó thì mặc tình nhưng cô làm ơn làm phúc nói liền ông già tôi hiện nay ra sao hả cô?

Năm Hồng Phúc nhăn nhó lảng ra, với một giọng dịu hẩn lại:

– Coi, làm cái gì mà hai anh chị hạch hỏi em lung tung vậy em biết đảng nào đâu mà trả lời. Thôi mình bước vô nhà đi chớ đứng ở đây bàn tán om xòm không tiện...

Dứt lời cô ta bỏ đi vào nhà một nước. Ngọc Sương đưa mắt nhìn Minh Tấn:

– Anh nghĩ sao về những lời của cô? Chắc cô muốn giấu tụi mình một điều gì, hèn chi mỗi khi em khóc kể và cự nự hung quá, em thấy cô chộn rộn một bên, xằng vằng xéo véo nửa như muốn nói một điều gì, nửa như còn e dè ái ngại... Phải rồi, nhứt định là ba không sao hết nên hồi nãy cô mới trách mình là vô ơn bạc nghĩa và còn có nói anh Ba Nhơn khổ công giấu giếm cái gì nữa đó! Thôi chắc trong vụ này, đầu dây mối nhợ gì cũng do anh Ba Nhơn mà ra hết, vậy anh vô gạn hỏi có thêm nữa coi. Có mặt em sợ cô kị.

Minh Tấn gật đầu, rồi mỉm cười trách nhẹ Ngọc Sương:

– Em cũng nên nhớ, ngày nào mình còn nhờ ba hột cơm ở đây thì mình nên ăn nói nhỏ nhẹ và tỏ ra... biết điều với

người ta một chút. Đối với dân trong này mà em mở miệng chê là dốt đặc lá mít thì... kị gắt lắm, nhứt là mình lại ở thành và có may mắn được đi học hành chút đỉnh nữa. Thiếu chút nữa em làm hư “rơ” hết trơn hết trọi?

Ngọc Sương sượng sùng trong một thoáng rồi đành cười trừ...

✱

Vừa thấy mặt Minh Tấn lộ ra, Ngọc Sương quăng liền tấm lá chuối xé nát thành từng tua nhỏ xuống, đúng rột dậy. Cô ta cau có hỏi Minh Tấn:

– Làm gì mà ở trông lâu quá trời quá đất vậy anh?

Minh Tấn làm tỉnh kêu lên:

– Cha, cô Năm cổ giầu gắt quá làm anh gạn hỏi cổ hết hơi hết sức cổ mới chịu nói thiệt...

Ngọc Sương ngắt ngang:

– Mà ba còn sống phải hông?

Minh Tấn chắt lưỡi nho nhỏ:

– Đừng la om sòm em! Chuyện này là chuyện kín mà!

Ngọc Sương cười thành tiếng:

– Bộ nghe lời cô kia cấm em hả?

– Bậy nà! Mình giữ kín thì có lợi cho mình chớ ăn chung gì đến ai mà em nói vậy hồng biết (rồi như sợ Ngọc Sương tra vặn nữa, anh ta vội nói lảng ra)... Bác

trai vẫn bình yên như thường chớ chẳng sao hết.

Ngọc Sương rướn giọng nói:

– Em mới nghe cô Năm nói lỡ lời một chút xíu là em biết liền. Mấy tay du kích quèn trong này làm gì hạ ba nổi mà mấy chả khoe rùm lên hồng biết!

Minh Tấn có vẻ bực mình:

– Em không nên nói như vậy. Bề gì mình cũng còn kẹt trong tay họ mà.

Ngọc Sương lừ mắt nhìn anh ta, nhưng rồi lại thắc mắc hỏi:

– Sao họ giấu kỹ vụ này quá vậy anh? Cả thằng cha gì mới ở ngoài đồn chạy thoát về được cũng chẳng hay biết gì ráo?

Minh Tấn lụng khụng đáp:

– Theo anh nghĩ thì có lẽ anh Ba Nhơn sắp đặt hết mọi công chuyện đó để giúp cho hai đứa mình được về sớm. Cô Năm có nói mi mí cho anh biết thì bác trai ở ngoài đồn và anh cũng có gặp nhau để lo cho tụi mình.

– Vậy hả? Hèn chi hồi sáng mình thấy ảnh đi về trong nầy sau rớt hết hén anh! Thiệt anh Ba ảnh tốt quá!

Minh Tấn mỉm cười:

– Mới hồi nào đây, em còn chửi nát ảnh hết...

Ngọc Sương cười theo:

– Ai biểu ảnh giấu mình chi?

Minh Tấn nghiêm giọng lại:

– Ảnh giấu là để có lợi cho tụi mình, chớ ảnh đâu có ham khoe khoang để tăng công với em! Bởi vậy, sau khi được biết tin mừng này em cũng nên giữ gìn cho kỹ chớ đừng ỷ y mừng rỡ bất kể gì hết thì vừa có hại cho tụi mình mà còn để rắc rối thêm cho ảnh...

Ngọc Sương đáp liền:

– Ồi việc ấy dễ mà!

Minh Tấn nhúu mày nhìn cô ta, thở dài:

– Vụ của tụi mình còn trặc trẹo nhiều chớ bộ hết sao mà em tính ăn chắc quá vậy.

– Bộ cô Năm còn cho biết thêm điều gì nữa hả?

Minh Tấn lật đật đáp:

– Không. Cổ chỉ cho anh biết có bấy nhiêu thôi. Cổ cũng chẳng hơn gì mình...

Ngọc Sương soi mới nhìn anh ta, hặc hởi:

– Đừng giấu! Nếu cổ nói với anh có bấy nhiêu đó thì làm gì anh cà rà ở trong nhà đến mục giường mục chiếu vậy hả?

Minh Tấn nói cứng:

– Coi, thì anh cũng phải lời qua tiếng lại với cô, phải hỏi chận đầu chận đuôi cổ mới chịu cho biết chắc là bác còn sống chứ! Còn về cái chuyện hai

đứa mình giữ kỹ kia thì dễ hiểu quá.... Nếu mình để lộ ra mặt ắt nguy hết cả đám và còn để họa lây cho anh Ba Nhon và cô Năm đây nữa. Việc hai đứa mình là việc sanh tử chớ phải chuyện chơi hay sao mà em bam bắt bẻ quá hồng biết!

Ngọc Sương mỉm cười làm lành:

– Em nhớ kỹ rồi, anh khỏi phải cần nhằn cử nhữ thêm nữa. Anh này khó quá tổ mẹ!

Tiếp theo những lời trách yêu ấy, Ngọc Sương muốn có một cử chỉ âu yếm đối với Minh Tấn như để chuộc lỗi, nhưng khi chợt nhận có vẻ mặt đăm chiêu của anh ta, cô ta đâm ra cụt hứng và ngoe nguẩy đứng nhích ra:

– Ai làm cái gì mà mặt mày anh bí xì hoài vậy hả?

Minh Tấn giật mình đáp bừa:

– Thì mình phải giữ vẻ mặt... chằm giằm như mọi khi chớ khi không lại tươi rói lên sao được. Mặt khác, mặc dầu vừa nhận tin mừng về bác trai nhưng vụ của hai đứa mình, kể ra còn linh tinh ở một chỗ và biết đâu vào ngày mai, ngày mốt lại chẳng có việc bất ngờ xảy đến nữa. Rút kinh nghiệm ở mấy lần vừa qua, mình cũng... ngán ngán em à. Anh hơi lo chỗ ấy đó.

Ngọc Sương nắm lấy tay anh ta:

– Ồi hơi sức đâu anh lo chuyện bao đồng... Được tin ba bình yên em vững dạ rồi và dầu cho mai mốt có chuyện gì trắc trở xảy ra nữa, em cũng không ngại mấy. Bất quá hai đứa mình cùng chung số phận là hết! Như vậy anh không mãn nguyện sao...

Minh Tấn tươi cười đỡ lời cô ta:

– Được như vậy thì mát ruột mát gan lắm, nhưng nếu hai đứa cùng được về tới Cần Thơ thì khoẻ hơn.

Ngọc Sương nhí nhảnh giật mạnh tay anh ta:

– Thằng cha này tham quá há!

Minh Tấn làm mặt nghiêm:

– Không phải tham nhưng anh lỗ vốn quá nhiều, em cũng cho người gỡ gặt chút đỉnh chứ!

Ngọc Sương hất mạnh tay anh ta xuống:

– Tự hôm nay anh có cô Năm đó chi? No nê như vậy mà còn rên nữa chứ?

Minh Tấn nhăn nhó như phải gánh chịu một hàm oan gì ghê gớm lắm vậy:

– Trời ơi, chuyện... bắt buộc “ngoại giao” cực khổ gần chết chớ bộ sung sướng lắm sao mà em gieo cho những tiếng nặng nề ấy hồng biết!

Ngọc Sương cười mủm mĩm, liếc xéo anh ta và buông thông một câu:

– Té ra anh khổ cực quá hả... Nếu vậy, một khi về tới ngoài nhà yên lành em không dám phiền hà anh phải khổ thêm nữa đâu ghen anh!

Minh Tấn trợn mắt toan cãi lại, nhưng khi bắt gặp cái nhìn hóm hỉnh của Ngọc Sương, anh ta chỉ hăm hừ mấy tiếng trong cổ họng như có ý hăm dọa (sau này sẽ biết tay) rồi cười theo...

Trước cuộc tấn công của địch, thầy cai ra lệnh cho lính của mình lo cố thủ và gọi viên đội thân tín đến cho biết hoàn cảnh khó khăn của mình. Thầy ân cần vỗ về hân ta:

– Thầy đội rán đốc thúc anh em cố thủ cho kỹ đi. Ba thằng cặc ké này không làm chi nổi mình đâu. Bây giờ cũng khuya lơ khuya lắc rồi, tội nó cũng chỉ dám nổ súng lẹt xẹt một hồi nữa rồi lui cho gấp chớ không dám cà rà ở đây tới gần sáng đâu.

... Từ đây tới đó nếu có cái gì ... hơi nguy, thầy đội chạy vô kêu tôi để tôi liệu. Nói nước cùng mà nghe, nếu có việc gì cấp bách, tôi sẽ tính và dầu sao tôi cũng

phải lãnh phần trách nhiệm đối với anh em chứ không phải chỉ bo bo lo cho con gái và thằng rể tôi đâu.

Viên đội già khúm núm:

– Dạ, thầy cai khỏi nói, tụi này cũng tin ở thầy sẵn rồi mà...

Sau mấy lần xung phong thất bại, người chỉ huy đoàn quân lưu động chạy đến tìm Ba Nhơn và bức tức hỏi anh ta:

– Sao ba thằng trong đồn “dai” quá vậy anh? Tôi tưởng thằng cha thầy cai chết rồi và trong lúc tụi nó xuống tinh thần, tụi nó phải khiếp sợ mình chứ? Tự nãy giờ anh em kêu gọi tụi nó ra đầu hàng mà tụi nó cứ trấm trơ trấm trất và mình cũng chẳng thấy tụi nó báo động cho đồn Tây biết nữa! Anh có biết tại sao có chuyện lạ lùng vậy không?

Ba Nhon trả lời một cách mờ ớ:

– Chắc tại đồn này xây cất vững chãi nên tụi nó mới... lì ra như vậy. Hơn nữa lính tráng của thầy cai nổi tiếng là bạt búa...

Anh chỉ huy ngắt ngang:

– Anh ở đây quen, anh nhắm coi đồn này có chỗ sơ hở gì để mình nhắm vào đó không?

Ba Nhon lắc đầu:

– Thì nó... như anh đã thấy, tứ bề bốn phía gì cũng kín mít hết...

Anh kia nhăn nhó:

– Tôi muốn cho anh em liều mạng xung phong một cú chót nhưng thấy

dân trong đồn huồn đãi quá nên cũng hơi ngại. Lạ quá! Tụi ở trông cử bắn cầm chừng, hể mình xáp lại là tụi nó tĩa, nó quét...

Ba Nhon nói chen vô:

– Chắc tại nó chỉ chờ cho mau sáng rồi anh em mình cũng phải rút lui... Tụi nó lượng anh em mình cũng không có thứ súng gì lớn có thể bắn sập sào, sập cốt được nên mới... thả cà rề như vậy. Theo tôi, muốn chụp mấy thứ đồn kiên cố này phải có nội công ngoại kích mới được.

Anh chỉ huy xẵng giọng cự nự:

– Sao anh ở đây mà không nghĩ trước chuyện đó?

Ba Nhon rụt rè đáp:

– Anh nghĩ coi... “mới” quá mà mình làm sao cho người tò vè làm quen với tổp lính tráng trong đồn được! Nhút là từ hồi thầy cai vô đây, tụi nầy chạy xất bắt xang bang nên cũng chưa tính chuyện gì khác được. Hôm trước tôi đã có trình bày hết với mấy anh rồi nhưng vì mấy anh gấp quá.

Anh kia nổi giận lấy:

– Không gấp sao được. Tụi tôi đâu có thể ăn dầm nằm dề luôn một chỗ như mấy anh vậy! Phải thằng cha cai còn sống tôi hạ đồn này như trở bàn tay, nghĩa là chỉ trong nhấp nháy và không tốn một viên đạn nào hết.

Ba Nhon chưng hửng:

– Coi, sao hồi đó được tin thầy chết, mấy anh nôn nả đòi tụi tôi ở đây dắt

đi lấy đôn? Tôi đã thừa hết mọi lẽ...
không dễ nuốt mà!

Anh kia vùng vằng nói càn tới:

– Phải thằng cha cai còn sống tôi chỉ cần lôi đứa con gái và thằng rể của thằng chả ra là êm. Hồi nãy tôi đã biểu anh em nhắc đại tên tuổi của hai đứa này cho lính tráng trong đôn ngán... Tôi cũng biết rằng làm như vậy là... cầu may, chớ bọn ấy mà kể số gì, dầu cho tới mười đứa con của thằng cha cai cũng vậy...

Ngừng một giây anh ta hỏi ngang:

– Bây giờ tính sao đây?

Ba Nhon suýt bật cười:

– Dạ mấy anh... tính sao tính chớ tôi đây mà dám quyết định khỉ gì.

Anh kia hỏi trở lại:

– Tôi muốn biết là anh còn cách gì khác không vậy mà?

– Dạ... theo tôi thì anh em mình nên... tạm tha cho tụi nó một phen. Trời cũng sắp gần sáng rồi và có súng nổ như vậy, chẳng sớm thì muộn ba thằng Tây nó cũng kéo... vô hỏi thăm.

Anh chỉ huy rán « xài xể » Ba Nhơn thêm một câu:

– Tính như anh vậy thì ai tính chẳng được. Mấy cha ở địa phương, mà cứ buông thả như vậy nên chỗ nào cũng nát bét là phải lắm! Nội cái vụ này cha bắt giữ người ta rồi cứ ôm riết đó cũng đủ hiểu rồi!

Ba Nhơn chỉ biết dà dă êm theo, và

khi thấy anh kia bỏ đi, anh ta chạy theo hỏi:

– Dạ bây giờ... mình lui về trông hả anh?

Anh chỉ huy chỉ ừ cộc lốc và không buồn quay mặt lại.

Tiếng súng đã im bật từ bao giờ và đã có tiếng gà gáy lác đác ở xóm xa...

...Ở trong đồn, thấy tờ mờ sáng và bốn phía đã lặng trang, thấy cai vờn vai ngáp dài một cách khoái trá. Thấy chậm rãi dồn thuốc vô nôi ống vố, bập lửa đốt, bập bập một vài hơi rồi lững thững bước ra trước sân đồn.

Thấy thấy ló mặt ra, viên đội già te te chạy lại hớn hở báo cáo:

– Dạ, ba thằng mắc toi đó rút mất đất rồi thầy à.

Thầy cai gật gù:

– Ủ, tôi nằm trong buồng canh chừng theo tiếng súng nên biết tụi nó rút dù. Như vậy cũng được rồi!

Không hiểu rõ thầy cai muốn nói gì, viên đội cũng dè dặt đẩy đưa theo.

Thầy cai hỏi ngang:

– À, dân của mình thì chắc không sao hết rồi, nhưng còn tụi nó chết nhiều ít thầy đội? Chắc... lai rai một vài thằng là cùng chứ gì?

Viên đội có vẻ ngạc nhiên vừa không bằng lòng câu hỏi với giọng điệu đó:

– Dạ ít sao được thầy cai! Mấy chuyển xung phong đầu của tụi nó, lính của mình quạt ra, tụi nó rút lộp độp như sung rụng, và tui còn thấy tụi nó kéo xác đi ngờ ngờ mà!

Thầy cai không giấu vẻ lo âu:

– Ý cha, cái điệu đó hơi... rầy đa!

Tuy không mấy tán thành thái độ của người chỉ huy mình, viên đội cũng xuống nước phân trần:

– Tui biết vậy nhưng chẳng lẽ mình lại mở miệng biểu lính đừng bắn giết địch thì... trật bàn đạp quá. Hơn nữa, tụi nó nhào vô mà mình không quạt cho tụi nó lật trở ra thì cũng nguy. Đến đây hẳn ta liếc chừng về phía thầy cai và rụt rè hỏi tiếp:

– ... Dạ thầy nhắm coi sau chuyện thất bại xiểng niểng này ba thằng giặc đó có tính quay trở lại mần ăn cú khác nữa hông? Hay là tụi nó có kiếm cách làm khó dễ gì cho cô hai cậu hai ở trồng hông thầy cai?

Giọng của thầy cai trở nên mệt mỏi:

– Nói về chuyện quay lại tấn công lần thứ hai trong một vài ngày tới đây thì tụi nó không dám rồi. Thường thường mỗi khi quậy nên một đám nào, dẫu ăn dẫu thua tụi nó cũng lật đật đông đi nơi khác để tránh trước việc Tây vô càn quét (thầy chép miệng thở dài)... Và cái này mới kệt cho mình: tụi nó càng thua cay thì càng kiếm cách làm khó dễ hai đứa nhỏ ở trồng hoặc tụi nó lưu đi xa nữa thì phiền quá.

Viên đội già gật gù như có vẻ thông hiểu và ái ngại tình trạng đáng lo ấy. Sau đó, anh ta muốn tỏ ra mình cũng biết nhiều, hân hí hửng reo lên:

– Dạ còn thằng Ba Nhon nữa chi thầy cai? Như thầy đã có nói sơ nội vụ cho tôi biết thì thằng nầy nó quyết thả cô hai với cậu hai về mà?

Thầy cai uể oải đưa mắt nhìn về phía thôn xóm xa thấp thoáng trong màn sương sớm, và mãi một lúc sau mới lên tiếng trả lời:

– Tôi hy vọng là nó sẽ rán che đậy cho hai đứa nhỏ, nhưng cũng khó quá thầy à. Nó cũng chỉ giúp mình được phần nào thôi chứ chẳng lẽ nó dám kinh chống với mấy thằng lớn hơn nó vì chút chuyện riêng đó hay sao?... Và cũng như

tôi đây: chẳng lẽ tôi cứ cầm đầu cầm cổ lo cứu gỡ cho con gái và thằng rể của mình mà bất kể đến số phận của bao nhiêu lính tráng dưới tay tôi sao được? Tôi thương con thương rể thì thương thiệt nhưng còn có bốn phận của tôi nữa chứ! Thằng Ba Nhon ở bên kia cũng vậy... Đánh giặc đánh giã thì như vậy đó thấy đội à.

– Đà...

– À, còn việc này nữa, thế nào ba thằng mới đến đây cũng kiếm cách phục thù sau khi tụi nó thấy tình hình êm êm trở lại. Từ bây giờ tới đó, thầy đội nhắc nhở anh em trong đồn nên giữ kín cái vụ tôi... còn sống giùm tôi, chứ nếu để sơ hở ra...

Viên đội mau mắn đỡ lời:

– Dạ tui nó biết mà thầy cai. Nếu tui nó biết rõ được là thầy vẫn mạnh khỏe bình yên thì trời cản tui nó cũng đem cô hai cậu hai để làm khổ mình và thằng Ba Nhon kia cũng lúa luôn nữa.

Thầy cai có dáng bần thần:

– Tôi ngán nhất trường hợp ấy, bởi vậy mấy hôm rày tôi có dám lộ mặt đi đâu đâu? Thiệt cũng như người tù, bực bội quá chừng quá đỗi, nhứt là khi biết chắc hai đứa nhỏ ở cách đây vài cây số mà đành bó tay ngồi chịu trận để chờ thời may vận rủi thì... ức quá. Thầy đội nhớ những lời tôi dặn nhen.

– Dạ tui lo gắt mà thầy cai. Thầy coi, từ hôm nay tui cấm ngặt lính tráng của mình không được bày đặt chuyện la cà về vô trong mấy xóm nhà của dân chúng

ở đây. Tụi nó rên rỉ lắm nhưng... gặp cái hồi khó thì phải giữ theo khó chớ biết sao!

Thầy cai tổng tỏ vẻ hài lòng:

– Ủ phải vậy mới được, nhất là đối với mấy thằng ham rượu chè, mèo chuột, thầy đội phải canh kỹ tụi nó, chớ để tụi nó luông tuông như hồi nào còn ở Tham Tướng không được đâu.

– Dạ tui có biểu tụi nó rán nhện thềm trong ít lâu rồi tui cho xả căng mà.

Thầy cai tổng mỉm cười:

– Ủ. Sau này êm thấm hết rồi tôi sẽ xuất tiền túi ra cho anh em theo vô trong này nọ say phũ phê một bữa, rồi cha nào có muốn chơi bởi gì đó thì tôi cũng bao sẵn cho vài con. Còn ai muốn

ngủ phép thì... a-lê, cái đó líp!...

*

Sau vụ tấn công đồn thất bại, đám quân lưu động vội kéo đi lánh mặt sang một làng khác, nhưng trước đó cả Ba Nhon lẫn Năm Trường Kỳ đều bị mấy anh lớn “cạo” cho một trận sát da. Cố nhiên là cả hai chỉ biết lì ra và chống đỡ bằng những thứ “tại, bị” cầm chừng.

Mấy tay chỉ huy trong đám lưu động còn muốn đòi bắt Ngọc Sương, Minh Tấn dẫn theo nhưng sau thấy việc di chuyển của họ cũng khá bấp bênh nên lại thôi, nhưng không quên hẹn sẽ trở lại trong một ngày rất gần để giải quyết vụ ấy.

Tuy không muốn vái cho Tây vô bố (vì như vậy cũng bị họa lây). Năm Trường Kỳ và Ba Nhon cũng thở khi một hơi nhẹ nhõm khi đám nầy rút đi mất dạng.

Năm Trường Kỳ đã không giấu giếm nỗi hân hoan của mình với Ba Nhon:

– Thiệt có mấy ảnh lên đôi khi cũng rất cần mà lắm lúc cũng... rất phiền. Mấy chả khen thì ít mà chê thì... chê đủ thứ, làm như mấy chả... “song toàn” vậy!

Ba Nhon chỉ nhún vai không đáp. Thật ra, anh ta đang nghĩ nát óc để tìm cách thả êm Ngọc Sương và Minh Tấn về, vì tình thế này mà kéo dài thì có ngày tin thầy cai còn sống cũng sẽ bị lộ. Mà thả đại họ ra rồi làm sao... trả lời cho xuôi với mấy ảnh đây? Có lúc Ba Nhon

lại “mon men” nghĩ đến trường hợp Tây vô bố... Ủ, nếu Tây vô thì... còn dễ tính: anh ta sẽ cho Ngọc Sương và Minh Tấn chạy đi để sau này đổ thừa càn là tại sơ sẩy trong lúc Tây càn quét và khi mọi việc xong xuôi rồi, bắt quá đưa lưng ra chịu trận. Nhưng nếu Tây không buồn kéo vô đây thì sao? Ờ, nếu thấy cai càn Tây vì sợ dân trong nầy lưu con gái và rể thầy đi xa nữa thì sao? Ba Nhơn bất giác thở dài và tự nhiên lấm lét đưa mắt nhìn trộm Năm Trường Kỳ như là mình vừa phạm vào một lỗi lầm thâm kín gì vậy.

Chợt nghĩ tới tình trạng của Năm Trường Kỳ, Ba Nhơn quay qua ân cần hỏi:

– Anh liệu có lê lét được hông?

Năm Trường Kỳ uốn ngực lên:

– Anh khỏi lo cho thằng này mà. Bây giờ kể ra tôi đã lợi sức đến bảy tám phần rồi.

Ba Nhon chớp mắt liên mấy cái:

– Ủa bộ... vết thương lành mau quá vậy hả?

Năm Trường Kỳ xụ mặt xuống:

– Chớ bộ anh vái cho nó lở ra tầy quây sao?

Ba Nhon sượng sùng chưa biết đáp sao thì hắn ta đã nói tiếp giọng pha vẻ chua chát:

– Thì từ hồi tôi “bị” tới bây giờ cũng trót tháng rồi nên nó cũng phải lành chớ anh. May tôi quyết dùng mấy thứ thuốc nam chớ nếu nghe anh đi cho ba

thằng cha y tế, cứu thương săn sóc thì chắc còn lâu nữa.

Ba Nhon gượng cười:

– Bây giờ, chắc anh thấy trong mình... khỏe như thường rồi chứ?

Năm Trường Kỳ lừ mắt:

– Ủ. Cũng như anh vậy. Mà hỏi chi cà?

Ba Nhon dang hai tay ra cười xòa:

– Coi, hỏi thăm sức khỏe anh hổng được sao? Với lại tôi cũng phải phòng xa trường hợp bị Tây bố và nếu anh còn yếu, tôi sẽ liệu biểu anh em bơi xuống đưa anh tản cư trước.

Năm Trường Kỳ cau có ngắt ngang:

– Thú thiệt với anh, tôi không ưa ai coi tôi như là một thằng đui què bại絮. Anh em đi tới đâu tôi theo tới đó mà!

Ba Nhon vốn vĩa phân trần:

– Ai mà dám khinh khi anh cái gì đâu hông biết! Có điều là muốn cho... chắc ăn tôi tính cho anh em đưa anh và cặp Ngọc Sương, Minh Tấn vô xóm nhà trong đồng sâu ở. Từ hồi nào tới giờ, chỗ ấy nghịch mỗi đường nên Tây u gì cũng ít để ý lui tới. Vô trông ở... khỏe hơn anh à! Nếu anh bằng lòng, tôi sẽ điều anh em đi sắp đặt sẵn hết mọi việc...

Năm Trường Kỳ nhú mày suy nghĩ một lát rồi phát cười rộ lên. Ba Nhon chưng hửng:

– Có gì vui mà cười bất tử vậy cha nội?

Năm Trường Kỳ vui vẻ điểm mặt anh ta:

– Anh cũng xảo tổ mẹ đó ghen!

– Coi, tôi lo cho anh mà anh còn trách nữa chứ!

Năm Trường Kỳ trề môi, gật đầu như để tỏ ý rằng – mình thông hiểu hết mọi sự:

– Đừng lẻo mép! Anh dư biết là tôi... queo râu, gãy càng như vậy nên anh mới vững bụng tổng khú tôi theo đám Ngọc Sương đó hén! Như vậy anh vừa nhẹ lo, vừa khỏi sợ tôi lộn xộn gì nữa với cái cô kia!

Ba Nhon chống chế cầm chừng:

– Bậy nà. Tôi biết anh... đã bỏ qua cái vụ đó rồi mà!

– Hừ, giả tử như tôi hổng bỏ qua thì làm gì ai được bây giờ? Cha nội khôn lắm há!

Ba Nhon xuống nước nhỏ:

– Thôi mà anh, giữa hai đứa mình đâu có chuyện gì trục trặc mà phải tính chuyện khôn dại, hơn thua. Anh có đi qua bên, tôi mới yên tâm được.

Nhận thấy Ba Nhon có vẻ sốt sắng đối với mình và cũng ngại việc Tây bố, nên sau một hồi suy nghĩ, Năm Trường Kỳ ứng thuận tán cư trước cùng Ngọc Sương, Minh Tấn.

Ba Nhon lật đật kiếu từ hấn để sắp đặt cuộc di chuyển, và trước hết anh ta

đi thẳng sang nhà Năm Hồng Phúc để báo tin.

Gần đến nơi, anh ta rón rén đi vòng ra phía sau hè cô để tránh trước mọi sự giáp mặt với Ngọc Sương rồi lên tiếng gọi Năm Hồng Phúc.

Nghe tiếng anh ta vọng vô, cả Ngọc Sương và Minh Tấn đều đứng nhồm dậy định theo Năm Hồng Phúc bước ra ngoài, nhưng cô nẩy hiếu ý Ba Nhon chỉ muốn gặp riêng một mình nên vội ngăn cản họ lại:

– Xin anh chị cảm phiền ở nán trong nhà đi. Em chạy ra ngoài coi ảnh muốn nói gì rồi lát nữa nếu có tin gì em sẽ nói lại cho hai anh chị rõ sau cũng được.

Ngọc Sương vọt miệng nói:

– Cho tôi ra ngoài cảm ơn ảnh một lời rồi trở vô chớ chẳng dám cà rà ở lại để nghe lỏm điều gì đâu! Tự hôm nay, tôi để mích lòng ảnh nhiều quá...

Năm Hồng Phúc cười ngó sang Minh Tấn như để phân chứng:

– Chết rồi! Chị ra cảm ơn cái điều đó thì có khác nào đi mét với ảnh là em tía lia hết mọi việc? Chị làm vậy ảnh dám thụt luôn, rồi từ rày trở đi, hể có chuyện gì xảy ra ảnh cũng giấu em luôn thì... trót vó hết cả đám. Để sau này yên hết rồi chị muốn cảm ơn ảnh bao nhiêu đó thì em chẳng dám cản.

Minh Tấn nín lấy tay Ngọc Sương như cố ý tán thành lời Năm Hồng Phúc và sợ người yêu phật lòng, anh ta mỉm cười nói đùa:

– Thôi hai đứa mình chịu khó đợi cổ trong này vậy. Minh có cổ làm “tay trong” cũng đủ vững bụng rồi cần gì phải lộ mặt ra ngoài cho anh Ba Nhon hồ nghi thêm! (và day qua Năm Hồng Phúc anh ta hồi luôn)... Cô Năm chạy ra ngoài mau đi kéo ảnh đợi lâu, ảnh bỏ đi thì... hựt đỏi đa!

Năm Hồng Phúc vui vẻ gật đầu rồi tất tả rảo bước ra sau hè...

– Chuyện gì mà đứng lấp ló ở trong xó trong kẹt rồi kêu hú người ta om sòm vậy cha nội? Năm Hồng Phúc nhí nhảnh hỏi Ba Nhon khi thấy anh ta ẩn thấp thoáng sau đám chuối hột.

Ba Nhon vẫn đứng y nguyên một chỗ và giơ tay ngoắc cô ta lại:

– Bước nhích vô đây nè! Bộ đang mùi mẫn... tay ba ở trông hay sao mà người ta kêu thiếu điều lòi cuống họng mà cô hồng chịu nhúc nhích cục cựa gì hết vậy?

Năm Hồng Phúc vừa bước sấn tới vừa xí xọn cự nự lại:

– Ở cái thằng cha lãnh nhách! Bộ anh muốn cho cặp kia ra luôn ra đây để anh sợ quỳnh chạy cong đuôi đó hả?

Ba Nhơn làm lành:

– Sao, họ không đòi theo ra à?

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Sao anh biết không? Họ nằng nặc đòi để cho họ theo ra, nhất là cái cô Ngọc Sương của anh đó, cô muốn giáp

mặt anh để cảm ơn...

Chợt nhận thấy mình lỡ lời, Năm Hồng Phúc hốt hoảng kêu lên một tiếng “ý” rồi nín bật, nhưng rất may là Ba Nhon vô tình không hay biết gì ráo mà còn vui vẻ đỡ lời cô ta:

– Cổ muốn cảm ơn theo điệu đào mồ cuốc mả ông nội ông ngoại tôi lên hết phải không?

Năm Hồng Phúc cười xòa, chụp lấy câu ấy nói liền:

– Chớ anh muốn chỉ ỏn ẻn nói với anh những lời bùi tai, khoái nhĩ nữa sao?

Ba Nhon chợt thở dài:

– Khổ quá, mình lo thấy mụ nội rồi

hết bị bên này cạo sát da, bên kia chửi thụt sinh. Mà phải những điều mình dự tính nó xuôi rớt hết thì cũng lạy!

Năm Hồng Phúc bước ra phía sau đám chuối, hồi hộp cất tiếng hỏi:

– Gì nữa đó anh?

Ba Nhon nặng nhọc lắc đầu:

– Đâu có chuyện gì nữa. Nội bấy nhiêu đó lòng vòng mấy bữa nay cũng đủ cho mình điên đầu, nhức óc rồi. Vậy chớ cô hồng thấy là tôi bị kẹt mắc cứng cái cú nầy hay sao?

Năm Hồng Phúc trả lời cầm chừng:

– Thì cũng như vậy thôi...

Ba Nhon hơi xằng giọng:

– Như vậy sao được? Hồi đó có thằng cha Năm làm khó dễ mình thôi, bây giờ lại thêm ba anh lớn a thần phù nhảy xen vô nữa. Và việc này, bất quá anh Năm buông tay nhả mỗi là xong còn mình bị đồn vô cái thế tấn thoái lưỡng nan mới chết tổ mình chứ! Tôi hỏi cô, một khi mấy ảnh biết rõ hết mọi việc rồi, cô dám lộng quyền thả cặp kia ra ngang xương hông hả?

Năm Hồng Phúc nhăn mặt:

– Tại anh cứ cù lơ xích xui hoài chớ phải hôm trước chịu nghe lời em thì xong hết từ bốn mươi đời vương rồi!

Ba Nhon chắt lưỡi, nửa như than vãn nửa như phân trần:

– Cô không đứng vào địa vị tôi thì nói nghe dễ lắm! Tôi còn có trách nhiệm

đối với anh em, còn đánh giặc đánh giã nữa, chớ bộ tôi bỏ nhà cửa đi như vậy để chỉ lo nội cái vụ của cô Ngọc Sương hay sao?

– Ủ, anh bảnh. Cái gì anh cũng muốn cho vẹn toàn hết á! Được đầu này thì phải mất đầu kia chớ.

Ba Nhon ôn tồn cãi lại:

– Bên nặng bên nhẹ chớ cô! Và bởi vậy nên mình mới mệt cầm canh đây nè!

– Vậy đối với bên “nhẹ”, anh tính sao? Buông luôn hả?

Ba Nhon gượng cười:

– Buông luôn sao được, và cũng vì vậy mà tôi mới kêu cô ra đây...

Năm Hồng Phúc làm bộ cự nự:

– Dĩ hông: Người ta nóng gân chết mà anh cứ nói cà lòng vòng hoài. Có cách rồi hả?

Ba Nhơn hơi sượng lại:

– Kể ra thì cũng tính... cầu âu thôi. Chắc cô biết rằng không sớm thì muộn Tây sẽ vô ruộng trong miệt này chớ?

Năm Hồng Phúc làm ra vẻ rành đời:

– Xí, anh làm như chỉ có mình anh là biết hết mọi việc. Em ở trong này mọc rong mọc rêu hết thì còn lạ gì chuyện Tây bố sau mỗi lần có đụng độ!... Mà tụi nó bố thì mình chạy như hồi nào tới giờ chứ có cái gì lạ đâu mà anh phải hỏi chớ?

Ba Nhon xì một tiếng:

– Ai chẳng biết là cô rành hết mọi chuyện. Nhưng việc mà tôi muốn đem ra bàn với cô đây... có phần lạ khác.

Năm Hồng Phúc khẽ hất hàm:

– Đâu nói nghe thử coi?

Ba Nhon đảo mắt nhìn qua một vòng, đoạn thấp hơn giọng xuống:

– Tôi muốn đưa cặp Minh Tấn, Ngọc Sương đi tản cư vô trong sâu một chút...

Năm Hồng Phúc nóng nảy hỏi ngang:

– Chi vậy? Bộ ở đây rồi chết sao?

Ba Nhon chắt lưỡi:

– Cô không biết khỉ mốc gì hết thì nên để tôi nói cho đủ đầu đủ đuôi rồi hãy hỏi. Đây nè, cô chở họ vô trong sân một chút, rồi nếu có Tây vô bố cô liệu... nhắm mắt làm ngơ để cho họ lẩn êm đi... Như vậy tiện lắm, chớ chẳng lẽ để họ ở đây rồi bao nhiêu người không giữ nổi họ sao? Tới chừng nội vụ xong xuôi rồi, mấy anh lớn có hỏi mình cũng dễ trả lời vì phòng xa mà lỡ để xảy ra chuyện rủi ro ấy... Tôi nói sơ sơ vậy chắc cô hiểu rồi chứ?

Năm Hồng Phúc giã tay:

– Ý cha nội khôn quá tổ mẹ người ta hà! Như vậy thì chỉ có con này đưa lưng ra lãnh đủ hả?

Ba Nhơn kiểm cách thuyết phục cô ta:

– Cô cứ đổ thừa đại cho tôi đi; lệnh của tôi sai biểu cô đưa họ đi mà! Và trong lúc Tây bố ngặt nghèo, súng đạn bay loạn xạ, có một mình cô trông nom, hai người kia vượt trốn thì hợp lý quá rồi còn gì! Phần tôi, bắt quá mấy ảnh cũng chỉ cựa nự lai rai vậy thôi. Mấy ảnh có biết trước là Tây sẽ vô và chính mấy ảnh cũng không dám cáng đáng cái việc mang cặp Ngọc Sương, Minh Tấn theo nữa mà...

Năm Hồng Phúc gật gù như tỏ vẻ tán thành nhưng rồi lại hỏi:

– Mà biết Tây có chịu vô không? Có Tây vô quây tùm lum em mới dám... buông cương cho họ chứ?

Ba Nhon để lộ ra một cử chỉ bất lực:

– Thì mình cũng tính cầu âu vậy thôi. Mà thế nào tội nó chẳng vô. Bộ mình là ông nội tội nó sao mà tội nó phải nề cà?

Năm Hồng Phúc nhăn mặt:

– Thiệt hồi dễ thì hồng chịu tính để tới cùng khó mới xúi biểu người ta làm chuyện ác ôn không hề! Thôi được rồi, miễn anh cho em được toàn quyền thì dầu cho hồng có con ma nào vô em cũng thả đại cho họ đi rồi sau mình sẽ liệu cách nói...

Ba Nhon trợn mắt:

– Ý trời, làm quá đâu được cô? Mình tính qua mặt mấy ảnh nhưng cũng phải giữ cho có “sách vở” một chút chớ thả ga, buông thả như cô nói đó thì lòi chành liền.

Năm Hồng Phúc đáp càn:

– Em lãnh hết trách nhiệm mà!

Ba Nhơn lắc đầu lia lịa:

– Đã đành rồi nhưng mình không nên ầu quá trời quá đất như vậy. Đó là tôi chưa nói đến trường hợp bất tiện này, tôi có đưa thằng cha Năm Trường Kỳ theo nhập bọn với cô nữa.

Năm Hồng Phúc bực tức kêu lên:

– Cái anh nầy bư quá hà! Đã tính công việc như vậy còn rước thằng cha kỳ đà cản mũi ấy theo tế mỗ tế tổ gì nữa hả?

Ba Nhơn nhích mép cười và khoan thai giải thích:

– Thằng này bây giờ cũng khôn quá ông nội người ta chớ bộ lù khù lù khờ như cô lắm tưởng sao? Tôi “làm mủ làm nhọt” để cho thằng cha Năm chịu theo cái đám của cô có hai điều lợi nầy nè: một là khi có Tây bố, tôi khỏi bận bịu vì thằng chả, hai là có thằng chả theo chúng đám thì sau này một khi cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn đông mất rồi, thằng chả cũng ẻ lưng ra gánh bớt trách nhiệm với tội mình? Tới chừng đó, dầu muốn dầu không thằng chả cũng phải đứng luôn về một phe của tội mình chớ khỏi có ở ngoài để đâm thọt đi!

Năm Hồng Phúc mỉm cười:

– Rủi thằng chả canh riết không để cho hai người kia thoát đi thì sao?

Ba Nhon hăng hái đáp:

– Dễ ợt. Như con chim đã bị đạn, lần này hể nghe nói Tây vô gần tới bên đít là thằng chả lủi mạnh chớ đâu còn ở đó coi chừng coi đổi ai nữa! Mặt khác, bây giờ... người thằng chả yếu xịu và nếu thằng chả hó hé cản trở, chẳng lẽ anh Minh Tấn mập mạnh ba ông cộp ăn không hết thịt kia lại không... bắt ảnh ngồi yên ngó chơi được sao?

Năm Hồng Phúc nheo mắt nhìn anh ta:

– Thằng cha nầy bây giờ cũng bày đặt tính chuyện ác há!

Ba Nhơn xẻn lên đáp:

– Tình thuế kẹt quá nên bắt buộc mình... chơi xấu với anh Năm một chút... Một chút xíu thôi! Ai biểu trước đây ảnh ham lộn xộn thì ảnh cũng phải

rán đỡ vai với tội mình cho vui chớ! Mà nè, cô cũng liệu dặn chừng anh Minh Tấn rằng: nếu bắt buộc phải đối phó với trường hợp ấy, anh cũng liệu... làm cầm chừng thôi chứ đừng nhè khệnh anh Năm chết ngay đơ thì... tôi dám lòi ra tới Cần Thơ kiếm anh lắm nhen!

Năm Hồng Phúc đơn đả, đáp:

– Khởi dặn. Anh Minh Tấn biết điều lắm mà.

Ba Nhon gật đầu:

– Tôi cũng tin là như vậy nên mới dám bày mưu thiết kế với cô chớ nếu không thì đã buông xuôi vụ này rồi. Mà cô cũng không nên cho họ biết trước làm gì. Để chừng vô trỏ rồi có... Tây bố thiệt tình, cô xù xì cho họ biết là đông liền. Cô khôn ngoan và nhậm lẹ,

tôi khỏi căn dặn nhiều...

Năm Hồng Phúc hơi trề môi:

– Lâu lâu nghe anh khen một tiếng chưa kịp khoái là... mệ thấy ông bà ông vải liền rồi hà!

Rồi Năm Hồng Phúc sốt sắng hỏi luôn:

– Anh định chừng nào đi cho tụi này đi?

– Nội trong buổi chiều nay. Càng sớm càng hay đó cô à. Tôi cũng xin nhắc cho cô: nếu rủi ro không có Tây vô bố thì cô kể như vụ mình bàn tỉnh đây ăn trét hết, chớ đừng tự ý thả đại cặp kia ra hồng được đâu ghen. Làm như vậy là chết với anh Năm và tôi cũng cứng họng với mấy anh lớn sau này nữa... Vụ

của cô Ngọc Sương tùm lum lên hết rồi, bởi vậy cho nên, nếu mình tính sai keo này thì rán chờ keo khác, chớ làm ẩu kệt cứng đa cô!

Năm Hồng Phúc mỉm cười:

– Cha, anh giữ kỹ quá há?

Ba Nhơn nhún vai:

– Dầu sao, mình cũng lo thủ cái thân mình chớ cô! Thôi tôi đông trước ghen.

Dứt lời, Ba Nhơn ngó chừng vô trong nhà một lần nữa rồi quay lưng đi thẳng.

Năm Hồng Phúc đứng yên, suy nghĩ vợ vẫn một hồi nữa rồi mới lững thững bước trở vô nhà.

Năm Trường Kỳ ngồi dưới xuống chực sẵn tại bến trước nhà Năm Hồng Phúc. Đợi một lúc lâu không thấy bọn người trong nhà ra đi, hẳn ta cầu nhàu bảo anh du kích bơi xuống:

– Anh nhảy lên trên thúc mấy con mẹ kia xuống xuống đi cho gấp coi. Mấy con mẹ mà làm cái gì tự hồi sớm mai tới bây giờ chưa sửa soạn xong cả? Bộ còn dỗi phẩn thoa son hay ngấm vuốt gì nữa sao chứ?

Anh du kích lật đật nhảy vọt lên bờ chạy tuốt vô nhà và chỉ trong một thoáng sau anh ta lộ mặt ra, lựng khựng bước xuống mé rạch. Năm Trường Kỳ chụp hỏi liền:

– Sao, mấy con mẹ chịu xuống chưa?

Anh du kích nhần nhó đáp:

– Dạ... chị Năm nói anh đợi chỉ một chút...

Năm Trường Kỳ chửi thề rùm lên:

– Cái con đó thì chuyên môn lộn xộn. Thiệt chuyến này đi chung với nó tôi xấu mình xấu lắm. Nếu không nể lời anh Ba Nhơn thì chẳng thà nằm đây đợi Tây vô lượm đi còn sướng hơn là đi kè kè theo mấy con mẹ chần tinh gấu ngựa ấy!

Anh du kích kia cũng chỉ biết dè dặt cho xong rồi bước xuống xuống để tránh trước khỏi bị Năm Trường Kỳ sai lên thúc hối mấy người kia một lần nữa, vì anh ta dư biết nếu vác mặt lên trên nữa thì thế nào cũng bị Năm Hồng Phúc “sặt” cho một trận nên thân.

Một lát sau, Năm Hồng Phúc dẫn Ngọc Sương và Minh Tấn đi xuống. Về mặt cô ta vẫn... vác hất lên trời trong lúc cả Minh Tấn lẫn cô Ngọc Sương đều có vẻ rụt rè ngượng nghịu khi phải giáp mặt lại Năm Trường Kỳ sau thời gian hẳn ta bắt buộc phải nằm ì một chỗ.

Năm Hồng Phúc thản nhiên đi thẳng lại xuống mình y như là không biết có mặt Năm Trường Kỳ đang ngồi cau có trên một chiếc xuống khác đậu kế cận. Cô ta lảng xảng dạn dò Ngọc Sương Minh Tấn hết việc này tới việc nọ khiến cho hai người này không kịp day qua chào hỏi Năm Trường Kỳ.

Như hết nhịn nổi, Năm Trường Kỳ xằng giọng hỏi trống không:

– Làm gì cà rà ở trên lâu quá vậy hả?

Năm Hồng Phúc vẫn giữ vẻ tỉnh khô. Thấy thế, Ngọc Sương, Minh Tấn nhìn nhau ra hiệu rồi cả hai cùng quay sang gật đầu chào Năm Trường Kỳ, và chỉ riêng có Minh Tấn lên tiếng:

– Dạ... anh Năm được... mạnh giỏi!

Vốn tối kỵ với mọi lời hỏi thăm sức khỏe từ ngày bị nạn, Năm Trường Kỳ trả lời cộc lốc:

– Ừ, khoẻ như thường.

Đoạn, hắn ta hỏi lại luôn:

– Máy người làm gì ở trên mà để tôi phải đợi thiếu điều hụt hơi vậy?

Minh Tấn lúng túng chưa biết nên trả lời sao trước câu hỏi khá trịch thượng này thì Năm Hồng Phúc đã vọt miệng

đáp thế:

– Lạ không, anh cũng phải để người ta dọn dẹp nhà cửa cho đàng hoàng, sạch sẽ trước khi đi, chớ bộ anh nói hể mình cần mượn nhà của đồng bào ở đỡ rồi tới chùng đi là cứ việc vác đít đi chớ hổng cần gì hết phải không? Như vậy cô bác họ chửi mình là phải lắm!

Năm Trường Kỳ khựng lại trong một giây rồi quơ tay nói càn:

– Thứ cái nhà có bằng bụm tay mà dọn dẹp cả mấy tiếng đồng hồ chưa xong? Cô làm như phải sắp xếp và quét tước cả mấy lăm lúa cùng nhà ngang nhà dọc của ba ông đại diện chủ không bằng! Chắc mấy người còn tắm rửa hay thay xiêm đổi áo, đổi phấn thoa son gì nữa nên mới vậy.

Năm Hồng Phúc xí xon đáp lại:

– Thì người ta làm cái gì thầy kệ mỗ người ta mà! Anh muốn biết tội đàn bà này làm cái gì lâu hông, tôi sẽ kể rõ cho anh nghe?

Năm Trường Kỳ gạt phăng đi:

– Mấy người làm cái gì mặc mấy người, tôi chẳng thèm biết, nhưng từ giờ phút này trở đi, mấy người muốn làm cái gì thì phải hỏi ý kiến tôi trước. Anh Ba Nhon đã có giao tôi lãnh trách nhiệm về mấy người. Tôi nói đây là kể cả luôn cô vô nữa đó ghen cô Năm!

Năm Hồng Phúc nhú mày, vênh mặt hỏi gần lại:

– Kể cả con này? Bộ anh giỡn sao chứ? Hay là anh cho tôi cũng ở trong

tình trạng của anh Minh Tấn và chị Ngọc Sương?... Thằng cha này bây giờ ham oai dữ ta.

Sợ bị mất mặt với những người chung quanh, Năm Trường Kỳ nói át đi:

– Hồng phải làm cái gì nhưng nguyên tắc làm việc là vậy đó, nghĩa là phải có... người chịu trách nhiệm chung vậy thôi.

Năm Hồng Phúc cười rộ lên, định tìm cách nói móc lại hấn ta nhưng chợt thấy cả Minh Tấn lẫn Ngọc Sương, đều nhăn nhó ngó chừng mình như có ý bảo là không nên làm quá, cô ta gật đầu:

– Cũng được. Nhưng anh nên coi chừng: anh bây giờ không phải còn ngon lành như hồi trước đâu ghen?

Năm Trường Kỳ cười lạt:

– Cô lắm bộn rồi đa. Dẫu sao, tôi cũng có dưới tay hai tay súng, anh đang ngồi sau lại đây nè và một tên nữa, tôi sẽ cho ghé rước ở xóm nhà kế đây. Đâu phải chuyện giỡn cô? Chắc cô nói thẳng nầy đi tản cư để dưỡng bệnh à? Để rồi cô coi... Tiện đây tôi nói luôn cho mấy người... buồn. Anh Ba Nhon ảnh còn muốn đem theo vài người nữa, nhưng tôi gạt đi vì cho rằng mình tôi với hai anh nữa cũng đủ xài rồi. Chuyện này, đừng ai mong lộn xộn và cũng đừng mong có người này người nọ binh vực hay che đỡ. Anh Ba Nhon còn phải dang ra xa mà!

Minh Tấn sững sờ trước những lời hăm he của Năm Trường Kỳ. Anh ta lần lượt đưa mắt nhìn Năm Hồng Phúc, Ngọc Sương như tỏ ý lo ngại.

Trong lúc ấy, Năm Hồng Phúc vẫn tươi cười như không có việc gì đáng phải quan tâm hết. Đã thế, cô ta còn nói khích lại Năm Trường Kỳ:

– Anh khỏi phải nói tôi cũng dư biết rồi mà.

Hắn ta cười gằn:

– Như vậy thì càng tốt, chớ chuyển đi này, dầu cho ai ba đầu sáu tay lột vô đây lộn xộn đi nữa thằng này cũng không nhịn. (Đoạn day qua anh du kích bơi lái, hắn ta hạ lệnh luôn)... Thôi, mình bơi đi chớ còn chờ gì nữa anh! Mất thì giờ nhiều quá rồi!

... Đợi cho xuống của hắn ta đi cách xa hai ba sào, Năm Hồng Phúc mới quơ dầm bơi theo. Lấm lét trông chừng về phía Nam Trường Kỳ, Ngọc Sương lấy

giọng hỏi Năm Hồng Phúc:

– Sao hôm nay, coi bộ thằng chả lên gà quá vậy cô? Chẳng lẽ anh Ba Nhơn lại giao cho thằng chả cái trách nhiệm đi kèm cặp tụi mình? Tôi lo quá chị à.

Năm Hồng Phúc trề môi:

– Lo mớ gì cho mệt. Thằng chả quen thói làm hùm làm hổ như vậy chứ chẳng có gì đáng ngại đâu. Phần anh Ba, tuy ảnh hiền thật nhưng đâu đến nỗi khờ đến cái mức sai tên làm phách chó ấy theo hại mình... Chắc anh Ba ảnh biết thằng chả... hết đường tương chao nên mới tổng khứ theo bọn mình để đỡ bớt thêm một gánh nặng khi Tây vô bố.

Ngọc Sương còn thắc mắc:

– Nhưng sao thằng chả nói nghe ăn

chắc là anh Ba cũng một phe với chả?

– Thì chị lạ gì tánh của anh Ba. Đối với ai anh cũng sợ mịch lòng hết huống hồ gì đối với Năm Trường Kỳ, nhất là lúc thằng cha này đang xuống dốc.

Ngọc-Sương thở dài:

– Dầu sao, có thằng chả theo tôi thấy ớn ớn thế nào á!

Minh Tấn gượng cười an ủi người yêu:

– Chắc tại em “bị” một lần nên em lo sợ bông lông vậy thôi. Lần này, chắc em dư biết... dầu cho có thằng chả... ở chung một nhà, ngủ chung một giường với... mình thì cũng chẳng ăn thua gì hết mà!

Năm Hồng Phúc cười rộ lên làm Ngọc Sương đỏ mặt chống chế:

– Hồng phải em sợ... thứ chuyện đó, em thấy mặt thẳng chả là đủ... phát lạnh như người sắp làm cũ rét vậy.

Năm Hồng Phúc vui vẻ nói chen vô:

– Chị yên tâm. Có em đây chi! Em để thẳng chả nói cho sướng miệng chơi chớ thử thời vô tới trổng, nếu thẳng chả còn làm cái điệu tám tàng, em cho ê rằng liền. Em đâu có... chạy rớt mau quá vậy chị?

Ngọc Sương thật thà nói hùa theo:

– Có vậy mới được chớ! Chuyện này dầu sao mình cũng đỡ lo là thẳng chả không thể làm ngang như trước. Bất quá thẳng chả theo tò tò một bên để

canh chừng mấy chị em mình thôi.

Riêng Minh Tấn có vẻ thận trọng hơn. Anh ta ân cần bảo Năm Hồng Phúc:

– Riêng theo ý tôi thì cô Năm cũng không nên làm quá. Anh Năm ảnh hay làm oai và “tự ái” dữ lắm, bởi vậy nếu cô chối lại ảnh hoài thì ảnh kiếm cách trả đũa lại. Trong trường hợp này, cô thì không sao chớ tôi và Ngọc Sương... hơi mệt đa.

Năm Hồng Phúc tỏ vẻ phục thiện:

– Trong bụng em cũng nghĩ như vậy nhưng không biết sao hễ thấy cái mặt chúa ôn của thằng chả là em đủ lộn gan lộn ruột rồi. Thôi để về tới tròng em sẽ rán... bắt bồ lại với chả, và em dặn thêm hễ anh hay chị Ngọc Sương thấy em bắt

dầu sừng sộ với chả, hai anh chị nhớ tốp khéo em lại ghen!

Minh Tấn vui vẻ gật đầu:

– Cố nhiên rồi. Nhưng cô cũng nên giữ trước là hơn vì tôi e rằng một khi cô... nóng máy lên bất tử, dầu cho ông trời xuống đây can cô cũng không nổi, chớ đừng nói gì tới tụi này.

★

Ba ngày lặng lẽ trôi qua... Năm Hồng Phúc bồn chồn hết sức vì trông đợi... Tây vô bố mồn hơi, múc mắt mà chẳng thấy ma nào vô hết. Có lần cô bực mình lẩm bẩm:

– Bộ ba thằng Tây chết rụi hết rồi sao mà?

Vô tình, Minh Tấn nghe lọt câu nói “lạ đời” ấy và anh ta vọt miệng hỏi liền:

– Cô nói sao? Tây không vô thì mình khoẻ vì khỏi chạy vất giò lên cổ... Vậy té ra cô mong họ vào lắm à?

Năm Hồng Phúc đáp trở đi:

– Không phải mong nhưng... mình lấy làm lạ vậy mà! Thà tụi nó bố ruồng phút đi rồi rút về mẹ nó đi cho mình hết... thấp thỏm ngày này qua ngày khác như vậy.

Tưởng thật, Minh Tấn và cả Ngọc Sương nữa đều đồng thanh nói theo:

– Ủ. Mình cứ lóng nhóng ở đây hoài mệt quá!

– ... Nhứt là lúc nào cũng có thằng cha Năm soi mói nhìn vô.

Năm Hồng Phúc nhìn kỹ Minh Tấn rất lâu như có ý muốn bàn bạc một điều gì nhưng còn do dự vì thấy có Ngọc Sương ở kèm sát một bên. Cuối cùng, cô ta thở dài và nói trống không:

– Thiệt em bứt rứt trong mình dữ lắm... Em muốn giải quyết vụ này cho xong để anh chị sớm về tới ngoài và em cũng hết một gánh lo.

Ngọc Sương phụng phịu:

– Nó cứ linh xình như vậy hoài thì giải quyết cách nào được (chợt nghĩ ra điều gì, cô ta hí hửng reo lên)... À, nếu chị có gan và quyết giúp tụi này hết mình thì tôi nghĩ ra một cách nầy rồi!

Minh Tấn có ý cho người yêu nông nổi, chụp đầu nói đó chứ không biết nghĩ suy chín chắn nên mỉm cười hỏi với một giọng bông đùa:

– Thì bao giờ cô Năm chẳng sẵn sàng giúp đỡ tụi mình, nhưng em nghĩ ra cách nào hay quá vậy, em nói nghe thử coi?

Ngọc Sương đưa mắt nhìn quanh, rồi thì thầm:

– Hay là cô Năm,.. thả đại tụi này có được hông?

Đề nghị bất ngờ và táo bạo của Ngọc Sương khiến cho Năm Hồng Phúc chưng hửng, khẽ kêu lên:

– Nôn quá vậy chị!

Riêng phần Minh Tấn, anh ta lại cho rằng người yêu của mình quá ngây thơ và dại dột, nên vội tìm cách nói đùa để đỡ vớt cho cô ta:

– Em nói giỡn hoài. Bộ em muốn cô Năm thế mạng cho hai đứa mình sao chứ?

Ngọc Sương bướng bỉnh:

– Thì em nghĩ sao nói vậy chứ bộ em đòi hỏi cổ phải thả mình sao? Nếu cổ nhắm có thể được thì làm, bằng không thì thôi chứ có sao đâu mà anh phải câu mâu cự nự?

Minh Tấn cười trừ:

– Nếu cổ xét thấy làm được thì cổ đã làm rồi chứ chẳng đợi mình nhắc nhở đâu.

Liếc thấy dáng điệu tiu ngầu của Ngọc Sương. Năm Hồng Phúc tỏ vẻ thương hại. Cô ta tươi cười và niềm nở bảo hai người:

– Hai anh chị khỏi phải nhắc nhở hay nói vô nói ra, em cũng đã nghĩ nhiều về vấn đề ấy. Em đây đâu phải như những người yếu bóng vía khác, nay thụt một ló; nếu em nắm được dịp may em cũng dám ẩu lăm chớ hổng phải ngán chi đâu. Có điều em muốn rằng sự liều mạng của mình ít ra cũng đem lợi cho anh chị chớ liều khơi khơi, đâu chẳng ra đâu hết rồi chết dính chùm với nhau thì em không ham. Chắc chị Ngọc Sương cũng đồng ý với em như vậy...

Ngọc Sương cảm động:

– Cố nhiên rồi. Hồi nãy, tôi... ờ

miệng nói càn ra như vậy, chị đừng hiểu lầm là tụi này muốn thúc bách chị điều chi đó nghen.

Năm Hồng Phúc mỉm cười gật đầu:

– Ai nói chị hồi thúc hồi nào đâu. Nhưng để rồi chị và anh Minh Tấn sẽ thấy: em cũng không đến nỗi chậm chạp hay ngồi chết cứng một chỗ để... há miệng chờ sung rụng đâu. Ở đời, việc gì cũng vậy, hễ mình có lo sắp tới thì... nó mới tới, chờ linh xình hoài thì nó vẫn kéo rề miết vậy. Có điều em xin dặn trước, hai anh chị lúc nào cũng phải sửa soạn cho sẵn sàng, để hễ em hô lên một tiếng là vọt liền đa nghen!

Minh Tấn ngơ ngác:

– Ủa, bộ cô đã tính sẵn điều chi sao?

Năm Hồng Phúc đáp một cách lơ lửng:

– Chưa... nhưng việc đời nó tới mấy hồi đó anh!

Năm Hồng Phúc chợt xuyt một tiếng rồi thấp giọng báo động:

– Thăng cha chúa ôn nó tới kia kìa!

Ngọc Sương, Minh Tấn lật đật nhìn lại, kịp thấy Năm Trường Kỳ đang xăng xém đi thẳng lại phía họ, tay chống chiếu lẹ một cây gậy tre chắc nặng. (vì thật ra hắn đi đứng thẳng thớm và mạnh dạn chứ không có vẻ gì lụm khụm hay xiêu vẹo hết). Tự nhiên, không ai bảo ai, cả Minh Tấn lẫn Ngọc Sương đều đứng nhích ra xa Năm Hồng Phúc một chút, Năm Trường Kỳ lăm lì đi thẳng lại, đảo mắt nhìn sơ qua ba người, quơ gậy đập

mạnh vào một bụi nhãn lồng bên cạnh một cái “xạc” như để thị oai, đoạn đồng dặc hỏi trống không:

– Mấy người bàn tính cái gì mà lúc nào tôi cũng thấy tùm năm tùm ba lại hoài vậy?

Năm Hồng Phúc cười đáp:

– Thì có ba đứa nên phải tùm ba chớ sao? Anh này bắt bẻ trật bàn đạp quá hà!

Hắn ta cau mày:

– Hình như có nhiều lúc cô quên rằng cô cũng là người ở trong này vậy? Cô làm việc như vậy chẳng trách riết rồi dân chúng họ lờn mặt với anh em hết.

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Lờn cái móc xì họ, ở đây, quanh đi quẩn lại có ai khác đâu mà mình phải làm bộ làm tịch hồng biết!

Thấy đối đáp với Năm Hồng Phúc không êm và bất lợi, hắn ta quay qua hạch hỏi Minh Tấn:

– Còn anh, chắc anh thấy tụi này rộng lượng rồi anh dễ người hả? Tụi này giờ anh xù xì bàn tính gì đó?

Minh Tấn gượng cười:

– Dạ... buồn buồn tụi này mới hỏi thăm cô Năm về việc ruộng rẫy, đất điền tại đây vậy thôi...

Năm Trường Kỳ gằn giọng ngắt ngang:

– Khôn há! Anh bày đặt chuyện rị mọ

hỏi phăng lần về đường đi nước bước để chờ có dịp là dắt nhau trốn phải không? Đừng tính chuyện đại như vậy. Lúc nào tôi cũng cho người võ trang canh chừng và căn dặn đồng bào lối xóm kỹ lưỡng đâu đó hết rồi đó anh Hai.

Tuy dư biết hẳn ta muốn thị oai với mình chơi, Minh Tấn cũng vẫn giữ vẻ “xuống nước”:

– Anh nghi... hờ hờ như vậy thôi, chớ chắc anh đi biết là tụi này có trốn đi đâu cho thoát...

Năm Trường Kỳ có vẻ hài lòng với câu nói biết điều ấy. Hẳn ta bèn day qua hỏi Ngọc Sương:

– Còn cô này? Đố khỏi cô xúi biểu cô Năm đây len lén thả cô ra phải không?

Ngọc Sương ấp úng dè dặt chưa biết phải trả lời sao cho êm thì hẳn ta đã nói luôn:

– ... Mà dầu cho cô xúi biểu cách mấy đi nữa cũng chẳng ăn thua gì đâu. Cô Năm dầu có cái gan lớn bằng cái thúng cũng không dám qua mặt mấy anh lớn cú này mà.

Năm Hồng Phúc tuy nổi nóng nhưng chỉ cười khẩy rồi ôn tồn đáp leo vô:

– Phải mà, con này nhát hít từ hồi nào tới giờ nên có dám làm điều gì sai đâu. Còn cái việc xúi biểu thì... cần gì phải có tôi mới dám!

Năm Trường Kỳ “nghe” lại cô ta một hồi rồi trịnh trọng lên tiếng như là muốn hạ lệnh:

– Để mấy người ở chung như vậy bất tiện lắm.

Năm Hồng Phúc vọt miệng hỏi gần:

– Sao lạ vậy? Bất tiện ở chỗ nào?

Năm Trường Kỳ vung tay chỉ qua ba người:

– Thì tôi đã nói rồi đó! Để mấy người ở chung, mấy người toa rập với nhau toan tính này nọ, hổng được!

Năm Hồng Phúc hùng hổ cãi lại:

– Coi, anh Ba Nhơn giao tôi trông nom họ mà! Anh sao hay bày đặt chuyện quá tổ mẹ người ta!

Hắn ta lạnh lùng lắc đầu:

– Trong giai đoạn đi trốn Tây bố này, ở chòm nhóm lại với nhau bất tiện lắm, và lại còn khó coi chừng nhau nữa. Cô Năm, cô giận tôi chịu chớ hết dám tin cô như lúc trước rồi.

Năm Hồng Phúc cười dài:

– Cám ơn anh. Anh tin hay không tôi chẳng no béo gì.

Hắn ta cũng cười theo với một giọng rẻ rúng rõ rệt:

– Cô mà cần ai, và bởi vậy tôi muốn tách riêng mấy người này ra (hắn ta quơ tay chỉ về phía Ngọc Sương, Minh Tấn).

Năm Hồng Phúc nhú mày:

– Anh nói thiệt hay chơi đó? Tách họ ra rồi làm sao tôi coi chừng coi đổi họ được?

Năm Trường Kỳ nhếch mép cười trong một dáng điệu chế diễu:

– Cô coi chừng xa xa cũng đủ rồi... Hay là nếu có không vừa ý, cô đi về tuốt ở ngoài cũng được. Thà mịch lòng trước hơn được lòng sau, tôi nói thiệt câu ấy và chuyện này, tôi không nhịn thua đâu nghen cô Năm!

Năm Hồng Phúc chống nạnh lên:

– Anh làm như anh cầm quyền ở đây vậy?

Năm Trường Kỳ niêm nở gật đầu:

– Cô nói có phần đúng đa.

Năm Hồng Phúc đáp như quát:

– Đúng cái đánh chó họ! Khi con này không nghe thì anh làm khỉ gì nè?

Hắn ta cười ngất:

– Ai dám động tới cái lông chùn của cô đâu mà cô cự nự dữ vậy? Tôi chỉ tách hai người kia ra thôi, còn cô, cô vẫn ở y nguyên một chỗ mà!

Năm Hồng Phúc xằng giọng:

– Đừng có lẻo lự với con nầy. Bộ anh nói vậy là hay lắm đó chắc?

Năm Trường Kỳ làm như không để ý đến câu nói chanh chua, móc họng của cô ta mà chỉ quay qua phía Minh Tấn, điềm đạm hỏi:

– Nè anh Minh Tấn, giả tử như tôi... mời anh qua ở chung một nhà với tôi anh có bằng lòng không vậy anh?

Minh Tấn lúng túng liếc chùng về

phía Năm Hồng Phúc rồi lấp bắp trả lời nước đôi:

– Dạ... như anh dư rõ, thân phận của tôi như vậy thì đâu có quyền quyết định một điều gì...

Năm Trường Kỳ gằn giọng xuống:

– Nghĩa là hổng chịu đi phải không?

Minh Tấn hốt hải nói trở đi:

– Dạ không phải... Anh cũng như cô Năm đây, ai biểu sao tôi nghe vậy...

Năm Hồng Phúc phải cười xòa trước lối trả lời né tránh của Minh Tấn. Thấy vậy, Năm Trường Kỳ càng nổi dóa. Hắn ta nắm lấy tay Minh Tấn, nhìn thẳng vào mặt anh này:

– Bây giờ tôi muốn anh dọn về ở đằng nhà của tôi. Nội trong chiều nay nè! Anh chịu hay không thì trả lời phút một tiếng?

Thấy dáng điệu khổ sở của Minh Tấn, Năm Hồng Phúc, sau khi suy nghĩ trong một giây, lên tiếng nói chen vô:

– Thôi được rồi. Anh Năm muốn anh lại ở ở thì anh cứ việc nghe theo lời anh đi.

Chẳng biết cô này nói thiệt hay nói lầy, Minh Tấn đưa mắt dò xét cô ta. Năm Hồng Phúc tươi cười gật đầu.

Không bỏ sót một cử chỉ nào của hai người, Năm Trường Kỳ cười lạt hỏi Minh Tấn:

– Được lệnh rồi thì anh còn thắc

mắc gì nữa không?

Minh Tấn chống chế:

– Dạ đâu có. Tôi ở đâu thì cũng vậy thôi.

Đến lượt, hẳn ta quay qua bảo Ngọc Sương:

– Còn cô nữa.

Năm Hồng Phúc vọt miệng hỏi liền:

– Ê đừng chàng ràng nữa không được đâu nhen. Anh tách chị Ngọc Sương ra chi vậy hử?

– Chi thầy kệ tôi.

– Xin lỗi, anh tách anh Minh Tấn ra còn nghe được, chớ đối với chị Ngọc Sương thì... nghi quá.

Năm Trường Kỳ vừa mắc cỡ vừa nổi nóng, quơ gậy... hành tội đám nhân lồng toi bởi, rồi hậm hực nói:

– Được rồi, tôi kiếm nhà khác gửi cô Ngọc Sương, việc này tôi sẽ tính sau. Tôi không muốn cho mấy người ở kề nhau để có thể tính chuyện bậy vậy thôi. Ờ... hay là nếu cô Năm có bằng lòng trở về ngoài với anh Ba Nhơn thì tôi cũng chẳng thêm tách ảnh Minh Tấn đây ra làm chi. Chừng đó, tôi rất sẵn lòng để cho ảnh với cô Ngọc Sương ở chung như thường... và ở “riêng” nữa, nghĩa là không có một người thứ ba nào chen vô như tình trạng hiện giờ hết!

Năm Hồng Phúc tươi cười lắc đầu:

– Tính khôn quá tổ mẹ há! Dầu anh muốn tách riêng ai thì... tách chớ tôi

nhất định ở riết đây cho tới chừng nào có lệnh của Ba Nhon kêu trở về ngoài. Có mặt tôi dầu sao cũng hơn mà anh Năm!

Trước những lời nói khích của cô ta, Năm Trường Kỳ cười lạt:

– Được rồi, Cô muốn ở đây tùy ý cô, nhưng để tôi hỏi cô Ngọc Sương coi cổ tính sao...

Ngọc Sương lo ngại, ấp úng lên tiếng:

– Dạ... anh muốn hỏi chi đó anh Năm?

Năm Trường Kỳ làm mặt nghiêm:

– Ờ... cũng chẳng gì khó khăn cho lắm. Tôi muốn xin cô cho biết ý kiến về

vấn đề ở riêng này...

– Dạ... anh nói sao?

– Tôi muốn hỏi cô coi bằng lòng ở riêng không? Ở riêng như anh Minh Tấn đây nè!

Minh Tấn lo lắng đưa mắt nhìn người yêu, trong lúc cô ta lại quay sang cầu cứu với Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm, anh hỏi vậy rồi cô tính sao hả cô Năm?

Năm Trường Kỳ xảng giọng cự nự liền:

– Lạ quá, tôi hỏi ngay cô mà, cô Ngọc Sương!

Bực mình, Năm Hồng Phúc nói

chen vào:

– Được rồi, chị cứ trả lời cho thẳng
chả đi chớ đừng sợ gì hết. Bể gì cũng có
em ở đây mà.

Ngọc Sương nhăn nhó, chắt lưỡi:

– Nhưng trả lời làm sao nè trời!

Năm Hồng Phúc mạnh dạn đáp:

– Thì ừ đại coi ai làm gì được thì
làm!

Ngọc Sương rụt rè quay qua phía
Năm Trường Kỳ:

– Dạ... anh muốn tôi ở riêng ra nữa...
chị vậy anh Năm? Việc này có cần lắm
không?

Năm Trường Kỳ cười mũi:

– Nếu không cần thì tôi hỏi cô làm chi chứ? Tôi đã nói là để mấy người ở chung với nhau, tôi nghi lắm. Tốt hơn hết là cô nên ở riêng một mình đi, như vậy có lợi cho cô sau này, chứ để mấy người ở chung chạ với nhau rồi cô với anh Minh Tấn nghe họ xúi bẩy để làm những chuyện đại dột thì tôi khỏi có che chở gì nữa được nghe hông?

Ngọc Sương xuống giọng năn nỉ:

– Xin anh cho tôi ở chung với chỉ cho có bầu có bạn. Không khi nào tôi dám tính chuyện gì sai đâu mà anh!

– Tôi nói không được là không được, và cô khỏi phải năn nỉ ỉ ôi gì hết. Nhưng để cho yên tâm, tôi sẽ cho cô trong một gian nhà của đồng bào khít vách nhà của cô Năm, nếu cô còn rán ở lì luôn trong

này. Như vậy tôi cũng dễ kiểm soát hơn.

Nước mắt chạy quanh, Ngọc Sương
mếu máo chạy qua Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm, ảnh biểu gắt như vậy rồi
mình tính sao đây?

Thấy cô ta cầu cứu với Năm Hồng
Phúc, Năm Trường Kỳ cười gằn rồi nói
trông:

– Cái gì cũng cô Năm, cô Năm hết!
Bộ sống đời bên nhau được chắc!

Trước bộ điệu lo quỳnh của người
yêu, Minh Tấn xoắn xang vô cùng. Anh
ta định nói vô giùm Ngọc Sương nhưng
Năm Hồng Phúc đã lên tiếng trước:

– Chị Ngọc Sương, chị đừng thèm
lo khổ gì hết. Như em đã nói: thẳng chả

muốn chị ra ở riêng thì chị cứ nghe lời thằng chả đi để rồi coi thằng chả tính cong tính queo gì đây. Em giữ chị ở lại với em cũng dư được, nhưng trong hoàn cảnh chạy giặc này và trong khi ở chỗ xóm lạ này, em cũng không muốn cự nự tùm lum lên để cho bà con cô bác ở đây để ý tới thì không tốt đẹp gì cho mình... Chớ em đâu có ngán thằng cha đó chị!

Năm Trường Kỳ xì một tiếng dài:

– Bảnh há!

Không buồn chú ý đến lời nói móc của hắn ta, Nam Hồng Phúc ôn tồn nói tiếp:

– Chị và anh Minh Tấn cứ yên tâm mỗi người ở một nơi đi... và nói là tách ra riêng chớ tụi mình cũng ở gần xít đây,

có cái gì hú nhau một tiếng là đủ nghe biết tới...

Năm Trường Kỳ đắc chí cười mím:

– Cha, chưa chi đã tính ra hiệu cho nhau há!

Đoạn hần day qua căn dặn luôn hai người:

– Bây giờ tôi tạm để hai anh chị lại đây sửa soạn đồ đạc và ai có muốn bàn tính gì với nhau thì bàn tính rút đi, chớ một khi tách riêng ra thì mạnh ai ở nhà nấy chớ không được chàng ràng, chộn rộn qua lại đó ghen!

Năm Hồng Phúc xía vô:

– Anh cũng cấm tôi luôn nữa hả?

Hắn ta khẽ nhún vai, trả lời một cách khéo léo:

– Ai dám cấm cổ hời nào đâu! Cô có phải là “tội nhân” đâu? Có điều là... hiện nay cô đã hết nhiệm vụ, và việc gì ngoài trách nhiệm của cô thì xin đừng nhọc lòng... rờ mó, đụng chạm tới làm gì.

Năm Hồng Phúc tức ứa gan, nhưng vẫn mỉm cười hỏi thêm:

– Giả tử như tôi qua thăm anh Minh Tấn và chị Ngọc Sương với... tình bạn hồng được sao?

Hắn ta niềm nở gật đầu và làm ra vẻ sốt sắng:

– Ý được lắm chứ sao không ... Nhưng với điều kiện là phải có sự hiện diện của tôi hay có một anh em nào

theo. Cô còn lạ gì lẽ lối làm việc đó cô Năm!

Vốn sẵn có chủ định, Năm Hồng Phúc lại vốn vã hỏi tiếp:

– Còn như tôi... gặp lén họ thì sao hả anh Năm?

Như bị thách đố một cách hơi xác láo. Năm Trường Kỳ đành mặt lại trong một giây rồi lại lắc đầu cười dòn:

– Chắc cô hồng nói giỡn đó phải không cô Năm! Hồng nói giấu gì cô, tôi thường phục cô là người khôn ngoan vào bậc nhất ở trên cõi đời này, vậy chắc cô cũng dư hiểu là trong cái xóm xa tít mù này, dầu muốn dầu không tôi cũng là kẻ... hơi hơi mạnh một chút. Và chắc cô cũng chưa quên rằng tôi với anh Ba Nhơn đã bị mấy anh lớn cạo sát da về

cái vụ hai người kia, bởi vậy cho nên... chuyện này, trong trường hợp bị bắt buộc, tôi có thể làm thẳng tay mà khỏi phải lo gì hết. Và không chừng còn được mấy ảnh khen nữa là đằng khác! Chắc cô hiểu tôi muốn nói gì chứ?

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Hiểu nhiều và hiểu lâu rồi mà. Nhưng để nữa rồi coi chớ khi bình thường ai khoe khôn khoe khéo hổng được.

Năm Trường Kỳ đứng lựng khựng một lát rồi day qua bảo Minh Tấn, Ngọc Sương:

– Anh với cô nên sẵn sàng đi ghen, hể bao giờ tôi trở lại là ra riêng liền. Xin anh với cô cũng nên hiểu cho rằng chẳng phải tôi muốn làm khó dễ gì nhưng việc

nó phải vậy. Và thiệt ra, tôi cũng nghĩ đến cái lợi cho anh với cô nữa.

Minh Tấn và Ngọc Sương chỉ biết dà dặt cho xong chuyện và nét mặt người nào người nấy cũng buồn so, Năm Trường Kỳ có vẻ ngượng ngịu trước sự yên lặng, nặng nề ấy. Hắn ta nói lấp giáp một câu không ăn nhằm đâu vào đâu hết rồi kiếm cớ rút lui...

– Cô Năm, sao cô nhè ứng chịu để tụi này tách ra vậy hả?

Ngọc Sương chỉ chờ Năm Trường Kỳ đi vừa đủ khuất là vọt miệng hỏi liền.

Năm Hồng Phúc khẽ thở dài:

– Ôi thôi, mình cũng rán nhịn thẳng chả một chút chớ ngay trong lúc này, mình biết thẳng chả muốn kiếm chuyện

mà mình gắng lại thì bất lợi lắm. Phải lúc bình thường thử thời mười tháng chả vô đây em cũng hất ra nhưng... hiện nay, em đã có tính... công chuyện khác nên phải bấm bụng nhịn chả một phen... Anh với chị phải biết là em cũng tức ói hò hen chứ bộ không sao?

Ngọc Sương chép miệng than thở:

– Thiệt là quá, hồi nãy tôi thấy chị gật đầu và bọc xuôi theo thằng chả, thiếu điều tôi muốn chết đứng. Tôi cứ tưởng phen này chị giận lấy thằng chả rồi bỏ rơi tui này...

Minh Tấn vội nói chen vô:

– Em nghĩ vậy là lắm. Có cái gì dữ dằn lắm cô Năm mới chịu nhịn thằng chả chứ bộ dễ dúng gì sao, (day qua Năm Hồng Phúc, Minh Tấn sẵn trớn hỏi

luôn); Cô tính làm việc gì vậy cô Năm?

Năm Hồng Phúc mím môi như có ý phân vân rồi cười bí hiểm:

– Để việc tới nơi rồi anh chị sẽ rõ. Em nói trước nó... mất cái hay đi. Có điều là hai anh chị cứ vững tâm. Thằng chả có biểu sao nghe vậy đi.

Ngọc Sương ấp úng nhắc hỏi:

– Bộ... biểu sao cũng nghe vậy hết sao cô Năm?

Năm Hồng Phúc hồn nhiên gật đầu:

– Ủa, cứ rằng rắc làm theo lời của chả đi!

Ngọc Sương nhăn nhó:

– Rủi... thằng chả... sanh tật thì... nghe sao cho được?

Trước câu hỏi bất ngờ ấy, cả Minh Tấn lẫn Năm Hồng Phúc đều cười xòa.

Minh Tấn lên tiếng trước:

– Có vậy mà cũng hỏi. Chuyện... động trời đó thì em nghe theo sao được?

Năm Hồng Phúc cười ngoặt ngoẹo, nói chen vô:

– Mà nếu kẹt quá, chị cũng cứ nghe thằng chả đại đi. Hồng có mất mát gì đâu mà anh Minh Tấn phải lo sợ! Em bảo kê hết mà!

Trước những lời nói gần như là sống sượng ấy của Năm Hồng Phúc, Ngọc Sương mắc cỡ ngoảnh mặt đi và

cần nhần một cách... thân thiết:

– Chị này xúi người ta chuyện dì
họm không hà!

Trái lại, Minh Tấn nhu ẩm ức điều gì, rướn giọng lên trách Năm Hồng Phúc:

– Cô có biết chắc cái gì đâu mà dám đứng ra bảo kê? Tôi hỏi cô: rủi thằng cha Năm nó... như thường rồi ai vô chịu trận ngoài Ngọc Sương đây? Việc này ngán lắm chớ bộ... không hề hấn gì hết như cô Năm tưởng đâu... Tôi xin lỗi hỏi cô Năm điều... hơi ngật nẩy: Từ hồi anh Năm Trường Kỳ bị thương cho tới ảnh mạnh khỏe trở lại, có khi nào cô thấy... ngay “tạn” cái gì chưa hay là cũng chỉ nghe người này học lại người kia rồi đến tai cô vậy thôi?

Vốn quen mặt dạn mày dày mà nghe câu hỏi lắc léo này, Năm Hồng Phúc cũng phải luống cuống và mắc cỡ. Để khóa lấp, cô ta với tay thụi nhẹ Minh Tấn và cười nói át di:

– Ô thằng cha hỏi lãng òm! Bộ em là “phạm nhe”, y tá hay là người buộc thuốc cho thằng chả đâu mà thấy “tận mắt”?... Thì đã có anh Ba Nhơn và mấy anh em khác... họ có “chứng kiến” nên họ mới nói ra... Và họ nói sao mình nghe vậy, chớ chẳng lẽ dám đặt điều nọ kia được à!

Ngọc Sương tuy lo ngại nhưng cũng phải buồn cười khi nghe hai người đối đáp nhau. Cô lại... mắc cỡ lây nữa. Vì vậy cô vội lên tiếng nói chen vô để cắt ngay câu chuyện cho rồi:

– Thôi tôi xin can hai đảng. Mình biết vậy cũng đủ và dầu sao nên giữ mình là hơn. Nếu sau này gặp lúc ngặt quá tôi cứ réo cô à, ghen cô Năm!

Năm Hồng Phúc vui vẻ gạt đầu:

– Ủa, cứ việc kêu em. Chắc thằng chả cũng để chị gần gần đây cho chị yên tâm chớ chưa dám đem cất riêng biệt hẳn ra một chỗ đâu.

Minh Tấn còn hậm hực:

– Rủi kêu hồng nghe rồi làm sao đây nè?

Năm Hồng Phúc háy anh ta và thân mật cự nự:

– Thằng cha này lạ quá. Chị Ngọc Sương là... vai chánh mà chỉ còn bình

tĩnh như thường, còn anh là đàn ông gì mà dở khệt, chưa chị đã lo quỳnh hà!

Minh Tấn rên rĩ:

– Cô nghĩ coi hồng lo sao được? Chẳng thà trước có xảy ra điều gì thì mình cũng không ức và cũng đành vuốt bụng chịu, nhưng nay...

– Nhưng nay làm sao?

– Nhưng nay sắp có điều hy vọng được trở về ngoài và tôi với Ngọc Sương cũng... thuận nhau dẫu lắm rồi chớ dẫu phải còn trọc trặc như hồi trước nữa. Bởi vậy mình phải lo và dẫu sao tôi cũng chỉ là một người đàn ông như trăm ngàn người đàn ông khác... rủi lâm vào hoàn cảnh lắc léo này. Không phải tôi cho mình là bảnh tởn hay ngon lành gì, nhưng không đến nỗi dở ẹt như cô chê

rậm rề hồi nãy đầu cô Năm!

Ngọc Sương cảm động nghe Minh Tấn nói. Cô âu yếm nhìn anh ta như là để tỏ ý hoàn toàn tán đồng những lời anh ta vừa phát biểu. Riêng Năm Hồng Phúc thì có hơi bực mình. Tuy mặt vẫn giữ vẻ vui tươi những giọng nói đã pha đôi chút lầy đờn:

– Thì em đã nói không hề hấn gì, không có gì đáng ngán cho lắm mà anh nhút nhát không chịu tin, em biết nói sao nữa bây giờ? Thằng cha Năm nói “bị” y như vậy chẳng lẽ thiên hạ họ đặt điều để cười chơi? Ở đây, tuy mình coi thằng chả không ra gì chứ anh em khác bề gì cũng phải kiêng nể thằng chả chứ? Và bộ hết chuyện nói chơi hay sao mà nhè chuyện ác ôn đó đem ra gán cho thằng cha Năm? Anh nên nhớ rằng dầu

hèn cũng thế, thẳng chả cũng là tay tổ trong này chớ bỏ bê gì sao?

Biết là mình đã làm mích lòng Năm Hồng Phúc một phần nào nên cô ta mới tuôn ra một thôi, một hồi như vậy, Minh Tấn dịu hẳn giọng lại như để tạ lỗi:

– Việc đời không biết đâu mà lường nên tôi mới có ý lo lung tung như vậy cô Năm à. Đó cô không thấy sao, thầy cai còn mạnh khoẻ như thường mà trong này phao tin là chết và anh Ba cũng chụp lấy dịp ấy để giúp tôi cho tội này... Trở về câu chuyện của anh Năm Trường Kỳ thì rất có thể ảnh và mấy tay em của anh ấy cũng các có phao rùm lên là ảnh bị... vậy vậy để cho mình dễ người rồi trong dịp thuận tiện nào đó, như trong dịp này chẳng hạn, ảnh vọt ra làm ầu

thì mình chỉ nước khoanh tay chịu trận
chớ day trở gì kịp!

Năm Hồng Phúc phì cười:

– Thằng cha này sao đa nghi hơn
Tào Tháo! Em không hiểu sao lúc này
anh... lụp chụp quá vậy hồng biết. Bộ
hết chuyện gài bẫy hay sao mà thằng
cha Năm phải phao tin... thất thiệt “dị
hộ” đó. Em nói hồng sao hết mà! Có cái
gì em mắc đền cho!

Mặt Minh Tấn nhăn như chiếc bong
bóng xì hơi:

– Cô nói liều như vậy chớ việc ấy
nếu rủi ro xảy ra rồi thì cô mắc đền cái
mốc xì gì được. Cô... dư biết điều ấy mà!

Năm Hồng Phúc cười trừ, rồi nói
cho qua:

– Em hồng mắc đèn được nhưng để em coi chừng cho. Hồng có gì đâu mà anh phải kêu râm trời lên như vậy! Thôi bây giờ dẹp chuyện này đi chớ nếu anh cứ hồ nghi lung tung rồi lo sợ bao đồng thì em cũng chịu... cảm hòng luôn chớ hết biết nói sao nữa!

Minh Tấn có vẻ còn bút rút, kể đó Ngọc Sương lại bốn chồn hỏi chen vô:

– Như vậy rồi em phải làm sao đây?

Minh Tấn nhìn sang Năm Hồng Phúc như để đổ trút vào cô nầy hết mọi trách nhiệm. Thấy vậy, cô nầy vốn vã nắm chặt lấy tay Ngọc Sương ân cần vỗ về:

– Em tin rằng không đến nỗi gì như anh Minh Tấn lo xa đâu. Hơn nữa, dầu ngày hay đêm, lúc nào em cũng để ý canh

riết một bên chỗ chị. Mặt khác, việc em đang tính có lẽ sẽ xong xuôi trước khi thằng cha Năm định giở trò gì ra nữa.

... Hai anh chị khoan hỏi cái gì hết. Để em sửa soạn tới đâu, em sẽ cho hai anh chị hay tới đó, chớ bây giờ em đem ra nói hết, rủi mai này nó không thành hai anh chị càng lo buồn thêm. Đó là em chưa nói đến trường hợp hai anh chị chộn rộn khiến cho thằng cha Năm sanh nghi thì càng khó cho mình nữa.

Minh Tấn ngó Ngọc Sương thở dài, chán nản:

– Thôi bây giờ hai đứa mình cũng chỉ còn cách nhắm mắt giao phó số mạng cho cổ chớ biết nói sao nữa bây giờ!

Năm Hồng Phúc nhìn anh ta lắc đầu
và cười tủm tỉm...

★

Buổi chiều hôm ấy trời oi bức lạ
thường...

Năm Trường Kỳ ngồi xếp bằng tròn
bên cạnh mâm cơm, khề khà uống rượu
với anh du kích thân tín.

Hắn bỗng đưa mắt nhìn ra phía
ngoài như để ước lượng thời tiết rồi
quay hỏi tên thủ hạ:

– Sao trời bữa nay hầm quá vậy anh?
Thiệt nắng muốn điên đầu chảy mỡ!

Anh du kích làm ra vẻ thành thạo:

– À, trời mưa không được nên nó mới bít hơi như vậy mà! Nhưng tôi thấy mây đen vần vũ quá xá chắc thế nào ổng cũng rót ba bột cho mình được mát mẻ đôi chút chứ!

Năm Trường Kỳ cởi phăng áo ra ném mạnh lên thành chõng tre gần đó rồi lừ mắt nhìn anh du lịch:

– Anh làm như anh biết hết vậy! (đoạn chỉ vào chai rượu, hấn ta hỏi luôn)... Nè anh rượu gì tệ lậu quá vậy? Mùi nó hắc quá uống nhức đầu thấy ông bà ông vải. Anh biểu thằng cha chủ nhà chạy đi nài dùm thứ nào khá một chút coi. Trong này mấy cha đặt rượu lên khên mà lại dám đưa cái thứ mắc toi này chứ? Thiệt còn dở hơn rượu công-xi thời Tây!

– Dạ anh chủ nhà nói thứ này là rượu bột nước nhứt đó anh. Có lẽ sức anh... hơi yếu nên mới mau bị... quần như vậy....

Năm Trường Kỳ đỏ mặt, quơ tay:

– Hồng biết đánh gì mà cũng nói ầu. Chạy lấy thêm một xị khác đi cha nội.

Anh du kích ấp úng:

– Dạ... họ có rặt thứ này không...

– Được rồi. Cha nội này lòi thôi quá. Không có thứ khác thì uống đỡ nó không được sao?

Anh du kích có vẻ ngạc nhiên trước tánh tình nóng nảy khác thường của hắn ta nhưng rồi cũng lật đật chạy đi kiếm rượu thêm. Trong lúc ấy, hắn ta

chống tay xuống ván ngựa, lè nhè than thở một mình:

– Thiệt thằng cha Ba Nhớn mắc toi kia ác đức quá! Nó nhè đẩy mình vô tuốt trong xứ này, buồn thấy ông lão vãi.

Anh du kích chạy xuống nhà một lát rồi hối hả mang rượu lên, Năm Trường Kỳ giục lấy chai rượu, rót ọc ọc vào tô, đoạn tiếp tục uống tràn tới... Khi trong nhà đã đỏ đèn thì hăn cũng đã say khướt và buông đũa luôn. Thấy vậy, anh du kích vội dọn dẹp mâm cơm, đoạn lên tiếng mời hăn đi nằm nghỉ.

Như bị chạm tự ái, hăn ta găm lên:

– Anh có say thì đi nằm trước đi! Bộ anh nói thằng này cũng dở ẹt như anh hay sao mà phải đi nằm hả?

Anh du kích chống chế:

– Ai nói anh... say hồi nào đâu! Tôi sợ anh ngồi trên bộ ván nhằm ngay hướng gió rui... trúng một cái là nguy hiểm lắm...

Năm Trường Kỳ ngắt ngang:

– Bộ anh nói tôi còn đau bình rề rề, hễ hở ra một chút là bị trúng gió ngã gục liền hay sao? Thét rồi mấy anh khinh dễ tôi quá!

Anh du kích nhăn nhó, đáp:

– Khổ quá, tôi lo cho anh thiệt tình mà anh cứ móc ngược lại như vậy hoài thì tội nghiệp cho tôi quá.

– Ai biểu anh lo. Bộ anh nói tôi còn con nít con nôi gì chắc?

– Trời đất ơi! Tôi... biết anh mạnh khoẻ như thường nhưng anh ỷ y vậy không có tốt. Anh nên nghe tôi vào nghỉ đi, rồi anh muốn chửi mắng cái gì đó thì cứ việc thả cửa... Có chút ít rượu vô mà lại ngồi ngay hướng gió... kị lắm anh Năm.

Năm Trường Kỳ đưa tay quơ quơ về phía trước mặt như muốn “dọ dẫm”,.. không khí, đoạn hất hàm hỏi thuộc hạ:

– Gió đâu mà anh nói vậy? Trời hầm thấy mồ, tôi còn vái cho có gió nổi lên âm âm cho mát mà anh lại biểu tôi vô trong giường nằm chớ!

Anh du kích chạy ra trước cửa ngõ mong lên vòm trời, đoạn vào bảo hấn ta;

– Trời vẫn vũ dữ lắm rồi anh Năm à.

Cái điệu này thế nào cũng có mưa lớn.
Anh nên nghe theo lời tôi đi anh Năm,

Anh ta vừa nói vừa bước lại dợm đỡ
Năm Trường Kỳ bước xuống ván ngựa,
nhưng hắn ta lại gạt phăng đi và nạt nộ:

– Anh có sợ mất công đứng canh
chùng tôi thì anh đi ngủ trước đi. Tôi
muốn thức tới chùng nào thấy kẻ tôi...

Anh du kích lắc đầu thở dài định
bước lại đóng bớt cánh cửa cái, nhưng
cũng bị hắn ta cự nự luôn. Biết không
thể làm gì khác được, anh ta quay trở
vô chõng vớ chiếc áo của Năm Trường
Kỳ lên mang lại và rón rén đặt bên cạnh
hắn.

Nghe động hắn ta quay phắt lại,
trừng mắt hỏi:

– Cái gì nữa đó? Dem cái áo của tôi chi vậy?

– Dạ... tôi để... hờ hờ đó, lúc nào anh muốn bận vô thì có sẵn... .

Năm Trường Kỳ tuy say khướt nhưng cũng nhận ra hảo ý anh kia. Do đó, lần này hẳn chỉ cự nự chiếu lệ:

– Tôi biểu anh để thầy kệ mẹ tôi mà! Thôi được rồi, anh đi nghỉ trước đi. Tôi ngồi đây chơi cho mát mát trong mình một chút rồi cũng vô nằm chờ bộ thức suốt tới sáng hét được sao mà anh lo...

Anh du kích hể hả lên tiếng:

– Dạ... nếu có chuyện gì anh cứ rêu tôi dậy liền nghe anh Năm. Nói nào ngay, tôi nhậu sơ ba sợi mà cũng muốn quắc cần câu... Thử rượu của bác chủ

nhà coi lơ mơ mà mạnh dẫu đa anh!... Đây nè, tôi nói có sai đâu! Trời đã có gió lai rai rồi kia. Cái điệu này ổng mưa tới nhấp nháy cho mà coi.

Năm Trường Kỳ ừ ào cho xong chuyện, đoạn ngồi trầm ngâm nhìn thẳng ra khoảng đen tối bên ngoài. Thấy hấn ta đã có vẻ yên yên, anh du kích đứng xơ rớ một hồi rồi ngáp dài mấy cái và rút êm vô trong buồng nằm sải tay đánh luôn một giấc... Bên ngoài, Năm Trường Kỳ vẫn ngồi nguyên một chỗ, mãi cho đến khi mưa bắt đầu rơi lộp bộp trên mái lá và gió mạnh thổi lộng vào nhà, làm ngọn đèn dầu đặt ở đầu ván chập chờn như sắp tắt, hấn mới lật đặt quơ chiếc áo khoác lên vai, hổi hả chạy ra khép cửa lại.

Tiếng ngáy khò khò của anh du kích

vang ra làm hấn ta để tai nghe ngóng. Bỗng nhiên, hấn cảm thấy lẻ loi một cách lạ lùng. Hấn chệch choạng bước lại chõng nằm vật xuống, hai chân còn buông thõng xuống nền đất. Tiếng ngáy của anh du kích cộng với tiếng mưa gió gào thét bên ngoài càng làm cho hấn ta thêm bức mình... Bức mình một cách thậm vô lý!

... Sức nóng của rượu hừng hực bốc lên trong người càng làm cho hấn như muốn nghẹt thở. Hấn há hốc miệng ra « hớp » lấy không khí y như một con cá “ngáp hơi” trên cạn... Mạch máu hấn chạy dồn dập, đổ hồi và hấn tưởng chừng đầu hai huyết quản chính vắt ngang màng tang sắp nổ bung ra đến nơi. Mình mẩy, da thịt hấn ngứa ngáy như sắp nổi phong đòn. Hấn nghiêng chặt hàm răng lại như cố kìm hãm một cái gì; mười đầu

ngón tay của hắn cào mạnh xuống mặt lát chiếu và cày tuột đi, nghe “rèn rọc” như là không sao... “thắng” đứng nó nó lại được và phải buông lơ lửng dần dần...

Bên ngoài trời vẫn mưa to, gió lớn. Thỉnh thoảng những tiếng sấm sét nổ chát chúa như kích thích thêm sự cuồng giận đang âm âm nổi dậy trong lòng Năm Trường Kỳ. Hắn muốn chạy vào lôi cổ anh du kích dậy để hạch sách đủ hết mọi thứ chuyện, những vẻ yên tĩnh khác thường của gian nhà trong cơn mưa gió lại gọi cho hắn những thèm muốn, những rạo rức tuyệt vọng mà hắn biết không sao khóa lấp được.

Hắn ngồi nhồm dậy, trừng trừng nhìn vào khoảng tranh tối tranh sáng của gian nhà giữa mà một ngọn đèn dầu nhỏ bé như chỉ đủ sức... khơi thêm sự

quanh hiu và a tòng thêm cho những ham muốn bất thần của hắn ta. Trên mặt ván, chai rượu để vơi quá một nửa vẫn còn đứng trơ vơ trong ánh đèn, Năm Trường Kỳ chệnh choạng bước lại chụp lấy cổ chai, nhe răng cắn lấy nút, phun mạnh cho nó rớt xuống đất, đoạn ngược cổ ực một hơi dài. Hắn muốn uống thêm cho say vui để có thể lăn ra ngủ, hầu khỏi phải bồn chồn thấp thỏm với những háo hức trong suốt một đêm mưa gió như thế này.

Hắn liệng mạnh vỏ chai không vào góc nhà, hấp tấp chạy vô chõng và tưởng chừng như có thể nhắm mắt ngủ liền một khi đặt lưng xuống.

Nhưng bực thay, hắn chỉ thấy mê sảng thêm và lần này, bao nhiêu lý trí còn sót lại tan biến mất theo sức rượu

không làm hấn chìm luôn trong giấc ngủ như hấn mong ước, nhưng trái lại còn buông mặc cho sự đói khát thêm khát ùn ùn lấn áp lên...

Trong cơn cuồng loạn ấy, hấn bỗng như thấy rõ qua khoảng không gian mưa gió và bóng tối dày đặc... hình dáng của Ngọc Sương. Hấn đưa tay quệt ngang miêng như muốn lau một dòng nước miếng tưởng tượng đang chảy nhều khi hấn hình dung đến vóc mình của người con gái đang co ro dưới lớp chăn mỏng trong một đêm mưa gió toi bời như thế này.

Như hết chịu đựng nổi, hấn vùng ngồi dậy, lúng túng xỏ tay vào áo rồi hấp tấp bước đi, xô vệt cánh cửa qua một bên, lao người ra ngoài, thất thểu chạy càn tới...

Nghe có tiếng đập của rầm rầm đến ba bốn lượt, bác chủ nhà cất tiếng hỏi:

– Ai đó?

Năm Trường Kỳ đáp như gào thét:

– Tôi đây mà! Mở cửa cho mau chớ hỏi lời thôi gì nữa! Bộ hồng hay trời mưa âm âm ở ngoài nầy sao mà còn bắt người ta đợi?

Bác chủ nhà lật đặt bùng đèn ra, lập cập rút cây gài ngang cửa và khi vừa xong, Năm Trường Kỳ đã xô ùa vào,

Bác chủ nhà hoảng kinh né tránh qua một bên và lên tiếng trách nhẹ:

– Trời mưa trời gió nửa đêm nửa

hôm như vậy mà cậu đi đâu cho ướt loi ngoi hết trơn vậy?

Năm Trường Kỳ trừng mắt:

– Bộ sợ dơ nhà hả?

– Đâu có cậu. Tui thấy cậu lại bất tử như vậy nên sợ có chuyện gì chớ... (Đến đây, đánh hơi được mùi rượu xông ra nồng nực từ phía Năm Trường Kỳ, bác ta lại thêm hoảng và nói trở đi)... Cha, mưa gió như vậy, coi chừng cậu bị trúng lạnh đa cậu!

Năm Trường Kỳ đưa tay vuốt những giọt nước mưa đang từ trên mái tóc chảy xuống ướt đầm cả mặt, và cự nự nhỏ nhỏ:

– Ai biểu bác lo! Vô lấy cho tôi mượn đỡ một cái khăn tắm coi. Tôi làm cái gì

thây kệ tôi, đừng chọn rận kêu người này người nọ thức dậy đó ghen.

Bác chủ nhà lật đặt rút chiếc khăn tắm quần nơi cổ ra trao cho hắn ta, đoạn rút rè hỏi:

– Dạ... cậu lại có chuyện chi vậy cậu?

Thấy Năm Trường Kỳ vẫn thản nhiên đứng lau mặt, lau mình, bác ta ấp úng hỏi tiếp:

– ... Dạ chắc có chuyện gì gấp lắm nên cậu mới chịu khó dầm mưa tới như vậy?... Sao cậu hồng sai một chú em nào đó...

Năm Trường Kỳ quăng chiếc khăn tắm vắt lên vai bác để trả lại:

– Tôi đã nói là bác không nên hỏi

lung tung mà. Nếu có chuyện gì thì bác để tôi nói ra... (đảo mắt nhìn khắp gian nhà một lượt, hần ta hỏi luôn)... Cô Ngọc Sương nằm ở chỗ nào hả?

Bác chủ nhà đưa mắt nhìn hần ta như để dò xét, đoạn nhăn nhó hỏi lại:

– Dạ... có chuyện chi...

Không đợi bác nói hết câu. Năm Trường Kỳ xô mạnh vai bác:

– Cấm hỏi. Không chịu trả lời mà cứ vặn lại hoài! Đâu cổ ngủ ở chỗ nào?

Bác chủ nhà đưa tay chỉ vào phía trong:

– Dạ tui để cổ ngủ riêng trong buồng... Dạ tui sợ cổ đại dột lén trốn trong đêm hôm bất tử nên vợ chồng tui

tui phải nhường cái buồng trong cho cổ, rồi tui thì nằm ngoài nấy, còn bà con nó ở nhà thì chặn ở phía sau bếp. Dạ, tui khóa cửa buồng lại đàng hoàng.

Năm Trường Kỳ gật gù và có vẻ hài lòng:

– Tốt lắm. Bây giờ bác đưa chìa khóa buồng cho tôi mượn một chút coi! Rán chịu đã!

Bác chủ nhà ngơ ngác:

– Dạ chìa khóa gì đó cậu?

Năm Trường Kỳ khế nạt nộ:

– Đừng giả mù sa mưa với tôi không êm đâu nghe bác! Chìa khóa buồng của cô đó chứ chìa khóa nào nữa?

Bác chủ nhà ấp ứng đáp:

– Dạ đâu có chìa khóa nào đâu... Tui gài chốt cửa bên ngoài thôi mà.

Năm Trường Kỳ thở ra, dịu hẳn giọng xuống:

– Có vậy mà bác cũng nói không không! Cứ nói là gài cửa hồng được sao mà lại nói là khóa. Thôi tắt đèn đi ngủ đi, để mặc kệ tôi.

Bác chủ nhà lụng khụng đúng nguyên một chỗ:

– Dạ... còn cậu?

Năm Trường Kỳ ngắt ngang:

– Tôi làm cái gì thầy kệ mẹ tôi mà!

Bác ta vẫn chưa chịu đi và vừa lăm lét ngó vô phía trong buồng vừa rụt rè hỏi thêm:

– Dạ... bộ cậu tính vô kiếm cô ta đó sao cậu?

Năm Trường Kỳ gằn giọng xuống:

– Bộ bác tính cấm tôi à?

Bác chủ nhà nhăn nhó:

– Ý trời đất quỷ thần ơi, bộ tui muốn chết sớm hay điên khùng gì sao mà lại nhảy vô cấm cản cậu? Cậu có quyền mà!... Nhưng không dám nào, cậu làm ơn cho tui biết cậu kiếm cổ làm chi vào giờ phút này? Cậu để... sáng mơi giữa ban ngày ban mặt, cậu gặp cổ có phải... dễ hơn không?

Năm Trường Kỳ nghiêng răng, trợn mắt:

– Bộ bác chỉ huy hả? Bác tính hạ lệnh cho thằng này chắc?

Bác chủ nhà mếu máo:

– Mẹt ơi, cậu đồ riết cho tui như vậy chớ tui có dám hó hé cái gì đâu.

Thấy bác ta cứ lằng nhằng hoài, Năm Trường Kỳ càng thêm sốt ruột. Hắn xô bác qua một bên:

– Biết thân thì đi ngủ cho khoẻ đi! Tôi làm cái gì bác đừng thọc mỏ vô, mệt đa. Thằng này hông biết nói giỡn nghen.

Bộ điệu dữ tợn của hắn ta làm cho bác chủ nhà phải ngán liền, nhưng nghĩ tới cảnh... không mấy tốt đẹp sắp có thể

xảy ra dưới mái nhà của mình, bác ta đánh liều nói vô nĩa:

– Thưa cậu, không phải tui dám bắt bẻ hay cản ngăn gì cậu nhưng xin cậu... nên nghĩ lại... cậu vừa dầm mưa lại vừa... có rượu trong mình...

– Thằng cha già nầy lòi thôi hoài cà?

Bác chủ nhà xuống nước năn nỉ:

– Thôi để tui đi dọn giường và lấy quần áo cho cậu thay rồi... tối đêm nay cậu ở lại đây đánh một giấc cho khỏe... rồi mới sẽ tính tới cái vụ kia nghen cậu!

Năm Trường Kỳ xua tay:

– Khỏi, khỏi. Dang ra cho khuất mắt tôi coi nè!

Dứt lời hần ta xâm xâm đi thẳng vô phía trong buồng. Bác chủ nhà te te chạy theo:

– Bộ cậu nhứt định vô kêu cổ dậy vào giờ này sao cậu?

– Ủ.

– Mà kêu cổ dậy chi vậy cậu?

– Lát nữa sẽ biết chớ khỏi hỏi lời thôi gì hết (đứng phắt lại, hần ta điểm mặt bác chủ nhà, căn dặn thêm). Trời lạnh, tôi vô nói chuyện... chơi với cô một chút chớ chẳng có gì đâu mà bác chọn rộn như gà mắc đẻ vậy! Cần nhứt là... tôi làm gì thầy kệ tôi, và nếu cô kia có... làm cái gì cũng mặc kệ cổ không mắc mớ gì tới bác mà bác xía vô ghen... Tôi vô trông rồi, hể ai xớ rớ lại cửa buồng, tôi «nổ» tưới ra chết rán chịu đả!

Bác chủ nhà tái mặt, hốt hải hoi:

– Trời, bộ cậu tính... nài ép gì cổ sao?

Năm Trường Kỳ hất hàm hỏi lại:

– Có động phạm gì tới bác không? Cô này tôi gửi cho bác giữ dùm, tôi muốn làm gì cổ thì làm chứ bộ dám rở vô... con cháu gì trong nhà sao mà bác nóng mũi chó! A-lê trở ra ngoài ngủ cho mau và coi chừng cửa nẻo, tôi cấm không ai được vô quấy rầy tôi nghen!

Nói đến đây hẳn ta bỗng cười ngất, tiếp lời:

– Dặn hờ vậy thôi chứ nửa đêm khuya khoắt và trời giông mưa dầm âm như vậy, dầu cho ai có đánh mõ la làng cũng chẳng ai hay... Chuyện này, tôi

chấp cho con Ngọc Sương nó la hét!

Bác chủ nhà trợn mắt:

– Quỷ thần ơi! Bộ cậu tính... làm thiệt sao cậu?

Năm Trường Kỳ chớp mắt mấy cái liền như có ý suy nghĩ về câu hỏi bất chợt ấy, nhưng rồi hắn ta lại nghiêng rằng, bệnh hàm ra như cảm tức một điều gì ghê gớm lắm, đoạn hắn xô bác chủ nhà vệt qua một bên và hùng hổ đi tới.

Bác chủ nhà mếu máo chạy theo, giọng rên rĩ:

– Cậu ơi tôi lạy cậu! Cậu làm ơn làm phước tránh giùm tui cảnh đó... Nhà tui là nhà mần ăn hồi nào tới giờ mà cậu nhè... tưới sươi ra như vậy thì tôi làm sao ngóc đầu lên cho nổi! Chẳng thà cậu

đốt phứt nó đi còn hơn! Cậu kiêng cũ
giùm tôi một chút cậu ơi!... Tới Tây Ma-
rốc vào đây mà tụi nó còn không dám
làm ẩu tả ngay trong nhà, có cái gì thì
tụi nó lôi người ta ra ngoài lùm ngoài
bụi, ngoài đồng rơm, đồng rạ...

Năm Trường Kỳ vung tay lên như
muốn chặn họng bác ta lại, khiến bác
hoảng kinh thụt lại liền và lần này chỉ
biết đứng dang ra xa để ngó chừng...

Năm Trường Kỳ xua tay đuổi bác đi:

– Tắt đèn lên giường ngủ cho mau,
ông già! Bác mà làm cho tôi “sọc dừa”
chuyện này, tôi cam đoan là sẽ vạ họng
bác lập tức đó ghen!

... Rồi không đợi cho bác kia rút lui,
hắn ta tiếp tục chệch choạng bước thẳng
lại cửa buồng, lập cập đưa tay dò tìm cái

chốt cửa...

Trong lúc ấy, bên ngoài trời vẫn mưa tầm tã, và ở trong buồng, Ngọc Sương đang ngủ mê mệt. Hồi cơn giông bắt đầu nổi lên, cô ta vẫn còn thao thức. Mãi khi cơn mưa ào ào đổ xuống, cảm thấy không khí mát lạnh, Ngọc Sương vội nằm co lại kéo mền lên đắp và vỗ giấc ngủ, cô ta nhắm nghiền mắt lại... tư tưởng đến một đêm nào sắp tới đây cũng trong một lúc giông mưa như thế này, cũng trong một căn buồng biệt lập như thế này... với chăn ấm nệm êm hơn, và nhất là với... một anh chàng Minh Tấn bên cạnh... Với những hình ảnh quyến rũ nhưng không hẳn là rõ rệt, những hình ảnh mà một cô gái đang độ yêu đương có thể cố gắng thêm thắt, vẽ vời theo sức tưởng tượng nồng nhiệt của mình. Ngọc Sương ngủ thiếp đi lúc

nào cũng chẳng hay... Và trong một giấc mơ kỳ diệu có lúc cô ta cười mớ khúc khích, có lúc cô ta nằm lăn ra với những tiếng rên nho nhỏ để rồi cuối cùng ôm chặt lấy khoảng đầu mền vào giữa ngực ngủ mê mệt...

★

Năm Trường Kỳ lạch cạch mở chốt khóa ra. Hắn ta phải mất một thời gian khá lâu để làm xong việc dễ dàng ấy, có lẽ vì quá say hay vì hồi hộp một phần cũng nên. Mặc dầu bị dầm mưa nhưng người hắn vẫn nóng hừng hực. Nếu những giọt nước mưa lạnh mát đã làm hạ hơi rượu chút nào thì đồng thời cũng làm cho hắn... tỉnh táo thêm sự thèm khát của mình, nghĩa là thấy rõ cần phải làm

sao để tiến vô buồng một cách êm thấm chứ không còn hùng hổ một cách như ngày đại, như điên cuồng của lúc ban nãy nữa.

Một khi chốt cửa đã được nhắc lên, hắn ta khẽ xô cánh cửa buồng qua một bên, cố ý làm đỡ bớt tiếng kêu kèn kẹt phát ra từ nơi trục cây thay cho bản lề của cánh cửa. Trong buồng tối om. Năm Trường Kỳ không phân biệt ra đâu là đâu hết. Hắn ngóc đầu ra định gọi bác chủ nhà mang đèn vô nhưng khi thấy bác này vẫn còn đứng lóng ngóng ở phía trước, hắn ta lại trợn mắt quơ tay ra hiệu bảo phải lui đi. Bác chủ nhà hơi lựng khựng trong một lát để rồi cũng phải lui thủi xách đèn tránh ra chỗ khác, vì bác dư biết không thể làm gì hơn nữa được. Phải chi ở trong xóm này còn có những « anh lớn » hơn nữa thì bác cũng đánh

liều chạy đi báo cho họ hay để nhờ họ can thiệp dùm, nhưng đầu đuôi chỉ có một "anh lớn" nhút thì ảnh lại... đang ở trong nhà bác và đang sắp sửa giở trò bỉ ổi!

Thấy bác chủ nhà đã chịu phép, Năm Trường Kỳ quay mặt nhìn vô phía trong buồng và nhắm hít mắt lại để có thể mau làm quen với bóng tối ở phía trong...

Tiếng Ngọc Sương mê ngủ rên nhỏ nhỏ làm hấn mở choàng mắt ra, lòng hồi hộp vô chừng. Hấn đã bắt đầu thấy thoáng vãi mừng nơi giường của cô gái. Hấn rón rén và lần mò đi về phía ấy.

Thật là kỳ lạ: Năm Trường Kỳ cố gắng bước đi thật nhẹ mà sao hấn vẫn nghe được tiếng chân lê rõ mồn một và

bực mình nhứt là bỗng nhiên các khớp xương bàn chân lại kêu răng rắc. Hắn càng cố thở cho đều bao nhiêu thì càng nghe như mình đang lúc lên cơn suyễn...

Ngọc Sương chợt cửa mình khiến cho chiếc giường tre động. Năm Trường Kỳ đứng phắt ngay lại... Bên ngoài trời vẫn còn mưa ào ào và khi nhóng chân lên để nghe ngóng, hắn yên lòng nhận ra tiếng thở của Ngọc Sương đã trở lại đều đều. Không nghĩ ngợi hay phòng bị gì nữa, hắn tiến thẳng đến giường tre, đưa tay sờ soạng tìm lấy cửa mùng và vệt nó qua một bên.

Ngừng một giây để thở, hắn thò đầu vô mùng để mở to mắt ra nhìn khắp một lượt, Ngọc Sương nằm co ro phía trong cùng chỗ nơi sát khít vào tấm vách gỗ kho của gian nhà.

Năm Trường Kỳ có ý hài lòng vì ở phía ngoài chõng còn dư ra cả một khoảng trống lớn. Hắn đưa hai tay vuốt ngực và mới nhớ ra là chiếc áo của mình còn ướt nhep. Hắn liền cởi phăng nó ra với tay vắt lên đầu chõng, đoạn rón rén ngồi hẳn lên mép chõng đập đập nhẹ hai bàn chân vào để làm rơi bớt lớp đất cát còn mắc dính trên ấy. Xong xuôi đầu đó, hắn bò tuốt lên giường và rón rén đặt lưng nằm xuống. Chưa bao giờ thần kinh của hắn bị căng thẳng như vào lúc ấy. Dáng nằm co tròn và đưa lưng ra của Ngọc Sương, mùi tóc, mùi da thịt của người con gái... phút chốc làm cho hắn muốn điên cuồng trở lại.

Hắn đưa lưỡi liếm qua đôi môi khô bỏng, mắt nhìn xoáy vào vóc mình đang nằm trước mặt và chỉ cách xa mình hắn không quá ba gang tay.

Cơn giông bão và mưa gió bên ngoài như thúc giục hẳn thêm... Nín thở, hẳn đưa một tay ra và khẽ đặt lên một bên đầu vai mềm ấm ở phía nhô lên cao (vì Ngọc Sương nằm nghiêng và mặt quay vô phía trong)... Người con gái vẫn ngủ mê man... Thấy không có phản ứng gì hết, hẳn bấu mạnh thêm năm đầu ngón tay... Ngọc Sương vẫn không hay biết một mảy may gì hết.

Như được khuyến khích thêm, hẳn bạo tay tới thêm một chút... Bên ngoài, vẫn mưa gió và Ngọc Sương vẫn ngủ say... Không còn thận trọng, rụt rè hay chờ đợi thêm gì nữa, Năm Trường Kỳ nhích người sát lại và sẵn tay dịu nhẹ cho người con gái nằm ngay trở lên...

Ngọc Sương mở ú ớ mấy tiếng vô nghĩa, duỗi thẳng hai chân ra... nhưng

chợt cô ta nằm yên, thân mình cứng lại, hơi thở cũng không còn nghe vang ra nữa mặc dầu Năm Trường Kỳ nằm khít ở bên cạnh. Hắn ta hơi lo sợ nhưng không thể tháo lui được. Đánh liều, hắn ta quơ tay ôm lấy ngang hông người con gái, đầu rúc vào cổ cô ta... Ngọc Sương mở choàng mắt ra nằm nghiêng lại, xê người vô phía trong và lập cập kêu hỏi:

– Ai đó hả?

Năm Trường Kỳ nín thinh, nhích người theo vô. Ngọc Sương hốt hải hỏi nữa:

– Ai đây hồng lên tiếng, tôi la lên à ghen!

Năm Trường Kỳ vẫn không lên tiếng. Vì bị vấp hết một bận nên lần này, hắn chưa biết xử sự ra sao cho êm đây,

mặc dầu hẳn có phần vững tâm hơn lần trước, vì một lẽ giản dị là không có ai có thể chen vào cản trở hẳn được.

Mùi rượu từ kẻ “lạ mặt” nằm bên cạnh xông lên nồng nức, cùng với tiếng mưa ào ào bên ngoài như... sẵn sàng át mọi tiếng kêu la cầu cứu, làm cho Ngọc Sương lo sợ. Lo sợ một cách tuyệt vọng!

Tuy vậy khi bàn tay của Năm Trường Kỳ vừa chạm vào đùi, Ngọc Sương nhảy nhồm như là bị phỏng lửa và réo to lên:

– Bác chủ nhà ơi, bác chủ nhà?

Ngọc Sương toát mồ hôi khi nhận thấy tiếng kêu thất thanh của mình chìm lẫn trong tiếng mưa rào gió rít bên ngoài. Hoảng kinh, cô bèn trườn người qua một bên định leo đại qua thành chõng để chạy vọt ra khỏi gian buồng.

Thấy vậy, Năm Trường Kỳ liền lên tiếng:

– Tôi đây mà cô hai!

Nhận ra giọng nói của hần ta, Ngọc Sương ngồi xếp xuống, quơ lấy chiếc mền quần chặt chung quanh người.

Năm Trường Kỳ, tưởng đã “chắc ăn” một phần nào, lấy giọng ngọt ngào tiếp lời:

– Đừng sợ gì hết cô hai. Tôi vô đây nói chuyện chơi một chút mà.

Hoàn hồn, Ngọc Sương lấp bắp hỏi:

– Trời ơi anh Năm! Sao vô đây mà không chịu lên tiếng trước lại... leo tuốt lên giường ngủ của tôi kỳ cục như vậy nè?

Hắn ta cười hì hì:

– Cô ngủ mê có biết đất trời gì đâu mà biểu tôi lên tiếng. Trước sau gì thì cũng phải chui vô đây nên tôi mạn phép cô...

– Sao anh không biểu bác chủ nhà?

– Ồi, thằng cha già đó nó đâu có dám vô. Thằng chả sợ cô la bắt tử với lại, với lại tôi sợ... có mặt thằng chả xía vô, cô... mắc cỡ thôi nên tôi dẹp thằng chả qua một bên cho tiện... Việc này chỉ riêng hai đứa mình biết thôi, chớ để lộ ra cho một người thứ ba... hổng nên cô hai!

Thấy hắn ta vẫn nắm chình ình trên chõng và nói xa nói xôi, Ngọc Sương ngượng nghịu ngồi ké né sát vô trong, với tay bới lại tóc. Dưới lớp mền quăn,

cô chợt để ý nhận ra hàng nút trên chiếc áo túi mỏng phong phanh đã sụt ra tự bao giờ. Cô e thẹn rồi nổi nóng tung mền ra, gài nhanh lại và quay qua cự nự Năm Trường Kỳ:

– Bộ anh đã... làm như vậy hả?

Vừa hỏi cô ta cầm hai vạt áo đưa ra để “giải thích” thêm cho câu hỏi nửa chừng của mình.

Năm Trường Kỳ hơi ngھnh đầu lên và cười ré:

– À, cái đó... tôi không biết đâu là đâu đây!

Biết hấn say rượu và muốn nói trây, Ngọc Sương không dám hạch hỏi thêm nữa. Cô ta lặng thinh và hồi hộp... nghe ngóng ngay trong cơ thể của mình xem

có cái gì lạ khác đã xảy ra vào lúc cô ngủ mê chẳng? Không, không thấy gì “lạ” cả, Ngọc Sương thở ra...

Năm Trường Kỳ tưởng đâu Ngọc Sương từ chỗ mắc cỡ vì một việc lỡ xảy ra ấy sẽ đi đến chỗ nhắm mắt nhượng bộ luôn chẳng mấy hồi nên lè nhè tấn công tới:

– Cô hai thiệt vô tình hết chỗ nói. Cô hồng thấy trời mưa trời giông âm âm như vậy mà tôi bất kể hết để lộ đại lại đây thăm cô đó sao? Thôi, nằm xuống nghỉ đi cô. Tội gì mà cứ ngồi hoài cho mọi lưng... (hắn ta vỗ nhẹ vào mặt chiếu ở khoảng trống trước mặt như có ý chỉ chỗ cho Ngọc Sương)... Cô “ình” xuống đây đi rồi tôi nói chuyện này cho mà nghe.

Ngọc Sương nghiêm giọng bảo hẳn:

– Anh có muốn nói cái gì thì để sáng mai không được sao? Chớ anh làm điều này người ngoài hay là bác chủ nhà hay được, bác hiểu lắm đàm tiếu tầm bậy tầm bạ có phải tội cho tôi không? Xin anh hiểu cho phần tôi là gái có chồng.

Năm Trường Kỳ xì một tiếng:

– Cô khéo lo! Tôi cũng biết lựa lúc... kín đáo như vậy mới dám lần mò vô đây. Dẫu sao tôi cũng biết giữ thể diện cho cô chớ. Cô đừng ngại cái chuyện đàm tiếu. Ông chủ nhà ở đây cũng còn ham sống lắm mà cô... Còn câu chuyện tôi muốn nói với cô đây thì phải... nói sốt dẻo ngay trong đêm hôm tăm tối như vậy chớ để sáng mai nó... lạnh tanh hết thì nói khi gì được nữa... Năm xuống đi cô.

Cô đừng nên dần dà, trước sau gì cũng vậy thôi, có điều là việc này mình nên êm thuận với nhau thì... tốt hơn. Tốt cho cả hai đảng hết chớ chẳng phải riêng gì mình tôi đâu. Bằng trái lại, tôi nổi sùng lên, mất vui đi. Cô nên nghe lời tôi, rồi mai mốt cô về tuốt luốt ngoài Cần Thơ thì ai biết đâu là đâu mà cô ngại!

Ngọc Sương ngắt ngang:

– Được rồi, anh để tôi đi đốt đèn lên rồi muốn nói gì thì nói.

Hắn ta chặt lưỡi:

– Ấy, nói chuyện... chơi mà cần gì đèn đuốc cho mất công! Bộ cô sợ... mắc xương sao?

Ngọc Sương không chú ý đến những lời bông đùa sống sượng của hắn, nàng

nhoài người đi định bước xuống khỏi chõng, nhưng hấn đã nhanh tay vớ nắm lấy cổ chân của cô lôi lại khiến cô té ngồi bẹp xuống. Tiện thể, hấn kê đầu gối luôn lên bắp vế của cô như có ý muốn giữ chặt không cho cô nhấp nhồm lên xuống gì nữa được.

Ngọc Sương tiến thoái lưỡng nan, muốn nhích vô trong sâu thì đã bị tấm vách buồng cản lại, muốn xô ra phía trước thì đã có tấm thân to như miếng ván ngựa gỗ của Năm Trường Kỳ chắn ngang... Túng thế, cô khép đùi vô để hất đầu hấn ta xuống nhưng liền khi thấy động, hấn càng miết đầu mạnh xuống để giữ chặt lại.

Hấn ta thì thầm:

– Bộ cô quên lời đã hứa với tôi lúc

trước rồi sao cô hai? Nếu cô quên thì... chết tôi đa!

Nghe Năm Trường Kỳ nhắc lại lời hứa cũ của mình, một lời hứa bông lông mà cô đã thốt ra trong lúc vui miệng và không dè hấn lại nhắc tới cùng đòi thực hiện trong một hoàn cảnh quá bất thường như vậy, Ngọc Sương lo sợ toát mồ hôi hột.

Cô lại hát đầu Năm Trường Kỳ xuống một lần nữa nhưng vẫn không kết quả. Cô lại muốn réo gọi bác chủ nhà nhưng lắng nghe tiếng mưa vẫn đổ ào ào và nhớ trực lại trong giờ phút này không có ai có thể đến cứu cô kịp nữa, cô lại ảm ức nin thình.

Tuy vậy, Ngọc Sương vẫn tiếp tục xoay trở vắn vẹo thân mình như để rán

vuột khỏi sự kềm cặp của Năm Trường Kỳ. Cử động tuyệt vọng ấy của cô gái chỉ càng kích thích thêm sự ham muốn đã đến độ cuồng loạn của hắn.

Hắn vói tay ôm siết cứng lấy ngang hông của cô gái và hấp tấp vỗ về:

– Đừng làm như vậy nữa cô hai. Lần này tôi không muốn xảy ra những chuyện ạch đụi như trước nữa. Cô nên nghe đại tôi một cái là êm chớ có cái gì ghê gớm đâu mà cô vùng vẫy như ngồi trên đồng gai, đồng chà gì vậy. Tôi cũng là người biết điệu lắm, cũng biết nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa chớ bộ cô tưởng cục mịch ô dề như ba thằng cột nhà cháy trong lúc đi bố ráp hay sao!

Nước mắt chạy quanh Ngọc Sương xuống giọng năn nỉ:

– Tôi lạy anh, xin anh ngồi dậy đằng hoàng rồi sẽ nói chuyện sau... Mà đêm nay anh say rượu quá như vậy thì làm sao anh biết xót thương cho tôi được. Tôi nói anh không tin chớ để đến ngày mai, một khi anh... như thường rồi anh sẽ thấy hối tiếc nếu ngay trong đêm nay anh nhứt quyết ép buộc này nọ... Thôi để đến sáng mai anh trở lại đây rồi mình sẽ nói chuyện với anh... nhiều nghen anh Năm!

Năm Trường Kỳ vừa nhủi nhủi đầu vừa siết chặt thêm vòng tay:

– Hồng sáng mai gì hết, liền bây giờ nè! Cô khỏi tìm cách hướn binh vô ích, và cũng đừng mong kêu ré bác chủ nhà chi cho mất công. Trước khi vào đây, tôi đã căn dặn kỹ bác ta rồi.

Ngọc Sương ngồi chết đống. Hắn ta lại lè nhè nói tiếp:

– Cô đừng để lỡ đêm nay của tôi. Bộ đêm nào trời cũng giông gió như vậy hoài sao. Tôi biết lựa lúc lắm chứ. Tiện cho tôi mà cũng tiện luôn cho cô nữa, cô thử nghe lời tôi rồi qua tới sáng ngày mai, ngày mốt, ngày cô về tới ngoài nhà coi có cái gì khác hông. Trước sau gì có cũng còn y nguyên đó... và ai vô mà biết được. Cô thuận theo tôi nội một đêm nay thôi, tức là cô muốn cứu cô và cứu luôn cho anh Minh Tấn nữa... Bất quá ảnh chịu lỗ lã chút đỉnh chứ ăn nhằm gì, và nếu cô chẳng nói ra thì ảnh cũng chẳng biết đâu là đâu... Mà tôi chắc cô đại gì lại khai ra cho ảnh thắc mắc thêm. Ba thằng đàn ông họ hay kỳ vậy cô à!

Ngọc Sương tức ứa gan khi nghe

hắn nói theo điệu như là “ăn chắc” đó và hết còn giữ giọng hòa nhã:

– Tôi xin bảo cho anh biết, nếu anh làm tới nữa thì không dễ gì tôi chịu nhin đầu ghen. Bộ anh nói tôi chịu xuôi tay liền hay sao?

Năm Trường Kỳ mắc mớ hỏi lại:

– Vậy chớ chừng nào mới chịu xuôi tay?

Ngọc Sương đáp gọn:

– Chừng nào anh giết được tôi.

Hắn ta chắt lưỡi:

– Dại quá. Giết cô để tế mồ hay sao!

– Nếu vậy thì tôi sẽ cắn lưỡi tự tử cho anh coi.

– Bậy không, sao hồi nãy cô “chịu” mà bây giờ lại sanh chứng bất tử vậy?

– Tôi chịu hồi nào?

– Thì cái hồi tôi mới vô đây nè. Tôi thấy cô nín khe... Thôi mà, đã chịu lỗ thì chịu luôn, đâu còn... bao nhiêu đường đất nữa... cô em? Thiệt đàn bà con gái người nào cũng vậy hết à! Hể mới thò tay mặt đặt tay trái vô thì chém chết cũng giã đứt đứt mà đến cái mức chót thì lại êm rơ. Đây nè, để tôi thử một chút rồi cô nghiệm thấy ngay...

Ngọc Sương hất thật nhanh chân qua một bên khiến đầu hấn ta rơi thật mạnh xuống sạp chõng, nghe đánh rầm một tiếng. Tuy vậy, hấn chẳng xuýt xoa kêu đau chút nào hết mà trái lại còn thích chí cười hô hố rồi xoay người ngồi

rột dậy. ôm choàng lấy cô gái để bắt ép phải cùng nằm xuống.

Thấy Ngọc Sương chòi đập, xô thúc lung tung, hấn ta vừa ngon ngọt dễ dàng vừa xa xôi hăm dọa:

– Cô làm như vậy thì mau thối mệ, nghĩa là mau chịu thua chớ ích lợi gì. Vậy mà lúc trước cô nói cô mang ơn tôi cái gì đâu! Lần này nếu không xong thì tôi bỏ luôn việc giúp cho cô sớm được thả ra đó nghe! Cô suy nghĩ kỹ lại đi chớ nữa rồi dầu có lạy tôi để đem dưng lên tôi cũng hất ra nữa đó nghe! Bộ cô nói trong này hết bàn bà con gái hay sao mà làm cao hoài vậy?

Ngọc Sương vừa mệ, vừa sợ, lập cập nói:

– Anh muốn tôi trả ơn bằng cái gì khác cũng được hết chứ việc này...

– Cái gì khác tôi không cần! Thôi cô nên ừ đại một tiếng cho nó êm đẹp mọi bề, rồi cố nhắm mắt một cái là xong... Tôi hay anh Minh Tấn vô đây thì cũng vậy thôi chứ có khác gì...

Không đợi Ngọc Sương trả lời hẳn ta ngấu nghiến vỗ lấy cô ta... Ngọc Sương hốt hoảng vừa chống đỡ vừa nhoài đầu ra kêu lên:

– Anh Năm! Để tôi nói cái này đã!

Năm Trường Kỳ hơi ngả đầu ra:

– Nói mau đi! Mà nếu có chuyện gì khác lạ hãy nói, chứ tôi hổng nghe mấy điệu năn nỉ cũ nữa đâu nghen!

Ngọc Sương ngừng một lát để thở rồi ấp úng đáp:

– Anh Năm, tôi dư biết rằng dầu không chịu anh cũng chẳng nghe cho...

– Cô nói đúng. Như vậy phải điều hơn hòng!

Bị Năm Trường Kỳ nói lấn tới như vậy, Ngọc Sương hốt hoảng đính chính:

– Anh chịu khó nghe tôi nói hết đã... Tôi biết rằng không thể cãi lại ý muốn của anh được những việc anh đòi tôi phải đền ơn như kiểu đó... ngay trong đêm nay... hổng được anh Năm à.

– Lại kiếm cách hoãn binh hả?

Ngọc Sương bình tĩnh trở lại đôi chút:

– Anh đừng nghĩ bậy. Chắc anh dư biết rằng đầu tôi có “hoãn binh” ngay trong đêm nay được, rồi chẳng lẽ... hoãn hoãn hoãn được sao? Với lại, tôi cũng còn muốn được về nhà cho mau mau chớ anh.

Năm Trường Kỳ gục gặt:

– Ờ, nghe có lý. Nhưng mà sao lại hỏng được? Được hay không là do cô em định chớ?

Ngọc Sương chụp lấy cậu ấy, hí hửng đáp liền:

– Thì đó... Tôi mới nói hỏng được (và sợ Năm Trường Kỳ phật lòng, cô ta hấp tấp nói thêm)... Hỏng phải hỏng được luôn...

Năm Trường Kỳ bấu ngón tay chặt

vào người cô, lay mạnh, giọng hơi bực tức:

– Được mà hồng được... Cô nói cái gì mà lộn lên lộn xuống tôi chẳng biết đâu mà rờ hết vậy?

Ngọc Sương làm ra bộ xén lên, ngập ngừng đáp:

– Việc này... khó nói quá. Việc riêng của đàn bà con gái... chắc anh hiểu rồi chứ gì?

Năm Trường Kỳ găm gù:

– Hồng hiểu gì hết. Đâu nói đại ra nghe coi?

Ngọc Sương cúi đầu đáp nhanh:

– Việc... kín của đàn bà tụi tôi ở mỗi tháng đó mà.

– Dơ hả?

Ngọc Sương gạt đầu làm tỉnh, và nhận thấy Năm Trường Kỳ hơi buông lơ tay, cô ta khẽ thở ra một hơi dài, trong lòng đã thấy bớt bồn loạn. Thừa cơ hội này, cô liền niềm nở lên tiếng để vừa vuốt ve trở lại hân ta vừa tấn công tới luôn:

– Đó anh coi, tôi đâu dám giục huân cầu mưu hay chống chế gì với anh nhưng bị nó lỡ... như vậy nên xin anh vuốt bụng đi về nghỉ cho khoẻ đêm nay đi rồi mai một gì mình sẽ tính sau. Tôi còn ở trong này chờ bộ được anh thả về liền nội trong ngày mai hay sao mà anh gấp quá vậy...

Ngọc Sương túng thế nên nói liều như vậy cho qua cơn nguy để rồi sẽ liệu

cách đối phó sau. Cô định đến sáng ngày mai thế nào cũng tìm gặp cho được Năm Hồng Phúc để nhờ cô giúp đỡ. Đã đành rằng cô còn hy vọng ở điểm cuối cùng là sự “tàn tật” của Năm Trường Kỳ nhưng dầu sao cô vẫn còn bán tín bán nghi và thầm nghĩ rằng: rủi chả không sao hết thì chết mình một cửa! (Mặt khác, cứ cho rằng hấn hết thể cựa quậy gì được nữa đi, Ngọc Sương cũng như bao thiếu nữ trong trắng khác rủi lâm vào cảnh ngộ này, cũng không thể không lo sợ được. Trước sự thèm khát ngậy cuồng của hấn, nào ai biết được hấn sẽ giở trò... tuyệt vọng gì đây? Nhút là đối với một thiếu nữ còn xa lạ với mọi sự gần gũi thân mật tốt cùng của một cặp gái trai như Ngọc Sương đây, thì bảo sao cô ta không lo âu và khiếp đảm cho được!

Trong lúc ấy, Năm Trường Kỳ ngồi

im, thở hồng hộc, đôi cánh tay của hắn vẫn chưa buông tha Ngọc Sương. Rồi như chợt bực tức một điều gì ghê gớm, hắn ta càng găm gù dữ và lắc lia đầu như một con thú bị thương đang lồng lộn trước địch thủ và quyết báo thù cho bằng được và bằng đủ mọi cách.

Trước những cử chỉ bất ngờ ấy, Ngọc Sương nín thở, co rúm cả người. Cô ta lắp bắp kêu lên:

– Anh Năm? Anh làm sao vậy hả anh? Anh đi nghỉ đi nhen anh!

Giọng Năm Trường Kỳ rít qua đôi hàm răng cắn chặt:

– Hồng đi đâu hết.

... Rồi hắn ta ôm siết mạnh lấy Ngọc Sương và cắn nghiến luôn lên vai cô ta,

Ngọc Sương rú lên và xô mạnh hấn ra:

– Anh Năm, bộ anh điên rồi sao?
Tôi nói đêm nay hồng được mà!

Năm Trường Kỳ vừa thở vừa đáp:

– Phải tôi điên. Tôi không cần gì hết!
Hồng được thì cũng phải được!

Quá tuyệt vọng, Ngọc Sương nói liều:

– Nhưng anh bị tật mà anh Năm!
Bộ anh quên rồi sao? Anh nên nghĩ lại...

Năm Trường Kỳ phát cười lớn, đoạn
nghiến răng kê mặt sát vào mặt Ngọc
Sương nói gần:

– Cô cũng biết vậy nữa hà! Càng tốt.
Bởi thế tôi có cần gì cô dơ hay sạch. Tôi

nói như vậy cô đã hiểu chưa?

Ngọc Sương hốt hải hỏi lại:

– Như vậy anh nên buông tha tôi, chớ anh... ép buộc tôi như vậy thì có ích lợi gì đâu!

– Sao lại buông tha? Tôi làm gì được thầy kệ tôi, và tôi muốn sống với cô, muốn được ôm ấp cổ ngay trong đêm nay cho hả một phen... (đến đây, hắn cười sằng sặc và tiếp lời)... Mà nếu cô đã biết rõ như vậy thì còn sợ cái gì nữa để không trả ơn cho tôi một chút chớ? Cô em đừng để tôi nổi điên lên là tôi... xé tanh banh xác ra đa!

Ngọc Sương mếu máo:

– Tội nghiệp tôi mà anh!

Hắn ta gạt ngang:

– Tội nghiệp, tội nghiệp hoài hủy hà! Có cái gì mà phải tội nghiệp? Đồ ngu! Bất quá tôi cũng chỉ thương... sương sương vậy thôi chứ động phạm gì hơn nữa được mà cô cứ la bài hải cái miệng hoài vậy?

... Và không để cho Ngọc Sương kịp kêu than gì được nữa, hắn vật mạnh cô gái ngã xuống chông. Ngọc Sương muốn dợm mưa khi thở phải hơi rượu nồng nặc của hắn phả ra trong những lúc hắn cúi xuống hôn như mưa bắc lên mặt, lên cổ, lên khắp nơi...

Ngọc Sương vùng đập thật mạnh, nhưng sức lực của cô ta cũng chỉ đủ làm cho thân người của Năm Trường Kỳ tuột nghiêng qua một bên. Hắn găm

gừ như một con thú đang vật lộn với con mồi khó nuốt cho trôi, Ngọc Sương vừa khóc, vừa gào to... Cô ta cũng chỉ thét lên những tiếng ai oán không đầu không đuôi chớ chẳng còn biết phải kêu cứu với ai bây giờ!

Bên ngoài trời vẫn mưa gió ào ào, những tiếng la hét của Ngọc Sương cũng chìm lỉm mất trong tiếng mưa to gió lớn ấy...

Mãi một lúc sau, Ngọc Sương khan cả cổ, hết còn hơi để gào kêu, và tứ chi rã rời hết còn sức để vùng vẫy nữa. Trong lúc ấy, Năm Trường Kỳ đã đi đến cái mức độ điên cuồng giận dữ nhất của hắn. Hắn sùi bọt mép thở hổn hển, mắt trừng trừng nhìn xuống.

Vài ánh đèn chong bên ngoài lọt qua

kẽ vách đủ soi rọi một vóc vạc trắng dài của người con gái mà đến lúc này, bàn tay tàn bạo tuyệt vọng của Năm Trường Kỳ đã giứt bút, tuốt bỏ hết mọi mảnh vải.

Vì quá mệt lả, vì quá khiếp sợ Ngọc Sương buông tay nằm như chết rồi... Bỗng Năm Trường Kỳ rít lên một tiếng thật man rợ, ngẫu nhiên cắn mạnh vào vai, vào cổ... làm Ngọc Sương lại gào khóc, rên rỉ và cong người lên để vùng vẫy một cách thật phí sức.

Mấy đầu ngón tay của hắn ta cào cấu mạnh vào làn da thịt mềm mại tưởng chừng như có thể làm cho rướm máu được và cuối cùng, như hết thể chịu đựng nổi, hắn cúi xuống làn da thịt no vung nghiền răng... Ngọc Sương kêu thét lên một tiếng đau đớn quá nào

nùng. Như chưa hả, hắt ta lại tiếp tục nốt cái trò man rợ ấy...

★

Đến trước nhà Ngọc Sương ở, Năm Hồng Phúc níu tay Minh Tấn lôi vào núp ở bên hàng ba. Cô ta vượt nước mưa trên mặt, đoạn kể tại anh ta, căn dặn:

– Bây giờ, anh cứ lại kêu cửa đại đi, xưng càn là dân của anh Năm đến có việc cần thì thế nào ông chủ nhà cũng phải ra mở cửa...

Minh Tấn lo lắng hỏi:

– Rủi ổng nín khe luôn thì sao?

– Nín sao được. Họ đâu dè mình làm ẩu như vậy. Tính nước cùng mà nghe, nếu không chịu mở thì anh hăm he là sẽ nổ súng hay liệng lựu đạn vào...

– Cô lại kêu ông mở cửa có phải ông còn tin chút đỉnh hông? Bề gì cô cũng thuộc về phe trong này và ông nghe có tiếng đàn bà ông cũng đỡ ngán?

Năm Hồng Phúc chặt lưỡi nho nhỏ:

– Em kêu rồi mai đây sẽ lộ tẩy hết sao? Em còn ở trong này chờ bộ đông luôn với anh và chị Ngọc Sương sao?

Minh Tấn thở dài:

– Ờ phải há! Nhưng... rùi ông sanh nghi nhất định không chịu mở cửa và la làng lên thì sao?

Giọng Năm Hồng Phúc to lên một chút:

– Thì phá cửa mà vô. Trời mưa như vậy dầu anh có đập hết cả xóm cũng chẳng ai hay mà anh sợ. Thôi bước lại kêu cửa cho mau đi kéo ổng dứt hột mưa thì rầy rã nữa đạ!

Minh Tấn ngó dáo dác bốn bề rồi rón rén bước lại phía trước cửa. Trước hết anh ta ghé mắt qua khe cửa nhìn vào trong, đoạn lắng tai nghe ngóng rồi hồi hải quay trở lại tìm Năm Hồng Phúc, hót hải báo cho biết:

– Lạ quá cô Năm à. Tôi thấy bác chủ nhà làm gì mà chong đèn ngồi cú xụ ở phía giữa và cái này mới kỳ nữa: hình như có tiếng của Ngọc Sương ú ở đâu ở phía trong buồng á.

Năm Hồng Phúc lại chặt lưởi, xô anh ta đi:

– La hoàng hoài! Thì trời mưa giông, mấy ông già hay tỉnh giấc nên ra ngồi thức cầm canh chứ có gì lạ đâu, Còn tiếng chị Ngọc Sương ú ớ đó... chắc anh tá hỏa lên rồi nghe lầm chớ gì. Hay là chỉ mớ ngủ cũng nên. Thôi tới kêu cửa đi và nhớ làm y theo lời em dặn, chớ chưa chi em thấy anh lập cập quá. Anh nên nhớ rằng nếu anh để cho hư việc này thì chẳng những anh với chị Ngọc Sương hết hy vọng về ngoài luôn mà em đây cũng không dễ gì ở yên trong này. Nhớ kỹ đó ghen!

Minh Tấn khẽ gật đầu, mạnh dạn bước trở lại chỗ cũ. Tuy vậy khi đến nơi anh ta cũng đâm ra hồi hộp khác thường. Anh ta vừa đưa tay chống lên

cánh cửa định kê sát miệng và gọi thì... “kẹt” một tiếng, cánh cửa mở nhích vào trong... Minh Tấn giựt mình nhảy lui ra sau và chạy lại cho Năm Hồng Phúc hay tự sự.

– Ý trời ơi, cửa hồng có đóng cô Năm ơi!

Năm Hồng Phúc xì, đáp:

– Hồng đóng thì càng dễ nữa chứ sao! Đường hoàng bước vô đại đi, và nếu ông chủ nhà không biết điều muốn cản trở này nọ thì anh cứ nện đại ổng đi chứ đừng rụt rè gì hết, miễn là anh đừng quá tay đập chết ông thôi. Mà nhớ làm cho chớp nhoáng chứ cà rịch cà tăng nguy đa.

Minh Tấn lại lúi thủi đi thẳng lại cửa... Bác chủ nhà vẫn ngồi bó gối trên

ngựa, mặt cúi gằm xuống. Có lẽ bác cho rằng gió xô cánh cửa nên không buồn chú ý gì về tiếng động mới rồi, mãi cho đến khi Minh Tấn đứng sừng sững trước bộ ván và tăng hắng một tiếng nhỏ, bác mới ngẩng lên cuống quýt hỏi nho nhỏ:

– Ý trời đất quý thân, cậu ở đâu vô đây?

Lấy giọng chững chạc, Minh Tấn đáp:

– Dạ thưa bác, cháu thấy cửa mở sẵn đi đại vô. Dạ có việc cần..

Bác chủ nhà bươn bả bước ngay xuống đất, xua tay ngắt ngang lời Minh Tấn:

– Ý trời ơi, nói nho nhỏ vậy cậu ơi.

Minh Tấn chưng hửng. Vào đây, anh ta định ninh rằng thế nào bác chủ nhà cũng to tiếng hạch hỏi chớ đâu lại có vẻ lấm lét sợ sệt như vậy?

Trong lúc Minh Tấn còn ngờ ngác, bác ta chụp lấy tay của anh ta lôi ra phía cửa và thì thầm hỏi tiếp luôn:

– Sao cậu lại rì mọ ra đây trong giờ giấc này? Cậu là người chung với vụ của cô hai ở nhà qua mà?

Minh Tấn tái mặt, suýt buột miệng hỏi lại “tại sao bác biết?” nhưng rồi lại lặng thinh để... có đủ thì giờ tự trấn tĩnh trở lại và lựa lời đáp. Trong lúc ấy, từ phía trong buồng lại vang ra khá rõ tiếng rên khóc của Ngọc Sương cùng những tiếng gầm gừ quái dị mà Minh Tấn không phân biệt nổi cho đúng là

những tiếng gì và cũng không nhận ra giọng của ai nữa...

Mưa gió bên ngoài và những câu hỏi bất thần của bác chủ nhà đã liên tiếp làm cho tai anh đâm ra “lùng bùng” khiến cho thính giác... gần như là bị... sai chạy hoặc xáo trộn.

Liếc thấy Minh Tấn đứng nhú mào nghe ngóng, bác chủ nhà lật đật đẩy nhẹ anh ta thụt lui ra thêm nữa. Minh Tấn đứng rì lại và hất hàm trở về phía trong:

– Cái gì mà tự nãy giờ tôi nghe cô Ngọc Sương rên la quá vậy? Bộ cô ể mình hay đau bụng đau dạ sau đó hả bác? Còn có tiếng ai rên hừ hừ nữa? Bộ trong nhà có người làm cũ rét nữa à?

Bác chủ nhà ngẩn ngơ trong một thoáng rồi gật đầu bừa:

– Ủ đầu. Hai ba người đau. (đoạn bác nhãn nhó lằm bằm) Lạ quá hổng biết đêm nay... bà cậu gì xui khiến hay cô hồn các đảng gì xui giục mà hết người này tới người nọ dầm mưa ướt loi ngoi chạy đến đây để làm khổ cái thân già này vậy cà?

Nghe lọt được câu nói ấy, Minh Tấn hoảng kinh chụp lấy vai bác lắc mạnh và hỏi mau:

– Bác nói sao đó? Bộ có người nào mà tới đây trước tôi nữa lặn sao?

Bác chủ nhà thiếu não trách lại:

– Qua đã nói năm lần bảy lượt là cậu em đừng có nói lớn quá hổng nên! Đã đành rằng có ông trời ổng mưa dầm nên cũng đỡ... nhưng thân phận của cậu em nó lại cũng ướt chèm nhèm như bộ

đồ của cậu em kia nên qua... thấy cậu em ló mặt lợi đây qua ngại trong bụng quá đỗi. Thiệt qua... ngán trên da cậu em!

Minh Tấn thấp giọng hỏi lại:

– Bác nói cái gì lung tung vậy? Tôi lại đây rồi sao hả?

Bác chủ nhà chép mép lắc đầu:

– Trời đất quý thần ơi, còn “sao” nữa! (đoạn bác nôn nả hỏi sấn luôn)... Mà trong lúc nửa đêm nửa hôm, mưa thúi trời thúi đất, cậu em tới đây chi vậy hả?

Minh Tấn đáp bừa:

– Tôi thăm cô Ngọc Sương có chuyện cần. Bác cho tôi vô giáp mặt cổ một chút

hay là bác vào kê cổ thức dậy và ra đây cũng được... À, hồi nãy bác có nói là có ai lại đây trước tôi hả bác? Ai đó vậy?

Bác chủ nhà nhăn nhó, đáp:

– Ai... thầy kệ người ta cậu em không nên hỏi kỹ quá. Còn cái việc cậu em muốn lại thăm cô hai ở trong nhà qua bây giờ đây thì... ngại quá. Dầu cho... hổng có chuyện gì hết, mục nội qua bây giờ cũng chẳng dám cho cậu em gặp. Ờ, mà sao ở đẳng họ lại để cho cậu em đi thông thả như vậy nè?

Minh Tấn ấp úng:

– Dạ tôi, có xin phép mấy anh trong này đang hoàng rồi, bác đừng ngại gì hết.

– Mấy anh nào?

– Mấy anh... ở đằng nhà đó... Tôi có xin phép trước anh Năm Trường Kỳ nữa mà!

Bác chủ nhà trợn mắt nhìn Minh Tấn:

– Xin phép... cậu Năm lớn đó hả? Ý trời, bộ cậu em nói giỡn sao chứ? Qua lạy cậu em, nên ba chưa bốn cẳng vọt chạy dìa nhà ngủ cho êm đi chứ lụi đụi ở đây... nguy lắm đa cậu em. Hồng phải qua muốn hạch báo gì ai nhưng... qua nói nguy là nguy thiệt, ngay gắt đa cậu em ơi! Nguy cho cậu em đó chứ qua cũng chẳng sợ gì.

Vừa nói bác ta vừa xô nhẹ Minh Tấn lui trở ra. Minh Tấn hất tay bác xuống:

– Thì ít ra bác cũng để tôi vô hỏi

thăm qua loa cô Ngọc Sương, bác nói cổ bệnh mà.

Bác chủ nhà giờ hai tay cản lại, mếu máo năn nỉ:

– Ý trời ơi, qua nói hồng được là hồng được. Hồng phải qua tiếc gì một chút đó với chú em, hay là quá sợ liên lụy gì nhưng chú em bước vô nữa là... nguy. Qua có nói rồi mà!

Minh Tấn vừa sốt ruột vừa bực mình, đâm ra gắt gỏng:

– Tôi có phép của anh Năm mà bác cản hả?

Bác chủ nhà trợn ngược mắt, lè lưỡi, tay chỉ trở vào phía trong buồng:

– Thôi đi cha nội ơi! Cậu Năm, cậu

đang ở trong đó chứ bộ ai vô sao mà phép với tắc!

Đến lượt Minh Tấn há hốc mồm lắp bắp hỏi lại:

– Anh Năm ở trông? Ở trong nào? Mà làm gì ở trông?

Bác chủ nhà nhún vai:

– Ở trong buồng chứ ở đâu? Còn cầu làm cái gì... cậu em dễ đoán quá mà!

Minh Tấn mím môi đưa tay vệt bác chủ nhà qua một bên và hùng hổ nói:

– Được rồi, để tôi vô lôi cổ nó ra cho bác coi!

Bác chủ nhà hoảng kinh ôm ngang eo ếch Minh Tấn rì lại và mặc cho anh

ta thúc giầy bác vẫn cố sức kéo lôi anh ta ra phía ngoài cửa. Minh Tấn tuy còn trai trẻ nhưng vì quá xúc động và bị ôm bất ngờ nên cũng không sao cưỡng nổi, bác chủ nhà tuy có tuổi nhưng vẫn còn quắc thước kia. Tức mình và không kịp suy nghĩ gì nữa, Minh Tấn chờ khi bị lê tới ngưỡng cửa quay ra ngoài gọi to:

– Cô Năm ơi, có Năm Trường Kỳ trong này nè!

Bác chủ nhà chưng hửng:

– Ủa bộ có ai nữa hả? Cô Năm gì đó hả?

Biết đã lỡ lời, Minh Tấn không dám hét lên nữa và mấy câu nói của bác chủ nhà tiếp theo đó làm anh ta nín bật luôn:

– Cậu em không nên liều mạng. Cậu Năm đang say rượu; cậu em ức lòng đi đại vô trổng khiến cho động ổ thì nguy cho cô kia mà mệt cho cậu em luôn. Cậu em nên nghe lời qua, đừng kêu réo ai cho rộn thêm.

Minh Tấn xụi tay xuống chứ không vùng vẫy nữa:

– Được rồi, bác buông... cháu ra, cháu không vô trổng đâu.

Bác chủ nhà suy nghĩ trong một giây rồi xô nhẹ Minh Tấn ra cửa:

– Đó cậu em muốn đi đâu thì đi, qua sẽ... mần ngơ cho việc cậu có lại đây, nhưng nếu cậu cứ nhất quyết đâm đầu vô trổng qua... buộc lòng phải chạy vô “phi báo” cầu đa.

Minh Tấn khẽ gật đầu rồi lui ra ngoài.

Trong lúc anh ta còn đang quáng mắt chưa phân biệt được rõ cảnh gió mưa đen tối bên ngoài thì một bàn tay chụp lấy vai anh ta lôi đi. Đó là Năm Hồng Phúc. Cô ta đã rình theo dõi câu chuyện giữa hai người trong nhà và khi nghe Minh Tấn réo tên mình, cô thất sắc chực sẵn trước cửa. Khi Minh Tấn vừa ló ra, cô vội lôi đi liền và lên tiếng:

– Dại quá tổ mẹ! Sao khi không lại nhắc tên người ta?

Minh Tấn chỉ vào phía trong nhà:

– Có anh Năm ở trong nhà kìa cô! Mình đâu có dè chả lại mò tới đây trước... Mà cô có biết chả vô trông làm chi hông? Mình phải làm sao để vào cứu

Ngọc Sương chớ để vậy sao?

Năm Hồng Phúc gất nhỏ:

– Biết rồi! Cứu thì cứu chớ làm gì mà anh lại réo tên em để thằng cha chủ nhà rõ hết vậy.

Minh Tấn ngượng nghịu chống chế:

– Bị... bất ngờ quá nên tôi cũng để sơ hở chỗ đó. Bây giờ phải làm sao đây cô?

Năm Hồng Phúc cắn môi suy nghĩ, đoạn bình tĩnh đáp:

– Em kể như bị lộ tông lộ tích trong vụ này rồi và bây giờ em chỉ còn nước nhập phe với anh luôn chứ biết sao?

Minh Tấn vừa cảm động vừa hồi hận nắm lấy tay cô ta:

– Thiệt cũng tại tôi sơ ý nên mới để cô kẹt luôn vô... Như vậy rồi làm sao cô... ở cho yên trong này với mấy ảnh?

Năm Hồng Phúc thở dài:

– Ở sao được nữa mà ở...

Minh Tấn ấp úng:

– Vậy cô cũng sẽ đi theo luôn với tụi này à?

Năm Hồng Phúc mỉm cười chua chát:

– Đi theo luôn với anh chị... tể mỗ tể tổ gì (đoạn cô nghiêm giọng lại)... Được rồi, để mình làm cho xong vụ này thì hai anh chị về ngoài, còn phần em, em muốn bung đi đâu mà chẳng được.

Giọng Minh Tấn run run:

– Thiệt cũng vì vụ này và nhất là tại tôi... lóc chóc quá nên mới đưa cô vào một trường hợp khó xử... Nhưng nếu cô rời bỏ nơi này đi thì công việc cô đeo đuổi bấy lâu nay sẽ ra sao?

Năm Hồng Phúc cười đáp:

– Việc đó thầy kệ em, với lại hồng làm việc ở đây thì làm việc ở nơi khác. Bộ anh nói chỉ có chỗ này mới « kháng chiến » được hay sao? Em quen cùng hết mà!

Thấy Minh Tấn có vẻ ngần ngại và như quên phút vụ cứu Ngọc Sương, cô ta lại hăng hái giục anh ta:

– Thôi mình vô gõ cho chị Ngọc Sương ra để còn “khởi” cho gấp chớ lần

khân riết ở đây bất lợi lắm.

Minh Tấn gật đầu liên:

– Ở phải đa. Cô tính mình phải làm sao đây chớ tôi nghe Ngọc Sương kêu la dữ lắm!

Năm Hồng Phúc xô nhẹ anh ta đi tới:

– Yên tâm. Chỉ sợ chỉ la chút chút vậy thôi chớ thằng cha kia cùi hết rồi thì còn làm hư hại gì ai được.

Minh Tấn hơi khựng lại:

– Nếu thằng cha Năm cự nự thì tôi phải đối phó sao đây?

Năm Hồng Phúc đáp gọn:

– Thì đập chớ còn sao nữa. Chả đang cơn say rượu và đang lúc u mê ám chướng, anh hạ chả dễ dàng mà! Nhớ đập cho chả quay mòng mòng thôi chớ đừng cho chả ngủ nghen.

– Cố nhiên rồi. Còn bác chủ nhà!

Năm Hồng Phúc đáp mau:

– Để em lo. Bây giờ nhảy vô đi.

Hai người đi trờ tới thì gặp ngay bác chủ nhà đang đứng lóng ngóng ở ngưỡng cửa. Thấy Minh Tấn quay trở lại với Năm Hồng Phúc bác ta dậm chân kêu lên:

– Cha, mấy người mà quay lại đây nữa thì thế nào cũng có rầy rà lớn đạ! Qua lạy hai cô cậu, hai cô cậu làm phước đầu dìa đó dùm qua, qua thế có ông

thiên lôi làm chứng nếu qua hé môi học lại điều gì cho cậu Năm hay, qua sẽ bị ông đả cho mấy lưỡi tầm sét đi!

Thấy Minh Tấn và Năm Hồng Phúc xằng xái đi sẵn tới, bác bước chân ra ngoài chặn lại, giọng hơi bức tức:

– Mấy người tính vô kiểm chuyện nữa hay sao?

Năm Hồng Phúc ngang nhiên bước lên trước níu tay bác kéo lôi qua một bên, hỏi gằn:

– Bác biết mặt tôi rồi chứ?

Bác chủ nhà lập cập đáp:

– Biết... Cô em cũng thuộc một phe với cậu Năm, nhưng cô em lại làm cái điều này thì... tréo ngoe dữ đả.

Năm Hồng Phúc lạnh lùng bảo bác:

– Ờ biết như vậy là đủ rồi. Còn tôi làm cái gì thì kệ tôi, bác cứ đứng ra một bên đi.

– Trời!... Rồi cậu Năm cầu bắt tội qua thì qua trả lời làm sao cho xuôi đây?

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– À, cái đó hồng cần biết. Mà bây giờ bác có chịu đứng xê ra một bên hông?

Bác chủ nhà rần nói cứng:

– Cô em bắt ép qua chuyện ngặt đó thì qua buộc lòng hô hoán lên đa.

Năm Hồng Phúc điểm đăm cho tay vào túi áo bà ba móc nhanh ra một cây súng lục St. Etienne nhỏ và chĩa thẳng

vô bụng bác chủ nhà khiến cho bác kêu lên hai tiếng “ý trời” rồi lúi liên qua một bên và cả Minh Tấn cũng... hết hồn luôn theo. Cô ta gật gật mũi súng, hỏi gần:

– Bác biết cái gì đây không?

Bác chủ nhà run run đáp:

– Dạ biết... cô em gác “nó” qua một bên đi chớ cứ chĩa thẳng vô bụng qua như vậy rủi... nó nổ bất tử nguy quá.

– Mà bác có chịu nghe theo tôi không?

– Dạ... cô em biểu qua làm chuyện ác ôn quá... Qua là dân mà cậu Năm là “ủy ban”, cầu ra lệnh đâu qua phải nghe đó...

Năm Hồng Phúc ngắt ngang:

– Bây giờ tôi hỏi bác một tiếng một: bác ngán thằng cha Năm hơn khẩu súng này phải không?

Bác chủ nhà mếu máo:

– Dạ cái nào tôi cũng ngán hết...

– Vậy thì phiền bác đứng yên ở ngoài này, hễ dợm chạy hay dợm la là tôi bóp cò liền nghe không?

– Dạ... nhưng sau này, cậu Năm cầu bỏ tù qua rồi sao?

Năm Hồng Phúc đáp càn:

– Bác cứ chỉ đại cho tụi này.

Bác chủ nhà rên rĩ:

– Quỷ thần thiên địa ơi, cô em nói nghe dễ ợt. Cô em quậy tung lên hết rồi

dông đi mất biệt thì qua biết trời trăng nào mà chỉ?

Năm Hồng Phúc túng lý nạt ngang:

– Miễn hổng phải bác đánh vô là đủ rồi. Nè, bác nghe tôi hỏi thêm: thằng cha Năm lại đây lâu mau rồi? Có ai đi theo chả không?

Bác chủ nhà miễn cưỡng đáp:

– Dạ... cũng lâu ớn rồi. Cậu đi có một mình ên hè!

Năm Hồng Phúc gật đầu, quơ mũi súng ra hiệu cho bác đứng dẹp qua một bên:

– Bây giờ bác cảm phiền đứng đợi đây một chút. Tôi cũng đứng luôn với bác cho có bạn. Tôi là người có nhơn

đức chớ đáng lẽ ra tôi phải “thịt” hết mọi người thấy có tôi lại đây để cho khỏi bị lộ. Bác biết điều đó chứ?

– Dạ biết, qua đâu có dám cản trở gì đâu mà cô em nhẫn tâm xử tệ cho đành đoạn được. Dân quên như qua, ai biểu sao thì nghe vậy...

Không muốn nghe bác ta kể lể thêm nữa, Năm Hồng Phúc day qua bảo Minh Tấn:

– Kể như êm một phần rồi, bây giờ đến lượt anh.

– Ủa, cô hồng vô trông với tôi sao?

Năm Hồng Phúc trở vào bác chủ nhà:

– Để em ở ngoài này giữ ông già kia

và canh chừng coi có ai lại bắt tử hông, với lại, em vô trông chạm mặt với thằng cha Năm coi cũng kỳ quá. Vô gấp đi, bộ anh không nóng lòng vì chị Ngọc Sương sao?

Từ trong buồng, một tiếng hét của Ngọc Sương vang ra rõ mồn một Minh Tấn không nghĩ ngợi gì hết cầm đầu chạy thẳng vào nhà. Đi ngang qua cửa, anh ta vớ cây “song hồng” nhỏ gài cửa dựng gài đó và tiến lại bưng luôn cây đèn chong đặt trên bộ ván, đoạn hấp tấp rảo bước vô phía cửa buồng, dùng chân hất mạnh cho cánh cửa buồng mở toang ra, giờ cao ngọn đèn lên, xông xộc xông vào.

Nghe động và thấy có ánh đèn rọi sáng, Ngọc Sương cố ngoi đầu lên gào to:

– Bác chủ nhà ơi, cứu tôi với bác!

Năm Trường Kỳ cũng chống tay lên, ngó ngoài ra và quát:

– Thằng già bùng đèn vô chi vậy? Muốn chết hả?

Minh Tấn chẳng nói chẳng rằng bước thẳng lại chống dùng đầu cây song hồng vệt của mùng lên và lên tiếng:

– Có anh đây em hai ơi!

Ngọc Sương mừng rú:

– Trời ơi anh Minh Tấn:

– Ủ, anh đây em!

Vừa nghe nói tới tên Minh Tấn, Năm Trường Kỳ cũng kịp nhận ra gương mặt của anh này qua ánh đèn chong. Trong

lúc Minh Tấn cũng mới thấy rõ phần nào cảnh tượng bên trong: Ngọc Sương tóc tai rũ xỏa lên trên mặt chiếu và lần đầu tiên Minh Tấn mới thấy thấp thoáng vóc vác của người yêu mà mở quần áo trong ngoài đã bị vứt bỏ ngổn ngang ở phía chân giường. Lòng Minh Tấn quặn đau rồi sôi lên sùng sục, nhất là khi anh ta cũng nhận thấy luôn điệu bộ khả ố của Năm Trường Kỳ. Anh ta quát lên:

– Năm Trường Kỳ, mày ra đây cho tao hỏi một chút coi.

Năm Trường Kỳ ngó lom lom lại anh, ánh mắt rực lên một cách dữ tợn. Hắn ta bỗng khẽ mỉm cười, cất giọng khinh miệt hỏi Minh Tấn:

– À té ra không phải lão chủ nhà mà là anh Minh Tấn! Ê, Minh Tấn anh có

biết anh làm như vậy là điên không?

Minh Tấn đập mạnh đầu song hồng vào thành chõng:

– Tao điên hay mấy điên? Bước ra đây nói chuyện cho mau mày!

Như để trâu tức thêm, Năm Trường Kỳ hạ tay ôm ghệt lấy đôi vai của Ngọc Sương nhưng mắt vẫn canh chừng Minh Tấn và cười bảo:

– Chú mày, định hạ lệnh cho thằng này hả. Đừng có dại vậy. Đêm nay, hơn lúc mua gió mát trời và lai rai ba sợi tôi tìm lại đây, bầu bạn chơi với cô Ngọc Sương chơi cho vui... Chú mày cứ yên tâm về ngủ rồi mai tôi cho chú mày lại đây soát hết coi cô Ngọc Sương của chú mày có sút mẻ gì hông? Đó là một, hai nữa, Ngọc Sương ở với tôi đêm này thì

mai mốt hai vợ chồng chú mày dắt nhau về.., sướng gần chết mà còn làm bộ đến đây phá đám và sanh sự nữa sao?

Minh Tấn lẳng lẳng đặt cây đèn chong lên mặt kệ gần đó, đoạn nắm chặt cây song hồng trong hai bàn tay quơ cao lên và lạnh lùng bảo Năm Trường Kỳ:

– Mày buông Ngọc Sương ra lập tức không thôi tao quất một cây mây sùm đa!

Năm Trường Kỳ lắc đầu để cho tỉnh trí thêm, mắt của hắn ta lại liếc về phía đầu nằm. Không bỏ sót một cử chỉ nhỏ nhặt nào của hắn, Minh Tấn kín đáo nhìn về phía ấy và thấy ngay cận mí chiếu ở đấy nổi cao lên như có vật gì ẩn phía dưới. Minh Tấn đoán chừng là Năm Trường Kỳ giấu khẩu súng lục nơi ấy.

Quả đúng như vậy, sau khi liếc chừng Minh Tấn, hắn ta vụt buông Ngọc Sương ra ngoài người về phía đầu nằm thò tay dưới mí chiếu moi nhanh khẩu súng lục ra... nhưng vừa đúng lúc ấy, đầu cây song hồng cũng vừa quất mạnh xuống. Năm Trường Kỳ kêu rú lên, khẩu súng rơi cạch xuống mặt chiếu.

Minh Tấn liền kêu luôn món võ khí ấy ra phía ngoài mép chõng để vói tay chụp lấy nhét nó luôn vào lưng quần.

Năm Trường Kỳ gầm lên:

– Minh Tấn, mày liều mạng như vậy là mày chết.

Minh Tấn, không vội trả lời mà quay sang giục Ngọc Sương .

– Em xô nó ra, đứng dậy mặc quần áo vô đi theo anh cho mau...

Ngọc Sương hí hửng đáp:

– Anh đợi em một chút.

Bị tước mất khẩu súng, Năm Trường Kỳ tái mặt và cơn say rượu của hắn như biến mất...

Năm Trường Kỳ nghĩ ngay ra cách đối phó. Ngọc Sương vừa lồm cồm ngồi dậy, quơ chụp quần áo ôm lên ngực định bò ra thành chõng để nhảy xuống đất thì đã bị hắn ta nhoài người tới ôm chặt lấy và quật ra phía trước để bắt cô gái phải làm một thứ “bia đỡ đạn”.

Hắn ta ôm lật ngược cánh tay Ngọc Sương ra sau, bắt cô phải uốn ngực ra phía trước trong lúc cô này vẫn chưa kịp

xỏ áo vào. Hấn ngạo nghễ nhìn Minh Tấn.

– Ê tui mày giỏi đập đi, tao kêu mày bằng cha! Biết điều buông cây xuống hông thôi dân của tao chạy đến là mày thất họng đa. Nghe tao đi rồi tao hứa chắc là sẽ bỏ qua vụ này, bằng không, chẳng những lát nữa mày sẽ bị bắt mà khi thiên hạ đổ xô lại đây, mày sẽ còn chứng kiến cái cảnh cô Ngọc Sương của mày phơi xác như vậy trước mặt cả chục người khác nữa. Cảnh đó hấp dẫn lắm nghen mày!

Minh Tấn tức đến nghệt thở. Anh ta run run cầm cây song hồng trên tay, cố tìm lại chỗ hờ để quật Năm Trường Kỳ, nhưng vì hấn ngồi đưa lưng vô phía trong nên anh ta đành thúc thủ.

Anh ta bối rối gọi Ngọc Sương:

– Em rán tông chả ra coi.

Không đợi Minh Tấn phải nhắc điều này, từ nãy giờ Ngọc Sương vẫn không ngớt vùng vẫy. Mấy lần cô ta cố gắng ngoái đầu lại để căn vào bả vai Năm Trường Kỳ nhưng bị hấn ta xốc nách thúc ké như vậy nên không lần nào cô được toại nguyện.

Thấy thế, Minh Tấn bèn lên tiếng bảo Ngọc–Sương:

– Em rán chịu đựng một chút nữa đi, anh đã có cách khiến thằng này phải thả em ra.

Nghe câu nói ấy, Năm Trường Kỳ nhú mày suy nghĩ. Hấn ta chưa tìm ra cách Minh Tấn sẽ mang ra đối phó với

mình như thế nào thì anh chàng này đã vội bước nhích về phía cửa buồng, ngoái đầu ra ngoài gọi to lên:

– Cô Năm ơi, cô phải vô tiếp tay với tôi mới được!

Nghe đến tên Năm Hồng Phúc, Năm Trường Kỳ găm lên:

– À, có con ngựa bà trời đó toa rập với tụi bây để làm chuyện này nữa hả? Nó muốn chết thì nhào vô đây: Tao chấp tụi bây hết. Nó có vô đây thì làm gì được tao...

Năm Trường Kỳ định tuôn ra một tràng hăm dọa nữa nhưng vừa lúc ấy, Năm Hồng Phúc đã bước vô đi liền theo sau lưng bác chủ nhà. Cô ta định lên tiếng trách Minh Tấn sao kêu réo mình vô làm chi, nhưng vừa kịp thấy tình

cảnh của Ngọc Sương trên chõng nên hiểu ngay tự sự.

Trong lúc ấy, Minh Tấn hấp tấp bảo cô ta:

– Cô phụ tội một tay chớ nó tấn Ngọc Sương ra làm bia như thế đó, tôi hết xoay trở ra sao.

Năm Hồng Phúc thản nhiên gật đầu:

– Được rồi anh cứ để đó cho em. Dễ quá mà! Nó muốn hiền mình hiền, nó muốn dữ mình dữ cho vừa sức nó.

Đoạn cô ta thúc mũi súng mạnh vào lưng bác chủ nhà và hạ lệnh:

– Bác vô trong góc kia mà đứng. Như vậy bác càng khỏe vì thằng cha

Năm thấy rõ bác bị ép buộc chớ chẳng dánh đáng gì vô vụ này hết.

Bác chủ nhà mếu máo “dà” một tiếng rồi cúi thủi đứng sát vô góc buồng mặt úp vào vách. Năm Hồng Phúc mới chậm rãi bước lại trước mặt chổng, nhú mày nhìn vô phía trong mùng một hồi đoạn dịu giọng hỏi Năm Trường Kỳ:

– Anh Năm, anh nên nghe tôi buông chỉ ra, chớ mình là đàn ông con trai mà ăn hiếp một người con gái cô thế như vậy coi sao được.

Năm Trường Kỳ càng siết mạnh Ngọc Sương thêm và quát lại:

– Con Năm Bánh ú, (tên bình dân của Năm Hồng Phúc hồi trước khi tham gia kháng chiến) mày đừng tài khôn xía mỗ vô vụ này mệt đa em! Nói thiệt

tao sợ ai thì sợ chó không đến nỗi phải phọt-phe trước cái bảng mặt của mày đâu. Đồ quân phản bạn!

Năm Hồng Phúc vẫn giữ giọng ôn tồn:

– Anh Năm, một lần chót tôi khu-yên anh buông chỉ ra. Nếu không, hết anh em gì nữa đa nghe.

Năm Trường Kỳ giận run:

– Tao không buông rồi mày làm gì được tao? Thứ đồ con gái “nạp nọn” mê hơi thằng Việt gian rồi hết biết anh em, hết biết phận sự, nhiệm vụ gì nữa phải không? Mày mà làm tới, tao bóp cổ con Ngọc Sương đây chết trước mắt tụi bây cho tụi bây coi!

Minh Tấn giật mình, quay qua bảo Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm, coi chừng thằng chả làm thiệt đa cô!

Năm Hồng Phúc trề môi:

– Mốc xì họ! Em cam đoan là thằng chả không có đủ thì giờ để giết ai đâu. Nếu chả có bóp cổ chị Ngọc Sương thì bất quá chỉ bị nghẹt thở trong chốc lát thôi và trong lúc đó em dư sức kịp cho chả về theo ông theo bà mà! (cô ta đưa khẩu súng lên) Tay chả bóp cổ mau hơn tay này của em sao?... Anh cứ giữ mặt này, còn em, em luôn qua một bên hông chả, như vậy chả chỉ còn cách thẳng thiên hay độn thổ mới thoát được.

Minh Tấn mừng rỡ:

– Ờ phải há! Như vậy là mình vững rồi.

Đến lượt Năm Trường Kỳ đổ mồ hôi hột. Hắn ta dáo dác ngó quanh để tìm cách thoát thân nhưng vô ích. Hắn chỉ còn cách xoay lưng ra cho Minh Tấn đập hoặc đưa hông cho Năm Hồng Phúc ghim họng súng vào hay là... buông Ngọc Sương ra. Năm Hồng Phúc cầm lăm lăm khẩu súng lục trên tay, lăm li bước thẳng lại, đứng sát một bên thành chõng, và cười bảo Năm Trường Kỳ:

– Anh đã chịu nghe theo lời con nầy chưa. Anh thử quay chị Ngọc Sương qua phía bên đây cho chỉ đỡ đạn một cú coi! À... hồng dám hả? Phải lắm, anh làm như vậy thì anh Minh Tấn sẽ bợ anh liền... Thằng cha nầy say rượu mà còn khôn quá tổ bà ta!

Năm Trường Kỳ hết liếc chùng về khẩu súng lục trên tay Năm Hồng Phúc đến ngó sang đầu cây song hồng trên tay Minh Tấn. Hắn ta nghiêng răng ôm chặt cứng lấy Ngọc Sương, mắt lão liên đưa qua đưa lại và chột để ý đến bác chủ nhà đang đứng xếp ve ở góc buồng.

Năm Trường Kỳ cất tiếng gọi to:

– Ê bác chủ nhà, bác tính hòa theo phe tụi này hả?

Bác chủ nhà nhăn nhó ngoài đầu ra:

– Dạ đầu có.

– Không có thì phải cản ngăn cái thằng đứng ngoài đó cho tôi chớ bác đứng đó lấy mắt ngó sao?

Bác chủ nhà liếc chùng về phía Minh Tấn:

– Dạ tui nhảy vô cậ nầy cầu đập chết tôi lập tức chớ ăn thua gì cậ Năm!

Năm Trường Kỳ lại quát:

– Thì chạy đi kêu dân của tôi lại hổng được sao?

Bác chủ giơ tay tỏ vẻ bất lực:

– Dạ... mấy người này đâu cho tui ra... Đâu cậ thử biểu họ coi...

Năm Trường Kỳ nổi cáu ngắt ngang:

– Thằng cha già vô dụng! Để rồi ông coi tay tôi. Chắc hồi nãy ông làm bộ nhắm mắt để cho tui nó lọt vô đây chớ gì? Sao ông không chạy vô báo cho tôi hay hả?

– Trời ơi, bảo sao được mà báo! Tui mới vừa ló ra là họ kê súng thộp ngực dẫn ra ngoài sân liền. Với lại mới đầu tôi cũng tưởng họ là dân theo của cậu chớ có dè đâu họ chơi cái mừng này nè!

Năm Trường Kỳ chửi thề loạn xạ lên... Trong lúc ấy Năm Hồng Phúc lắng nghe mưa bên ngoài cũng thừa hột lần nên nóng nảy hối thúc Năm Trường Kỳ:

– Anh Năm làm ơn buông chị Ngọc Sương ra dùm đi. Trước sau gì anh cũng phải nghe theo lời tôi nếu anh muốn được bình an ra khỏi chỗ này.

Năm Trường Kỳ cắn giận bầm gan điếng ruột nhưng cũng rán dụ giọng dỗ ngọt:

– Cô Năm, cô nhắm coi cô làm như vậy rồi có lợi gì hông?... Hay là cô liều

mạng cứu cho tui nó ra rồi tui nó nắm tay nhau dắt đi hưởng đủ sự sung sướng bất kể gì đến số phận cô ở trong này? Tôi cũng nhìn nhận rằng tôi làm như vậy cũng có hơi quấy một chút nhưng bị tôi say rượu quá cỡ hết biết trời đất gì hết cô à. Mặt khác, dầu cho tôi có leo lên giường và... cà rà với cô Ngọc Sương như vậy thì cũng chẳng làm thiệt hại gì cổ cho lắm. Điều này chắc cô cũng có biết chút đỉnh mà...

Năm Hồng Phúc chưa kịp nói gì thì Ngọc Sương đã bù lu bù loa kể lể:

– Thằng chả nổi khùng căn bầy mình tôi hết đây nè, vậy mà chả còn dám nói ầu là chẳng có làm hại gì hết á!

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi day qua phân trần tiếp với Năm Hồng Phúc:

– Ôi cái đó phớt ngoài da mà ăn thua gì. Nè cô Năm, để tôi nói cạn lẽ cho cô nghe... Tụi nó cặp kè đông hết rồi cô ở lại trong này cũng... nguy đa cô. Chỗ anh chị em của mình tôi sẽ nhắm mắt bỏ qua nếu cô nghe theo tôi... gác chuyện giúp đỡ cặp kia theo cái kiểu quá ngật nẩy lại rồi mạnh ai về nhà nấy. Tôi thể có súng đạn làm chúng nếu sau này tôi kiếm chuyện làm khó dễ gì cho bất kỳ một ai, tôi sẽ chết phanh xác đi.

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Thôi đẹp cái giọng ớn nghĩa của anh qua một bên đi. Sau này anh trở trái làm mặt, mụ nội tôi bây giờ cũng trở tay chẳng kịp. Với lại, tôi đã nhất quyết cứu họ mà!

Năm Trường Kỳ xằng giọng:

– Cô điên sao? Tụi nó đi mất đất rồi cô ở trong này đưa lưng ra lãnh đủ hả? Bộ cô quên rằng mấy anh lớn để ý gắt đến vụ này rồi à!

Năm Hồng Phúc thản nhiên đáp:

– Xin lỗi, tôi có thân thì phải liệu. Họ đông đi thi tôi đại gì ở trong này?

Năm Trường Kỳ trợn mắt:

– Trời, cô đừng nói giỡn chớ. Cô bỏ anh em...trốn theo tụi nó ra thành theo Tây luôn?

– Hồng trốn theo ai hết, cặp này về ngoài còn tôi, lôi kiếm chỗ khác ở hông được sao? Bộ anh nói hông có “kháng chiến” chung với anh là Việt gian hết ráo à! Thôi buông chỉ ra đi cha nội! Nếu anh còn bướng nữa buộc lòng phải để

cho khẩu súng này nói chuyện đa!

Đoạn day qua Minh Tấn, cô ta đồng
dạ bảo:

– Anh Minh Tấn, anh sẵn sàng đi
nghen!

Minh Tấn cầm lăm lăm cây song
hồng trên tay, mạnh dạn gật đầu:

– Được rồi. Cô sẵn tới đi!

Năm Hồng Phúc vừa nháy nhó với
anh ta vừa dặn thêm:

– Nhớ lẹ tay và canh cho đúng, cho
vừa thôi chớ đừng... nặng quá nghen!

Năm Trường Kỳ lo sợ theo dõi
những lời dặn mập mờ ấy, và khi thấy
Năm Hồng Phúc chìa hắc mã súng

ngay vô ngang hông, hấn ta hoảng kinh ôm Ngọc Sương nhủi đại ra phía ngoài định dùng cái « mộc » người ấy để ngăn Minh Tấn khỏi xuống tay được; và một khi hấn nhảy được xuống dưới đất hấn sẽ núp sau lưng Ngọc Sương và lôi dẫn cô nẩy ra phía cửa buồng để thoát thân. Nhưng khi hấn vừa nhào ra, Ngọc Sương lợi dụng lúc ấy, vùng thật mạnh và kịp quay đầu lại cắn một cái thật sâu vào một bên bắp vai của hấn. Hấn kêu rú lên nhưng vẫn không buông người con gái và lật đật “nê” nhanh Ngọc Sương ra phía thành chõng.

Minh Tấn mấy lần quơ cây lên đập nhưng vì hấn mọp sát sau lưng Ngọc Sương nên đành chịu. Trong lúc ấy Năm Hồng Phúc (lo sợ không kém) mím chặt môi chìa thẳng họng súng ra. Cô ta có thể bắn vào người Năm Trường

Kỳ một cách dễ dàng nhưng lại không đành tâm. Sự kiện ấy càng làm cho cô ta thêm lúng túng. Thấy Ngọc Sương tổng đập một cách quyết liệt và Năm Trường Kỳ cũng ạch đui vừa lo kèm giữ cô ta vừa hất cô ta lết tới, Minh Tấn liệng cây song hồng nhào đại lên chõng... Nhanh như chớp. Năm Trường Kỳ quăng Ngọc Sương qua một bên co chân đập tổng anh ta té bật ngựa xuống đất. Quá hăng nên quên đau, Minh Tấn với tay chụp cây gài cửa và đứng rột lên... Lúc ấy, Năm Trường Kỳ cũng vừa dợm nhảy khỏi chõng để liều mạng tông chạy ra phía cửa buồng, Minh Tấn nghiêng răng lia ngang cây song hồng vào ống chân hấn ta... Một tiếng bốp chắc nịch vang ra và Năm Trường Kỳ thét rống lên, té ập mặt xuống mặt đất...

Năm Hồng Phúc lật đật chạy lại

trong lúc Năm Trường Kỳ lồm cồm nhồm dậy định phóng chạy nhưng rồi lại té ngối xuống đưa tay ôm chân rên hừ hừ. Minh Tấn vẫn cầm cây song hồng lăm lăm trên tay và sẵn sàng đập bồi xuống nữa nếu hắn ta còn đủ sức tẩu thoát.

Năm Hồng Phúc lo ngại nhìn Năm Trường Kỳ rồi hấp tấp hỏi Minh Tấn:

– Bộ anh đập chả gãy chân rồi hả? Em đã dặn là anh nên nhẹ tay một chút mà!

Minh Tấn bực mình đáp:

– Thì tôi phải vớt một cây cho chả té sấp xuống đó chứ hông thôi chả chạy thoát đi kêu mấy tên kia bu lại thì mình làm sao? Gãy khỉ gì mà cô lo quá, bất quá chỉ bầm đôi chút thôi.

Sau khi mặc lại áo quần xong xuôi, Ngọc Sương cũng vội chạy tới đứng một bên Minh Tấn và vì chưa biết rõ vụ sắp đặt đi trốn nên lo lắng lên tiếng hỏi anh này:

– Sao anh và chị Năm hay em bị nạn mà lại đây cứu hay quá vậy? Nhưng bây giờ mình để lỡ xảy ra như vậy rồi tính sao đây?

Minh Tấn hớn hỏ đáp:

– Đâu có biết khỉ gì... Anh với cô Năm tính lại đây lôi em đi trốn kể gặp chuyện này. Kể ra cũng may quá!

Ngọc Sương mừng rỡ reo lên:

– Vậy hả! Thôi mình đông đi chớ còn chờ đợi gì nữa.

Minh Tấn khoát tay cho Ngọc Sương lùi lại phía sau:

– Em lo sửa soạn đồ đạc cho xong sẵn đi. Để anh tính với cô Năm giải quyết vụ thằng cha Năm này rồi là mình khơi liền...

Đoạn anh ta day qua hỏi Năm Hồng Phúc:

– Để tôi khênh chẻ một cây nữa cho chẻ nằm bệt xuống để mình đi cho êm nghen cô Năm?

Năm Hồng Phúc lắc đầu, đáp liền:

– Em nói thôi mà! Anh chỉ cần trói chẻ lại thôi. Để em đi kiểm dây cho.

Dứt lời cô ta hấp tấp vọt ra ngoài như cố tình tránh khỏi chứng kiến lâu cảnh

thất thế ấy của Năm Trường Kỳ. Bác chủ nhà mon men bước lại gần Minh Tấn, đưa mắt liếc chừng Năm Trường Kỳ ngồi dưới đất rồi lên tiếng hỏi:

– Dạ thưa cậu, cậu còn tính làm gì nữa đó? Qua lạy cậu, cậu có... tính sao đó thì xin cậu tránh dùm cho khỏi xảy ra ngay trong nhà qua, chớ cậu và cô kia đã vô đây lộn xộn như vậy rồi còn...

Minh Tấn gạt phắt đi:

– Hồng phải việc của bác, bác khỏi xía vô mà. Lát nữa, tụi này cũng phải phiền bác và mọi người trong nhà chịu khó vô trong buồng này ngồi chơi ít lâu.

Bác chủ nhà mếu máo:

– Dạ ở nhà này chỉ có qua với con vợ qua thôi chớ có gì nhiều nhởi đâu...

Bộ cậu tính nhốt nữa sao?

Minh Tấn lạnh lùng đáp:

– Xin bác cảm phiền cho trót. Tội tôi thủ thân trước cho ăn chắc hơn. Bác và bác gái có bị chung số phận với thằng cha Năm ở đây thì mới dễ ăn nói sau này..,

Bác chủ nhà cuống quýt bảo Minh Tấn:

– Nếu vậy thì sẵn đây xin cậu nói cho cậu Năm biết là cậu và cô kia ép buộc qua chớ hổng phải tại qua a ý nhúng tay vô. Cậu nói đi cậu!

Minh Tấn bắt phì cười. Đoạn anh ta điệu giọng hỏi Năm Trường Kỳ:

– Anh Năm, tội tui đi rồi anh đừng

làm khó dễ gì bác chủ nhà đây hết ghen. Bác ta là người chơn chất làm ăn, ai biểu sao nghe vậy. Anh vào đây biểu bác phải cho anh vô buồng Ngọc Sương thì bác cũng nhắm mắt gật đầu mà tui tội xông tới bắt bác không được kêu la... bác cũng chịu phép nín khe. Có phải đúng như vậy không anh Năm?

Năm Trường Kỳ lườm lườm nhìn lên:

– Minh Tấn, tui mấy chắc có đi thoát khỏi nơi đây không mà còn bày đặt dận nây dận nọ? Mấy đừng tưởng hạ tạo được như vậy là đã mừng rồi ghen em! Phen này, mấy với hai con kia rán đi cho vượt chớ để quay trở lại đây thì... mười cái mạng như bây tao cũng chẳng tha!

Qua cơn nóng hăng lúc mới vào, Minh Tấn bắt đầu thấy thương hại cho tình cảnh của hắn. Anh đã không chú ý đến những lời hăm dọa lớn lối của hắn mà lại còn ân cần thăm hỏi:

– Anh Năm, tôi cũng biết là tội tôi ra đi trong một trường hợp như vậy là.. không phải lắm. Đó là một sự vạ bất đắc dĩ... Chân anh có bị gì nặng lắm không anh? Khi mới vào đây, thiệt tình tôi không muốn, và không dè lại phải... đụng chạm với nhau như vậy!

Năm Trường Kỳ cười lạt:

– Ủ, tội bây không muốn như vậy! Chắc mấy tính đập cho tao chết chớ gì? Tao nghe con Năm nó cần nhần mấy kia mà! Tội bây sắp đặt giỏi quá hả! Để tao rán banh mắt ra coi tội bây đi tới đâu!

Minh Tấn định phân trần thêm nhưng vừa lúc ấy Năm Hồng Phúc đã bước vô cùng với bác gái vợ của chủ nhà, tay cầm sẵn một cuộn dây niệt trâu dài.

Minh Tấn mỉm cười:

– Thiệt cô lo chu đáo quá. Tôi tính nhờ cô lo gom người trong nhà lại đây.

Năm Hồng Phúc có vẻ không vui:

– Đợi anh lo thì họ đã kéo tới đây cả đồng rồi! Nếu anh Năm hết chạy nổi thì em giao phần anh trời ảnh lại chung một xâu với hai vợ chồng bác chủ nhà dùm. Còn chị Ngọc Sương với em sẽ ra đứng đợi trước nhà để canh chừng luôn.

Minh Tấn quăng cây song hồng:

– Được rồi, để tôi lãnh phần này cho.

Năm Hồng Phúc chuyển cuộn dây cho anh ta và hỏi:

– Anh có biết cách trói hông đã? Anh làm sao để họ tuột được ra liền thì mệt cho mình đa. Trói lật ra sau lưng và ghệt lên cổ rồi buộc dính chùm lại với nhau nhen!

Minh Tấn hăng hái đáp:

– Cô cho rằng sức tôi trói gà không chặt sao? Tuy chưa từng trói buộc ai nhưng tôi cũng đã có nhiều dịp trông thấy họ làm công việc ấy mà?

Năm Hồng Phúc dặn thêm:

– À, sau khi xong xuôi, anh nhớ tắt

đèn rồi bước ra khóa trái cửa buồng lại nghen.

Dứt lời cô ta níu tay Ngọc Sương kéo đi nhưng rồi không biết nghĩ sao cô lại bảo Ngọc Sương ra đứng đợi ở đằng trước nhà, đoạn quay trở vô vừa lúc Minh Tấn đang loay quay trối tay Năm Trường Kỳ.

Minh Tấn ngẩng đầu lên:

– Bộ, còn quên gì nữa cô?

Năm Hồng Phúc ngượng ngịu, lắc đầu:

– Không... em vô đề từ già vài lời với anh Năm.

Nghe câu ấy, Năm Trường Kỳ cười khẩy:

– Thôi, xin miễn việc đó đi. Tình nghĩa anh em khỉ chó gì nữa mà còn bày đặt chuyện. Tôi tưởng cô không nên ngó tới mặt tôi nữa mới phải.

Biết Năm Hồng Phúc muốn phân trần về hành động của mình với Năm Trường Kỳ trước khi bỏ đi nên Minh Tấn buông tay hẳn ra và chạy qua trói bác chủ nhà trước.

Năm Hồng Phúc rút rè bước lại và ấp úng lên tiếng:

– Anh Năm, anh oán giận tôi thì phải lắm chứ chẳng oan ức gì, nhưng anh cũng nên xét lại: việc làm quấy của tôi đây đã không đem tới cho tôi một lợi lộc gì hết, mà còn gieo cho tôi nhiều chuyện âu lo và rắc rối sau này, nhưng tôi thấy việc cần làm thì làm và đành

đưa lưng ra gánh chịu một mình vậy... Để sau này, anh với anh Ba Nhơn thấy nhẹ nhõm về vụ Ngọc Sương Minh Tấn, mấy anh mới biết... thương tôi...

Năm Trường Kỳ hất mặt lên:

– Ủ, mang ơn cô thập bội nữa mới phải chứ! Thôi, tôi không muốn nghe cô nói thêm một lời nào nữa hết! Tôi coi cô còn tệ lâu hơn cặp Ngọc Sương Minh Tấn kia nữa. Đi phút cho rảnh chỗ đừng đứng ở đó léo nhéo!

Năm Hồng Phúc đâm ra bực mình:

– Anh giỏi nói cho sướng miệng không hề! Giả tử như hồi nãy, tôi không hề gì đến tình nghĩa anh em, tôi thấy cho anh một phát hay kêu Minh Tấn không nường tay để bồi luôn cho anh một vài cây nữa thì liệu giờ phút này anh còn

nói phách được không. Anh chọc giận tôi bây giờ lỗ đa.

Năm Trường Kỳ hơi chột dạ nhưng rán nói cứng:

– Bộ cô nói thẳng này sợ chết sao. Phải chi cô bắn tôi một phát tôi còn khỏe thân hơn (hắn ta thở dài sườn sượt)... Cô giáng cho tôi cú nẩy nghiệt quá, thà chết mà còn nhẹ hơn!

Năm Hồng Phúc cười mũi:

– Anh không nói giỡn đó chứ?

Năm Trường Kỳ ôm chân nhăn nhó. Năm Hồng Phúc nhú mày có vẻ suy nghĩ rồi mỉm cười hỏi:

– Chắc anh sợ Ba Nhon vô hỏi về vụ này rồi trả lời không xuôi chớ gì. Còn

mấy anh lớn nữa? Ủ, sao anh khéo kể tội của tôi quá mà lại không lo che chở nổi cái thân của anh? Đây nè, để chúng tôi là tôi vẫn không có ác ý gì hết đối với anh khi nhúng tay vì vụ này, tôi sẽ chỉ cho anh cách để gỡ rối. Anh khoan cãi đã! Ai không biết anh cũng dính chèm nhèm vô chớ bộ không sao!

Năm Trường Kỳ lườm cô ta:

– Cha, cô nhờn đức quá há! Cô mà rời khỏi nơi này thì tôi mạnh ăn nói lắm chứ sợ ai nữa!

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Bộ tôi ra tuốt ngoài thành ở sao? Anh quên rằng dầu đi đâu ở cũng vậy, tôi còn cách bắt tin vô trong này cho Ba Nhơn và mấy anh lớn biết rõ đầu đuôi mọi việc mà. Đây tôi hỏi thiệt: sau khi

tụi nầy đông đi rồi anh sẽ nói thiên hạ sao nè?

Mắt Năm Trường Kỳ sáng lên trong một giây và hân cười nhẹ:

– Thiếu gì cách. Bộ cô nói tôi dễ chịu co tay hay sao? Nhưng sợ cô ra đi rồi còn nhăn nhe hay rơi thơ... nói xấu tôi nầy nọ.

– Anh thấy tôi có bao giờ hạ mình làm chuyện đó không? Dầu thế nào đi nữa mình cũng nên... lưu chút ít cảm tình về sau chớ: Có giận thì tôi la rùm lên một hồi rồi thôi chứ không để tâm thù dai ai hết. Và cũng vì còn bận bịu ở chỗ đó nên tôi mới quay lại để bàn với anh về cách thức anh phải nói cho ăn khớp với mấy ảnh sau này nè.

– Cũng làm tài khôn nữa! Nếu vậy cô ở luôn trong này rồi tụi mình tính với nhau cho êm hổng được sao mà phải cuốn gói theo cặp kia?

Năm Hồng Phúc cúi đầu thở dài:

– Ban đầu tôi cũng định không lộ mặt ra làm gì cho người này người kia biết, tôi tưởng anh không có léo hánh lại đây... Nhưng bây giờ mọi việc đã lộ tầy quây ra hết thì tôi phải thủ thân trước là hơn. Anh nói vậy tôi nghe vậy chớ thời buổi này... khó tin ai được lắm.

– Cô cứ nói đại là cô không dám tin tôi cho gọn!

Năm Hồng Phúc chậm rãi tiếp lời:

– Sau khi tụi này đi rồi anh nói với mấy anh là... Minh Tấn lợi dụng trời

giông mưa trong đêm hôm nên bò lại đây dẫn chị Ngọc Sương đi.

Năm Trường Kỳ cau có chỉ vào đôi chân:

– Còn cái vụ này nè.

– À còn cái đó dễ mà! Anh cứ nói đại là anh... thấy trời mưa lớn sanh nghi nên đi kiểm soát một vòng và hờ cơ bị anh Minh Tấn xông ra đập một cây nên không thể ngăn cản họ lại được. Mình nói có lý lắm mà!

Năm Trường Kỳ trề môi xuống:

– Còn cô? Cô không lọt vô vụ này gì hết à?

Năm Hồng Phúc ngao ngán nhún vai:

– Cái đó tùy anh, nếu anh muốn nó... rắc rối thêm.

Hắn ta khẽ lắc đầu:

– Tôi không hiểu cô muốn tính làm sao... Giờ phút này mình cũng nên nói thiệt, cô mà rời khỏi nơi đây một cách đột ngột như vậy, dầu cô không dính vô vụ này, thiên hạ vẫn nghi cho cô bày đầu như thường... Rõ ràng là cô u mê ám chướng gì đâu nên mới tính chuyện giấu đầu lòi đuôi đó.

Năm Hồng Phúc uể oải đáp:

– Bởi vậy tôi mới nói là tùy anh.

– Cha, làm đã đời rồi bắt thằng này hốt đồ dơ hả? Ủ, vì còn tùy tôi nên cô sai thằng Minh Tấn nện tôi một hèo để đền ơn chó gì?

– Giờ phút này mà anh còn nói mà nói mai được thì tôi cũng phục anh sát đất. Đây, nếu anh còn châm chế cho nhau thì xin anh cứ liệu mà nói với mấy anh em trong này là tôi đã bỏ đi từ hai ba bữa nay rồi, từ sau cái ngày anh tách tôi ra và không cho tôi giữ anh Minh Tấn với chị Ngọc Sương nữa đó . Anh làm như vậy cố nhiên là tôi bị chạm tự ái, tôi cãi cộ với anh đã rồi giận lấy bỏ đi hồi nào chẳng ai biết. Anh tưởng tôi trở ra ở với anh Ba Nhon nên chẳng buồn để ý tới... Đó, anh cứ nói đại theo lời tôi kể như trên thì thiên hạ cũng tin rầm rầm mà!

Năm Trường Kỳ gườm gườm nhìn lên:

– Cũng tính nước khôn quá tổ mẹ! Mà thôi, cô đi rồi thì kể như chết nên tôi

cũng rán nghe theo lời cô một chuyến chót nữa cho trọn tình nghĩa anh em với nhau... nhưng còn hai vợ chồng bác chủ nhà này nữa kia? Rủi họ học tùm lum lên thì sao?

Năm Hồng Phúc thản nhiên đáp:

– À, cái đó là về phần anh, anh phải rán lo.

– Coi, sao cái gì cũng dồn lại cho tôi hết vậy hả? Bộ cô nói tôi như cục bột ai muốn nắn sao cũng được hết à?

Năm Hồng Phúc hất hàm chỉ về phía chiếc chõng mà mừng chiếu vẫn còn để xô lệch và một chiếc gối tay bèo vẫn còn nằm y nguyên dưới đất:

– Thì đó, bộ hông phải phần của anh sao? Tùy anh muốn nói sao cũng

được vì... trong lúc nửa đêm nửa hôm, trời mưa trời giông anh mò vô nhà bác chủ nhà này làm gì thì chắc bác dư hiểu mà... Bởi vậy anh muốn ém nhẹm cái vụ không tốt lành gì đó thì anh liệu cách căn dặn bác chủ nhà, Anh tài về việc bắt người ta phải nghe theo rằng rắc lăm kia mà!

Năm Trường Kỳ ngừ ngừ trong cuống họng như tỏ vẻ khó chịu, đoạn buông thông một câu:

– Được rồi, việc đó kể như xong đi.

Năm Hồng Phúc ngó lại hăn ta, mắt chớp lia:

– Thôi, tôi quay vô đây cũng chỉ cốt có bấy nhiêu việc ấy... Tôi đi anh ở lại mạnh giỏi ghen anh Năm. Anh Ba Nhơn có vô anh nói dùm tôi có lời xin

lỗi ảnh nữa...

– Ủ, mấy người đập què chân tôi ra như vậy mà mạnh giỏi cái khỉ gì nữa. Thôi đi đâu đi cho rảnh!

Tuy xằng giọng nói thế, Năm Trường Kỳ cũng cảm thấy ngán ngơ khi Năm Hồng Phúc quay lưng bước thẳng ra khỏi cửa buồng.

Minh Tấn kêu nhẹ hắc ta làm hắc giật mình, cau mặt hỏi:

– Gì nữa đó cha nội?

Minh Tấn chìa một đầu dây ra:

– Anh cảm phiền, hai vợ chồng bác chủ nhà đã yên phận rồi nên bây giờ tới phiền anh.

Biết có cưỡng lại cũng chẳng đi đến đâu. Năm Trường Kỳ cười gằn một tiếng rồi ngang nhiên đưa hai tay quặt ra sau lưng.

Minh Tấn “cám ơn” đoạn lui húi trời chặt hẳn lại và xỏ râu luôn với hai vợ chồng bác chủ nhà.

Xong xuôi đâu đó, anh ta bước lại lượm cây song hồng lên và cầm luôn cây đèn chong. Trước khi bước ra khỏi buồng, anh ta còn rần nói mấy lời xin lỗi hai vợ chồng bác chủ nhà và Năm Trường Kỳ. Đôi vợ chồng già chỉ biết nhăn nhó nín thinh, riêng có Năm Trường Kỳ thì lại lớn tiếng đuổi anh ta đi:

– Thôi đừng có đứng xơ rở ở đó chọc giận thằng này nữa. Rần đi cho vượt khỏi ghen bỏ!

Minh Tấn gượng cười:

– Dạ... thì cũng phải rán chớ sao...

Dứt lời, anh ta với tay đóng ập cửa buồng lại, khóa chốt cẩn thận, đoạn kể tai nghe ngóng động tĩnh ở bên trong.

Có tiếng Năm Trường Kỳ cau có hạ lệnh:

– Hai bác kia còn đợi gì nữa mà hồng la làng lên cho mấy nhà ở gần đây họ chạy lại...

Bác trai rên rĩ đáp:

– Dạ thưa cậu Năm, trời còn mưa ào ào như vậy dầu cho hai vợ chồng tôi có kêu lòi con trê cũng chẳng ai hay... Để đợi mưa dứt hột một chút đã cậu... Với lại, mình cũng nên đợi cho họ... đi

xa xa một đôi rồi muốn kêu la cầu cứu gì cũng dễ, chớ hông thôi họ nghe động quay trở lại... dong giẻ rách vô miệng của bà con mình ở đây thì mệt đa cậu!

– Mấy người chết nhát quá trời nên tụi nó mới dám xông xáo vô đây một cách dễ ợt như vậy!

Tuy cự tị nhưng Năm Trường Kỳ cũng nhận là bác chủ nhà có lý nên hẳn ta bèn xoay qua giục bác ta tìm cách mở trói.

Bác chủ nhà lại rên rỉ:

– Cậu mạnh tay cậu... làm thử coi, chớ cái cậu ác ôn hồi nãy đó cầu trói tui kỹ quá, phần tay tui trơ xương chớ có da thịt gì nhiều như mấy người trai trẻ đâu mà rán nhúc nhích lần ra được, nhứt là sợi dây niệt trâu chắc vô số kể thì mình

làm sao cà quệt gì vô góc cột, góc giường để nó đứt cho mau được.

Có tiếng Năm Trường Kỳ thở dài, và nói tiếp luôn theo:

– Thôi đành chịu phép ngồi yên cho muỗi cắn, chớ bằng mắc toi đó nó trói kiểu dinh chùm này thì mình còn day trở khỉ gì được!

Bác chủ nhà lại hỏi liền:

– Nếu vậy bà con mình phải chịu nhốt như vậy cho tới sáng bết hay sao cậu Năm?

– Ủ.

Không biết nghĩ sao, bác chủ nhà lại ăm ức cắn nhằn:

– Phải chi hồi tối cậu chịu nghe tôi có phải êm không?

Năm Trường Kỳ xằng giọng:

– Nghe bác? Tôi mà nghe theo bác thì có thay đổi được gì hông, hay là tội nó cũng vô dây dẫn cô Ngọc Sương đi êm và đến sáng ngày mai thì bác phải lãnh đủ? Có tôi vô đây bác còn đỡ khổ đa bác!

Bác chủ nhà cứng họng nín thinh. Được thể, Năm Trường Kỳ đồng dặc căn dặn luôn:

– Tôi nói cho hai vợ chồng bác biết, hai người kẹt vô vụ này nặng lắm chứ không phải lơ mơ đâu nhen. Vậy tốt hơn hết hai bác nên im luôn hết mọi việc và sau này nếu có ai hỏi lời thôi gì thì bác khai đúng như lời tội dặn đây...

Bác có chịu không nè?

Bác chủ nhà miễn cưỡng đáp:

– Dạ thì... phải chịu đứt đuôi rồi chớ còn muốn gì khác nữa cậu?

– Ủ như vậy mới là khôn. Đây, bác nghe kỹ tôi dặn.

...Minh Tấn mỉm cười, nhón bước rời khỏi cửa buồng đoạn tắt tả đi ngay ra gian nhà trước, trả đèn và cây song hồng vào chỗ cũ, rồi chạy tìm Ngọc Sương và Năm Hồng Phúc...

*

– Gì lâu vậy anh? Trời sắp tạnh mưa và sáng bết đến nơi rồi mà anh cứ ở biệt trong buồng hoài hà!

Thấy Minh Tấn hấp tấp chạy ra, Năm Hồng Phúc liền cự nự anh ta một hơi. Minh Tấn nhìn Ngọc Sương, và mỉm cười đáp lời Năm Hồng Phúc:

– Ồ, tôi ở nán lại nghe coi mấy người ở trong buồng bàn tính chuyện gì... Họ chịu phép ở trống luôn ít ra cho tới sáng để bọn mình đi êm mà không ngại bị cản trở gì hết. Đó cô coi, tôi cũng biết cách trối người lằm chớ bộ không sao!

Năm Hồng Phúc lừ mắt nhìn anh ta:

– Thôi đừng ở đó nói phách! Mình phải rời khỏi chỗ này cho mau. Rồi một khi chắc khỏe rồi, em cho anh mặc sức gáy!

Minh Tấn vui vẻ nín tay Ngọc Sương dẫn đi. Năm Hồng Phúc bưng bả xông

lên trước... Ngoài trời, cơn mưa đã bắt đầu bớt dần, vài tiếng gà gáy lẻ loi trong xóm, Nam Hồng Phúc lo lắng kêu lên:

– Chết cha, mình tính công việc xong trong nháy nháy mà bị có anh Năm nhảy vô nên thành ra trễ quá! Cái điều này dám đến sáng hồng chừng tụi mình cũng còn lẩn quẩn ở trong đồng lắm!

Ngọc Sương thân nhiên nói vô:

– Ổ, miễn mình thoát khỏi nơi đây là tôi mừng rồi. Còn chuyện về sau... tới đâu hay tới đó phải không anh Minh Tấn.

Minh Tấn siết chặt tay người yêu:

– Cố nhiên như vậy rồi.

Năm Hồng Phúc lắc đầu nhìn hai người, nhưng với một cặp mắt đầy vẻ độ lượng.

...Trước khi bước xuống xuống. Năm Hồng Phúc còn phải chạy lên nhà để quơ đem theo một vài món áo quần. Khi cô ta quay trở xuống, Ngọc Sương thân mật cự nự:

– Chị em ba mớ quần áo ấy theo chi cho mất công. Để ra tới ngoài Cần Thơ, tôi sẽ bao cho chị đủ về vấn đề này mà.

Minh Tấn vọt miệng trả lời cho Năm Hồng Phúc:

– Cổ có theo luôn hai đứa mình đâu.

Ngọc Sương có vẻ chưng hửng:

– Ủa, vậy chỉ đi đâu nữa? Em tưởng...

Minh Tấn ngắt ngang:

– Cổ ra ở ngoài mình sao được. Dầu sao cô cũng phải sống chết với trong này. Cổ giúp mình như vậy là quá lắm rồi...

Ngọc Sương ái ngại đưa mắt nhìn Năm Hồng Phúc trong lúc cô nầy thản nhiên ngồi xuống lái xuống quơ dầm bơi đi.

★

... Trời đã rạng sáng và cơn mưa ban đêm cũng đã tạnh hẳn... Ra tới đồng trống bọn người trên xuống mới thấy vững tâm đôi chút. Minh Tấn nhìn kỹ người yêu hồi lâu đoạn ấp úng lên tiếng hỏi:

– Sao em, hồi tối... em có bị gì không?

Nghe câu hỏi bất chợt ấy, đang hí hửng... tươi vui, Ngọc Sương sa sầm mặt liền. Cô cúi đầu ngó xuống thân hình mình và đưa tay ôm một bên ngực... Minh Tấn nóng nảy hỏi dồn:

– Bộ nó... làm sao em hả em? Em nói đại đi. Chuyện rủi ro chớ bộ em muốn như vậy sao! Anh hỏi để biết vậy thôi chứ không phải để... gì khác đâu!... Có đúng thẳng cha Năm bị... lại không em? Hay là...

Năm Hồng Phúc cười rộ lên và chen vô ngắt lời Minh Tấn:

– Anh hỏi lung tung lên vậy... chỉ khớp làm sao trả lời được! Với lại chuyện ấy... có phải chuyện thường thường đâu

mà anh lại đem ra tra hạch kỹ càng một người con gái như vậy!

Minh Tấn bực mình:

– Nhưng bề gì tôi cũng là chồng, là... người thân của Ngọc Sương mà! Tôi có quyền...

Năm Hồng Phúc hơi trề môi:

– Bảnh quá há! Nhưng anh hỏi ngang xương giữa chỗ có người này, người nọ như vậy, anh cũng cho chỉ biết... mắc cỡ một chút chứ!

Liếc thấy Minh Tấn cúi đầu làm thinh nhưng nét mặt vẫn còn chằm chằm, cô ta vui vẻ nói tiếp:

– Đây, để anh khỏi thắc mắc hay xốn xang vu vơ, tôi có thể thay chị Ngọc

Sương mà trả lời liền, trả lời rõ là chỉ không hề hấn gì hết, vì một lẽ giản dị là thằng cha Năm... không thể làm ăn gì hơn được ngoài cái việc chờn vờn ở bên ngoài chút đỉnh vậy thôi.

Minh Tấn cau có vặn lại:

– Cô có phải là Ngọc Sương đâu mà cô biết được?

Mãi đến lúc này, Ngọc Sương mới rụt rè lên tiếng:

– Anh có thể tin lời cô Năm được.

Minh Tấn tò mò nhìn lại cô ta:

– Cái đó đã đành rồi, nhưng sao hồi mới tới, anh nghe có tiếng la chối lói vậy? Và anh có nghe nói là thằng cha Năm như con chó điên một thứ mà?

Ngọc Sương ngượng nghịu:

– Thì em cũng bị... thương chút đỉnh...

Minh Tấn nôn nóng hỏi:

– Chút đỉnh... ở đâu em?

Ngọc Sương nhanh nhẹn cởi hàng nút áo ra những rồi lại bỏ tay xuống, sượng sùng bảo với Minh Tấn:

– Một vài chỗ trong mình... bị bấm tím vậy thôi chớ hồng sao đâu mà anh lo.

Minh Tấn có vẻ chưa mấy hài lòng:

– Trời ơi, bấm tím mà em nói hồng sao? Bộ thằng chả đánh đập gì em hả?

Ngọc Sương ngần ngừ:

– Chả đâu có đánh đập gì...

Minh Tấn tròn xoe đôi mắt:

– Ủa sao lạ vậy? Không đánh đập một chút xíu gì hết mà lại bị thương? Em nói sao lòng vòng quá, cứ kể đại ra hết đi chớ đừng e ngại giấu giếm gì hết!

Năm Hồng Phúc lại mỉm cười nói chen vô:

– Thằng cha này tò mò quá tổ mẹ! Thì anh cứ biết là chỉ bị thương sơ vậy thôi để nữa rồi về tới ngoài, hai ông bà rảnh rang đóng cửa xem xét kỹ lại hổng được sao!

Minh Tấn trừng mắt nhìn cô ta:

– Chuyện người ta hỏi thiệt mà cô còn giỡn được thì lạ quá!

Năm Hồng Phúc chỉ cười ngất. Minh Tấn liền day qua hỏi tiếp Ngọc Sương:

– Vậy thằng cha Năm làm gì em?

Ngọc Sương cúi đầu và ấp úng đáp:

– Thì... đại khái chả... ngất béo, cần... vậy đó.

Minh Tấn có vẻ lo lắng:

– Hèn chi không bấm hết trơn sao được! Em coi chừng, nhiều khi người ta cần cũng độc lắm đó em... Sao hồi này em không nói liền cho anh biết để mình còn lo kiếm dầu hay muối thoa bóp đỡ cho tan độc?

Ngọc Sương e ấp nhìn anh ta:

– Bị gấp quá đó anh. Với lại em cũng

nóng lòng muốn đi khỏi chỗ ác ôn đó
phút cho rồi,

Năm Hồng Phúc bực mình nói chen
vô:

– Chị Ngọc Sương nói đúng. Ráng
cà rà thêm ở đó để chết dính chùm với
nhau hả? Để mình xịch ra khỏi vùng
nguy hiểm này rồi anh muốn săn sóc
cho chỉ bao nhiêu đó cũng được hết.

Minh Tấn vùng vằng ngồi nín thính.
Thấy vậy, Ngọc Sương liếc chừng về phía
Năm Hồng Phúc rồi kín đáo đưa tay khẽ
nhắm lấy tay Minh Tấn...

*

Đi được một đôi xa, Năm Hồng Phúc
ngừng dầm ngó mong về phía trước,
đoạn lên tiếng bảo Minh Tấn, giọng tuy

rán giữ thân nhiên nhưng cũng không giấu được vẻ buồn rầu:

– Tụi mình sắp chia tay, mạnh ai nấy đi rồi đó anh.

Minh Tấn ngơ ngác hỏi:

– Bộ sắp tới rồi hả cô?

Năm Hồng Phúc chỉ về phía trước:

– Em sẽ đưa anh chị lên mí lộ kia, rồi từ đó, anh chị có thể đón xe lôi đi lần ra chợ. Ra đến chợ là có đường xe đò, hoặc đò máy chạy thẳng ra Cần Thơ rồi. Dọc đường, có Tây u gì xét hỏi, chắc hai anh chị biết « châm » tiếng Tây với tụi nó chớ gì?

Minh Tấn gượng gạo đáp:

– Việc đó dễ mà. Ra tới đây, có thể kể như tụi tôi chắc về được tới ngoài rồi...

Ngọc Sương rưng rưng nước mắt chen vô hỏi Năm Hồng Phúc:

– Còn phần chị?

Năm Hồng Phúc thơ thẩn nhìn về phía chân trời xa, đoạn rán mỉm cười đáp:

– Ồi phần em, chị khỏi lo. Nội khắp tứ xứ trong này, chỗ nào mà em hồng quen. Em đi đến đâu cũng có thiên hạ cho ăn cho uống phủ phê chớ chết đói đâu mà chị sợ!

Ngọc Sương nghẹn ngào:

– Phải chi chị nghe theo tôi, cùng

đi với tụi này về ngoài Cần Thơ luôn thì tốt biết mấy. Ra ngoài chị nghỉ ngơi một thời gian rồi chị sẽ tìm cách bán buôn thiếu gì... Tôi hứa chắc là sẽ bảo đảm cho chị về vấn đề này... Chị đừng ngại gì hết. Chỗ chị em mình, tôi nghĩ sao nói vậy, chị đã hết lòng giúp đỡ tụi này đến bất kể tai tiếng, bất kỳ nguy nan như vậy, rồi chị lẳng lặng thui thủi bỏ ra đi một mình, không biết ngày mai, ngày mốt sẽ ra sao thì tôi đâu đành tâm để vậy được.

Minh Tấn cũng đốc thúc vô:

– Ngọc Sương nói phải lắm đó cô Năm. Chỉ có một cách hay nhất, tiện nhất là cô nên cùng với tụi này về ngoài. Không phải tôi muốn cản trở gì công việc riêng của cô, tôi chỉ cần xin cô về với tụi tôi để nghỉ xả hơi trong một thời gian để tụi tôi có dịp trả ơn lại cô một

phần nhỏ nào, rồi sau đó, nếu cô thấy cần phải đi, tội tôi cũng chẳng dám nài ép.

Năm Hồng Phúc mỉm cười, lắc đầu:

–Dẹp chuyện ơn nghĩa đó qua một bên đi... Em ra ngoài ở không hạp đâu! Đó là một, còn hai nữa, khi mọi việc đã êm thấm hết rồi, nếu em về tá túc với anh chị thì có khi cũng... dư đó!

Nghe câu nói xa xôi nhưng hữu lý ấy, Ngọc Sương, Minh Tấn ngượng ngịu nhìn nhau. Thấy vậy, Năm Hồng Phúc niềm nở tiếp lời:

– Theo em nghĩ, tội mình có quý nhau, có mến nhau thì phải tính cách... quý mến cho trót, để rồi mai kia một nọ nếu còn được cái may gặp gỡ lại thì mới có thể nhìn mặt nhau mà cười được.

Ngọc Sương thâm cảm phục người thôn nữ tuy ít học nhưng sành đời ấy. Cô ta trù mển đưa mắt nhìn Năm Hồng –Phúc và than thở:

– Chị nói vậy thiệt tôi hết biết phải thốt lời ra sao nữa! Nhưng vào thời buổi giặc giã này, kẻ trong này, ngoài nọ thì cái chuyện gặp gỡ nhau kể như khó quá.

Năm Hồng Phúc cười nhẹ và nói đùa:

– Chị sao khéo lo viễn vông. Nếu không gặp được nhau thì... lâu lâu nhớ chừng chừng tới nhau cũng quá đủ rồi. Hễ em ở trong này nháy mũi liên liên là biết có anh chị nhắc tới mình ở ngoài rồi đó! Có phải đúng như vậy không anh Minh Tấn? Hay là về Cần Thơ, anh sẽ quên tuốt luốt hết mọi việc trong này?

Trước câu hỏi khá “ngặt” ấy của Năm Hồng Phúc, Minh Tấn đâm ra bối rối. Anh ta luống cuống liếc chừng về phía Ngọc Sương, đoạn ấp úng đáp:

– Tôi tưởng cô... khỏi hỏi câu ấy mới phải...

Năm Hồng Phúc cười xòa trước lối trả lời mập mờ ấy, còn Ngọc Sương thì véo nhẹ vào vai anh ta, tinh nghịch nói vô:

– Thì anh cứ trả lời đại là đúng như vậy, là có nhớ tới chỉ hổng được sao? Anh có... bốn phen phải nhớ chỉ đến trọn đời mãi kiếp, em hổng thành tròn gì đâu!

Minh Tấn đành đẩy đưa theo:

– Cố nhiên là anh cũng như em, hai đứa mình đâu dễ quên được ơn sâu của cổ. Đâu phải mình về tới nhà rồi phải tay quên hết... (và để khóa lấp luôn câu chuyện này, anh ta day qua Năm Hồng Phúc nhắc nhở)... Cô Năm, thôi mình tiếp tục đi tới nữa đi, chớ lưng khùng ở đây rủi có xuống đồng bào hay bộ đội gì bơi xốt qua gặp bọn mình ở đây cũng hơi kệt đa cô... Kia kia, có xuống họ đi câu hay đi chợ gì đó cô!

Năm Hồng Phúc quơ dầm lên, nhưng nét mặt không biểu lộ vẻ hăng hái gì hết. Cô ta thở dài, đoạn buông thông một câu:

– Sắp tới nơi rồi còn lo gì nữa!

Minh Tấn nhóm người lên nhìn về phía mặt ruộng tỏ vẻ lo ngại.

– Coi bộ chiếc xuống đó bơi miết về hướng của mình đa cô Năm.

Ngọc Sương cũng bắt chước ngóng lên xem:

– Ờ phải. Trên xuống có một người đàn ông bận đồ đen... chắc dân du kích trong nầy. Coi chừng người của Năm Trường Kỳ rượt theo tới nguy đó chị.

Năm Hồng Phúc không buồn ngó về hướng ấy và chỉ trả lời cầm chừng:

– Ồi, chắc xuống của dân làm ruộng trong này chớ giờ này làm gì thằng cha Năm ra khỏi ruộng được mà sai người theo mình được. Mà có theo cũng không kịp.

Dứt lời, cô ta tiếp tục uể oải bơi tới chớ không có vẻ gì muốn gấp rút cả.

Thấy vậy, Minh Tấn càng thêm lo. Anh ta bồn chồn hết ngồi xuống đến nhồm lên ngó chừng ra phía sau. Độ vài phút kể đó, quá phập phồng lo sợ, anh ta lại nhăn nhó quay qua bảo Năm Hồng Phúc:

– Đâu cô liếc mắt ra phía sau xem kỹ một lần coi. Cô rành về mọi việc trong này và dễ phân biệt được người này với người nọ, chớ tôi thấy ai bận đồ đen... tôi cũng ngán hết, nhứt là tôi lại thấy anh chàng này như có ý... muốn theo sát lưng bọn mình đa!

Ngọc Sương đốc thúc vô:

– Phải đa chị Năm. Mình nên để phòng một chút cho chắc ăn hơn. Như vậy cũng chẳng sao mà.

Năm Hồng Phúc thở dài gác dầm ngang lên hai be xuống và uể oải đứng dậy:

– Được rồi để em coi cha cùng chú kiết nào đó ... Dân trong ruộng ra đồng sớm là việc thường. Hai anh chị gần tiến tới... mức ăn thua nên đâm ra lo cuống lo cuống vậy thôi chứ theo em...

Cô ta bỗng nín bật, đưa tay dụi mắt lia lia và nhón hân chân lên để trông cho rõ hơn... ở phía đầu đằng kia chiếc xuống cũng phăng phăng bơi sấn tới...

Năm Hồng Phúc vẫn không rời mắt quan sát và lăm bắm:

– Lạ thiệt. Chẳng lẽ thằng cha này lại biết được việc mình sắp đặt đây!

Cả Minh Tấn và Ngọc Sương cùng đưa nhau đứng vụt lên khiến chiếc xuống chòng chành mạnh. Năm Hồng Phúc quay lại cự nự họ liền:

– Mấy người ngồi yên xuống chứ làm cái gì lóc chóc đứng rộ lên như là để xem hát vậy! Để em nhìn kỹ lại coi.

Minh Tấn, Ngọc Sương lại riu riu ngồi thụt xuống, riêng Minh Tấn nóng nảy lên tiếng hỏi cô ta:

– Cô nhận ra người đó rồi hả cô Năm? Bộ... họ cũng quen hả?

Năm Hồng Phúc trả lời giống một:

– Ừa.

– Mà quen... rồi hiền hay dữ đó cô? Có sao không cô Năm?

Năm Hồng Phúc gắt gỏng:

– Chưa biết được. Đợi họ tới nơi rồi sẽ rõ. Anh sao hỏi lôi thôi quá hà!

Đoạn cô chép miệng than thở:

– Lại có chuyện rắc rối nữa đây!

Và cô ta chán nản ngồi thụp xuống.

Ngọc Sương rụt rè hỏi vô:

– Chắc hồng phải dân của anh Năm phải hông chị?

– Không.

Ngọc Sương thở ra, nhìn lại Minh Tấn đoạn nồn nả hỏi thêm:

– Vậy chứ ai... mà tụi này coi bộ chị buồn hiu vậy?

Năm Hồng Phúc khẻ nhún vai:

– Thằng cha Ba Nhon đó chớ ai vô nữa!

Ngọc Sương mở to đôi mắt:

– Nếu anh Ba Nhon thì... có sao.

Năm Hồng Phúc xụ mặt xuống:

– Hừ, hổng có sao!

Minh Tấn bồn chồn:

– Nếu cô nhắm, không êm thì mình... bơi rút tới chớ ở đây đợi mấy ảnh đuổi kịp mình hay sao?

Năm Hồng Phúc nghiêng đầu ra khỏi be xuống lấy tay múc nước rửa mặt qua loa như để giúp cho lòng mình bình tĩnh trở lại, đoạn chậm rãi đáp:

– Kịp thì kịp chứ chẳng lẽ ảnh thấy tội mình đây rồi mình lại lủi trốn cũng kỳ. Không nói giấu gì hai anh chị, em làm điều giúp đưa anh chị ra khỏi chỗ này chứ có dè đâu lại bị kẹt luôn vô với thằng cha Năm. Phen này, anh Ba ảnh hay được như vậy thì... khó nói với ảnh quá.

Ngọc Sương thật thà an ủi cô ta:

– Nhưng theo chỗ tôi biết, anh Ba cũng muốn thả tội này về cho sớm mà.

Năm Hồng Phúc nhăn nhó:

– Đành rằng vậy, những ảnh đâu có muốn... bằng cách quá ngang xương, quá lộ liễu này!

Minh Tấn rụt rè nói chen vô:

– Thôi dầu sao mọi việc cũng lỡ xảy ra hết rồi. Bây giờ chỉ còn cách đợi ảnh lại đây... ảnh xài xế mình bao nhiêu thì cũng phải rán nghe hết... Chỉ có vậy thôi chớ chẳng lẽ ảnh... làm ngật bắt mình lại sao.

Năm Hồng Phúc căn nhắc:

– Thì cố nhiên là như vậy rồi, và chỉ có em là sẽ lãnh đủ thôi!... Nhưng có điều em lấy làm lạ là tại sao ảnh biết bọn mình đi đây để rượt theo? Mà rượt theo để làm gì mới được chứ?

Minh Tấn và Ngọc Sương chỉ biết nhìn ra phía đồng trống nơi chiếc xuồng của Ba Nhơn đang tiến tới mỗi lúc mỗi gần thêm...

★

Ba Nhon rà cho chiếc xuống cặp sát một bên xuống của Năm Hồng Phúc và hót hã hởi liền:

– Cô đưa mấy người này đi đâu đó?

Năm Hồng Phúc cúi đầu đáp nhỏ:

– Thì... như tụi mình tính, em đưa họ về ngoài...

Ba Nhon nhìn về phía Minh Tấn, Ngọc Sương:

– Mà sao cô làm gấp quá vậy, tôi biểu đợi khi có Tây vô bố...

Nhận thấy lời lẽ của Ba Nhon tuy có gắt gỏng nhưng không có vẻ gì giận dữ

cho lắm, Năm Hồng Phúc làm tỉnh hỏi vặn lại:

– Nhưng sao anh biết tội này đi... như vậy mà lại vô đây kiểm?

Ba Nhon có vẻ chưng hửng:

– Tôi có biết mấy người đi đâu... Ủa, nếu vậy... mấy người đi càn chớ hồng phải là hay tin gì hết hả?

Năm Hồng Phúc lo lắng hỏi liên:

– Tin gì?

– Tôi mới nghe tin là Tây ở ngoài Phong Điền cụ bị tàu đầu bằng và ghe máy để vô bố trong miệt mình vào sáng hôm nay nên tức tốc bơi xuống vào đây để kịp cho cô hay để cô sửa soạn cho sẵn, hể nghe có tiếng súng nổ là liệu

cách cho anh Minh Tấn và Ngọc Sương đi liền. Tôi có dè dặt cô đã cho họ đông trước như vậy? Sao... sớm quá vậy cô?

Năm Hồng Phúc phát cười rộ lên khiến cho Ngọc Sương và Minh Tấn cũng nhìn nhau cười tủm tỉm trong lúc Ba Nhon cau mày hỏi gần:

– Bộ có gì vui lắm sao mà cô cười hả cô Năm? Người ta lo thấy mồ đây nè?

Năm Hồng Phúc vui vẻ đáp:

– Nói thiệt anh đừng nổi cáu: em có hay khỉ mẹ gì đâu...

– Cô không hay tin Tây sắp vô bố?

– Ủa.

Ba Nhon trợn mắt, quơ tay chỉ về phía cặp Ngọc Sương Minh Tấn:

– Sao cô lại tự tiện cho họ đi? Tôi đã cản dặn cô hết hơi hết sức mà?

Năm Hồng Phúc trả lời bừa:

– Thì bây giờ anh nói rằng tội nó sắp vô bố đó! Như vậy, em cho họ đi như vậy cũng... trúng lắm chứ có sai gì đâu mà anh phải kêu trời kêu đất như vậy? Trước hay sau gì Tây cũng vô mà!

Ba Nhơn nhăn nhó:

– Cô có tánh ầu hoàn mà chẳng chịu chịu. Tôi đã lo không kịp thở mà rồi cuộc rồi cũng chẳng ăn nhằm đâu vào đâu hết. Cô làm như vậy, rủi chẳng cha Năm nó hay được, hay sanh nghi nầy nọ có phải... mệt cho mình thêm không? Hồng biết cô gấp cái nỗi gì! Anh Minh Tấn với cô Ngọc Sương ở kẹt trong này cả mấy tháng trời nay còn chịu nổi hưởng

hồ gì cô để họ đợi thêm mấy tiếng đồng hồ nữa hồng được sao?

Nghe Ba Nhon than thở như vậy, Minh Tấn lo ngại liếc chừng về phía Năm Hồng Phúc. Cô nầy cúi đầu làm thình. Thấy vậy, anh ấp úng lên tiếng bảo cô ta:

– Cô Năm... thôi mình... nói đại cho anh ba rõ hết đầu đuôi mọi việc cho rồi vì trước sau gì anh cũng phải biết. Tốt hơn hết là cho anh hay liền để anh tiện sắp đặt công việc của anh ở trong này...

Ba Nhon cuống cuống hỏi ngay:

– Cô Năm, cô giấu tôi chuyện gì đó? Tôi thấy mấy người đi sớm như vậy thì đổ khỏi có chuyện rắc rối! Vải trời cho cô đưa hai người này đi đây mà không có ai ngó thấy thì còn đỡ chớ nếu...

Năm Hồng Phúc ngược mặt lên, ngắt lời Ba Nhon:

– Nếu khỉ gì nữa! Giờ này thì ở trông mọi người đều hay biết tùm lum lên hết trơn rồi!

Ba Nhon nắm lấy be xuống của Năm Hồng Phúc, nghiêng người qua hỏi gần:

– Sao cô dở quá vậy cô Năm? Như vậy thì thằng cha Năm cũng biết nữa à?

Năm Hồng Phúc gượng cười:

– Biết chớ sao không và... biết quá trời quá đất!

Ba Nhon hốt hoảng kêu lên:

– Biết... mà anh không nói năng cản trở gì hết à? Cái điệu này, đúng là cô cứ

giấu quanh giấu quẩn một chuyện gì đây chứ chẳng không? Trời ơi, bộ cô nói tôi rảnh rang lắm sao hả cô Năm?

Thấy thế, Minh Tấn lại hối thúc Năm Hồng Phúc:

– Nói phút hết mọi việc cho anh rõ cho rồi đi cô Năm!

Ba Nhon quay qua hỏi anh ta liền:

– Chuyện gì đã xảy ra vậy anh Minh Tấn?

Minh Tấn ngượng ngịu hất hàm chỉ về phía Năm Hồng Phúc:

– Dạ để cô Năm thuật lại cho anh nghe... tiện hơn...

Đến lúc này, Năm Hồng Phúc mới chịu lên tiếng:

– Đây nè cha nội! Sao động tới thằng cha Năm là anh sợ quá đôi vậy hông biết!...

Đoạn cô ta kể sơ lại cho Ba Nhơn nghe những việc đã xảy ra và rên rĩ kết luận:

–... Em cũng tưởng là mình đứng ở ngoài được chớ có dè đâu bị kẹt vô luôn như vậy... Phải chi, em được tin sắp có Tây vô sớm sớm một chút có phải đỡ khổ hông!

Ba Nhơn vò đầu bứt tóc và kêu lên:

– Đúng là cô hại hết cả đám rồi! Ai biểu cô cãi lời tôi hả? Thấy rõ là... thất hòng với nhau hết chưa?

Năm Hồng Phúc bực mình, nạt nộ lại anh ta:

– Cái gì mà hại hết cả đám? Bất quá mình em giờ lưng ra chịu thôi chứ bộ em bắt anh nhảy vô gánh nữa sao?

Ba Nhơn gườm gườm nhìn cô ta như muốn... ăn tươi nuốt sống:

– Hứ, một mình cô! Còn thằng này? Cô vãi bậy ra tùm lum rồi chắc thiên hạ buông tha cho tôi hả? Chém chết thằng cha Năm cũg nói là do tôi bày mưu lập kế nên cô mới làm ngang, làm bướng như vậy.

Ngọc Sương thấy cần phải lên tiếng bình vực Năm Hồng Phúc và luôn dịp khuyên can Ba Nhơn:

– Anh Ba, xin anh vuốt giận. Tôi có mặt... suốt thời gian xảy ra vụ lộn xộn này nên tôi có thể chứng chắc với anh là trước mặt anh Năm Trường Kỳ, cô

Năm vẫn nhận chịu mọi trách nhiệm. Anh Năm Trường Kỳ cũng tin vụ đầu dây mối nhợ gì đều do một tay cô Năm hết. Bằng có ngay chính anh Năm, trước đây anh còn hăm he tội tôi là phen này, anh được anh giao toàn quyền cho anh trông nom và quyết định mọi việc đối với tội này mà. Và cô Năm cũng vượt bụng chịu phép như vậy chớ có dám cãi cộ hay chống chế điều chi để cho anh sanh nghi là có bàn tay thứ hai nhúng vô đâu.

Liếc thấy Ba Nhon có vẻ nguôi ngoai đôi chút, Ngọc Sương liền nói sẵn tới:

– Anh không rõ chớ cũng vì cô Năm quá sốt sắng giúp cho tội này nên hiện giờ đây cô cũng bị kẹt vô ghê lắm chớ bộ được thông dong gì sao...

Ba Nhon cười lạt:

– Bất quá cô cũng... ì ra đó như mấy bạn trước để cho thằng này chạy năn nỉ đầu nẩy đầu họ thiếu điều sói tóc trán...

Năm Hồng Phúc xằng giọng ngắt ngang:

– Phen này thì khỏi đi. Anh cứ yên tâm là sẽ không có ai đụng tới cái lông chân của anh đâu!

Ba Nhon trề môi:

– Cô chỉ giỏi nói cho bánh không thôi!

Năm Hồng Phúc quả quyết lắc đầu:

– Bánh thiệt tình mà! Em cũng xin nói liền ra đây để anh đỡ áy náy trong bụng: em biết thân nên cuốn gói đi đây

nè! Em nhường đất này cho anh với
thằng cha Năm đó!

Ba Nhon nhìn sững cô ta trong một
giây, rồi mỉm cười hất hàm hỏi:

– Bộ giận lấy hả?

Minh Tấn vọt miệng đáp thế cho
Năm Hồng Phúc:

– Không, cổ nói thiệt đó anh Ba à.

Ba Nhon hót hời dầy qua núu lấy tay
Hồng Phúc, lấp bắp hỏi:

– Đúng như vậy sao cô Năm?

Năm Hồng Phúc nhún vai thờ dãi:

– Chớ ai nói giỡn với anh sao! Em ở
trong này để mầy cha bu lại xé xác em à!
Em đã nói: em có... sức chịu thì mới liệu

mà chơi chớ hổng để anh bị liên lụy vô.

Đến lượt Ba Nhon thở dài:

– Thiệt ác quá mà. Khi không lại tính chuyện rắc rối không hà! Cô làm cho tôi hụt chún như... bị rớt từ chín tầng mây xuống dưới đất đen vậy!

Năm Hồng Phúc buồn bã đáp:

– Em biết là... dẫu em tính thế nào đi nữa em cũng làm phiền anh. Thôi thì em đành chọn cách nhẹ nhàng hơn hết vậy.

Ba Nhon cúi đầu suy nghĩ một hồi, đoạn chợt nảy ra một ý kiến, lắc tay Năm Hồng Phúc và sốt sắng nói:

– Hay là... Hay là cô cứ ở đại trong này...

Năm Hồng Phúc trợn mắt:

– Trời đất ơi, xúi chuyện chết không?

Ba Nhon nhăn mặt:

– Bậy mà! Bể gì cũng còn có tôi ở đây và chẳng lẽ tôi khoanh tay để cô chịu chết một mình hay sao?

– Anh có cách gì đỡ vớt cho em, anh thử nói nghe coi?

Ba Nhon lúng túng:

– Bây giờ ruột gan, đầu óc gì của tôi rối nùi nên chưa biết gì được, nhưng... để tới đâu thì hay tới đó.

Năm Hồng Phúc bủi môi:

– Tới chừng anh tính được thì rồi đời con này!

Ba Nhon nghiêm mặt lại:

– Từ trước tới giờ, có lần nào tôi thất hứa với ai điều gì chưa? Nếu ai muốn giết cô thì trước hết họ hãy hạ tôi đây nè. Tôi còn đủ tay chân, còn đủ anh em bộ hạ mà cô! Cô cứ ở đại trong này đi. Để nữa tôi sẽ lựa lời khuyên anh Năm, bể gi ảnh cũng còn phải dựa vào đám của tụi tôi nhất là trong vụ này ảnh cũng... dính tèm lem vô mà!

Năm Hồng Phúc khẽ lắc đầu:

– Cám ơn anh, nhưng để em lánh mặt khỏi chỗ này tiện hơn.

Ba Nhon phát câu:

– Cô nầy kỳ quá! Toàn là kiếm chuyện cãi lại tôi không!

Năm Hồng Phúc cũng không nhận:

– Anh nầy ăn nói mới lạ! Hồi nầy, anh còn kêu trời kêu đất là em để họa cho anh, mặc dầu em biết phận đông đi trước, bây giờ cũng do nơi cửa miệng anh, anh lại biểu em ở lại!

Ba Nhơn cúi đầu thở dài:

– Cô nên biết rằng anh em mình ở trong này quanh đi quẩn lại có mấy người đâu! Dầu sao đi nữa mình cũng rán đùm bọc lấy nhau... Tôi đành lòng nào để cô bỏ đi một cách... lén lút và vô định như vậy... Hồi nầy tôi giận thì la lối vậy thôi chứ đâu phải ghét bỏ gì cô hay là sợ bị liên lụy vô vụ nầy.

Ngọc Sương Minh Tấn cảm động lặng nhìn Ba Nhơn. Riêng Năm Hồng Phúc, vốn là một cô gái cứng cỏi và bướng bỉnh mà cũng phải cúi mặt đưa tay quệt nhanh nước mắt. Mãi một lúc sau, cô ta mới ngước đầu lên, làm ra bộ tươi cười:

– Thôi anh Ba, anh nói sơ sơ như vậy em cũng đủ rõ bụng anh rồi. Em biết anh tốt với anh em lắm và cũng vì lẽ đó, lần này em không muốn để anh gánh chịu thêm rắc rối nữa. Em nhứt định đi đó anh à!

Ba Nhơn nhướng mắt nhìn về phía Minh Tấn, đoạn rụt rè hỏi luôn:

– Chắc cô muốn đi theo... mấy người kia chứ gì?

Năm Hồng Phúc bật cười, xô nhẹ vai anh ta ra:

– Đừng nghĩ bậy. Em có theo họ đâu. Em chỉ đưa họ ra tới mí lộ rồi mạnh đường họ, họ đi, mạnh đường em, em đi...

Ba Nhon chắt lưỡi:

– Đi đâu nữa?

Năm Hồng Phúc gượng cười:

– Đi đâu mà chẳng được. Có lẽ em rẽ qua miệt Giồng Riềng Rạch Giá vì ở bên em có quen nhiều.

Ba Nhon rầu rĩ hỏi:

– Nghĩa là cô đi luôn?

– Đành chịu vậy chớ biết sao! Để

khi em qua bến yên rồi em sẽ kiếm cách
nhắn tin cho anh hay.

Ba Nhon thở dài:

– Thiệt việc mình tính đâu đó xong
xuôi hết nhưng đến phút chót lại có
chuyện tréo ngoe liên. Đáng lẽ bắt đầu
từ ngày hôm nay tôi thấy nhẹ thở (anh
ta liếc nhanh về phía Ngọc Sương Minh
Tấn) nhưng lại xảy ra việc cô bỏ đi như
vậy thành ra... cũng như không!

Năm Hồng Phúc ân cần an ủi anh
ta:

– Thì đó anh Minh Tấn với chị Ngọc
Sương phen này chắc về tới nơi tới
chốn... và như vậy không đủ cho anh
nhẹ thở sao! Còn em... bắt quá anh coi
như là em đi công tác đâu xa trong một
thời gian vậy.

Vừa lúc ấy, vài loạt súng máy bỗng nổ vang từ phía ngoài sông. Ba Nhơn hốt hải xô xuống ra:

– Thôi, tôi khơi đây. Tội nó vô gần tới nên bắn thiên bắn địa đó.

Dứt lời, anh ta hồi hải quơ dầm lên nhưng rồi như nhớ trực điều gì, anh ta lại gác dầm, hướng về phía Minh Tấn, Ngọc Sương ấp úng lên tiếng:

– Ý quên nữa... anh Minh Tấn với cô Ngọc Sương về ngoài cho được mạnh giỏi nghen! Chuyến này, nhứt định là anh với cô thoát nạn rồi chớ chẳng còn trực trặc gì nữa được, kể ra, tôi vô như vậy cũng vừa may. Tôi có dịp gặp mặt anh với cô một lần cuối...

Ngọc Sương, Minh Tấn cảm động không nói nên lời, Ba Nhơn mỉm cười

nói tiếp:

– Còn cô Ngọc Sương cô... đừng phiền tôi nữa nghen! Trong vài tiếng đồng hồ nữa là cô với anh Minh Tấn về tới nhà rồi, còn thầy cai thì vẫn mạnh khỏe như thường chứ không sao hết...

Ngọc Sương mau miệng ngắt ngang:

– Dạ, việc ấy tôi đã rõ.

Ba Nhon quay lại nhìn Năm Hồng Phúc:

– Chắc cũng tại cô này bép xép nữa.

Năm Hồng Phúc chỉ mỉm cười.

Ba Nhon gật gù nói tiếp:

– Thôi như vậy kể như xong hết. Tiên hung mà hậu kiết.

Minh Tấn run run lên tiếng:

– Anh Ba, thiệt tôi không biết dùng lời lẽ gì đây để cảm ơn anh.

Ba Nhon xua tay:

– Đẹp chuyện đó qua một bên đi anh. Tôi chỉ ước mong sao hai ông bà về ngoài được bình an và bắt đầu sống một cuộc đời như... muôn ngàn cặp vợ chồng son khác là tôi mừng... À, còn một điều này nữa mà tôi cũng xin hai người và cả thầy cai nữa rán giữ dùm cho là đừng khi nào hé môi đá động đến những việc... của tôi cũng như của cô Năm đây giúp đỡ trong thời gian bị kẹt trong này... Anh Minh Tấn với cô Ngọc Sương và thầy cai cứ coi như là tụi tôi không có nhúng tay gì vô hết. Chắc tôi khỏi phải cắt nghĩa ra dài dòng rằng tại

sao tôi yêu cầu... phải giữ kín giùm như vậy...

Minh Tấn sốt sắng đáp:

– Dạ, tôi hiểu. Và đó là điều mà tôi với Ngọc Sương càng thêm mang nặng ơn đối với anh và cô Năm. Tiện đây tôi xin nói thêm: dầu cho tôi đứng bên nào cũng vậy tôi cũng không thể không cảm phục anh và cô Năm được...

Ba Nhon cười đáp:

– Ồi chuyện riêng tư chút đỉnh chứ có chi lớn lao đâu mà anh phải nói như vậy. Ngay tôi đây, nhiều khi tôi còn có cảm tưởng như là mình... ăn vụng cái gì vậy!

Minh Tấn hăng hái nói tiếp:

– Phần tôi tin rằng những người tốt, những người có lòng có dạ dầu làm cái gì cũng vậy, rồi thế nào cũng có dịp gặp nhau...

Ba Nhon lắc đầu cười xòa:

– Thôi đi anh! Gặp anh một lần như vậy rồi cũng đủ lo... báỉ xái bài xai rồi. À, tôi dặn anh điều này nữa: chuyến này về tới ngoài, hai... ông bà có dẫn đi Sài Gòn, Ô Cấp gì chơi thì đi chớ đừng bày đặt thả vô mấy miệt vườn miệt tước như kỳ rồi... hổng nên đó ghen. Không phải lúc nào, anh cũng được cái hên gặp một cô như... cô Năm đây đâu!

Minh Tấn xén lên nín thinh. Ba Nhon kín đáo liếc nhìn Ngọc Sương một lần chót rồi lớn tiếng chào biệt mọi người, cùng căn dặn Năm Hồng Phúc

nhớ cho mình biết tin tức một khi yên nơi yên chỗ, đoạn hấp tấp bơi xuống đi liền.

Năm Hồng Phúc hỏi với theo:

– Bộ anh không vô thăm anh Năm Trường Kỳ sao anh Ba?

Ba Nhơn khựng lại, có vẻ suy nghĩ nhưng rồi lại lắc đầu quơ dầm lên:

– Thôi, để sau này tôi gặp anh tiện hơn, mà hồng chừng lát nữa Tây vô đây ruộng tui này cũng chạy đồn cục về một mối rồi... nói chuyện với nhau cũng chẳng muộn.

Dứt lời anh ta còng lưng bơi đi thẳng...

Năm Hồng Phúc đắm đắm nhìn

theo bóng dáng người « anh em » thân mến ấy và lắc đầu thở dài:

– Thiệt thẳng cha kỳ đời! Người như anh không thể nào sống cho sung sướng được!

Minh Tấn cũng lên tiếng nói theo:

– Đó là một con người hiếm có và trong thời buổi xô bồ xô bộn này, còn có những người như anh mình mới thấy ham sống một chút chứ hông thôi chán đời lắm!

Trong lúc ấy, Ngọc Sương vẫn trầm ngâm nhìn về hướng Ba Nhon bơi xuống đi lúc nãy. Chiếc xuống ấy nhỏ dần rồi khuất mắt sau đám cỏ để ở gốc đồng. Minh Tấn định gọi chuyện với người yêu nhưng khi liếc thấy vẻ mặt đăm chiêu của Ngọc Sương anh ta cũng thấu

hiểu một phần nào tâm trạng của người thiếu nữ ấy, nên lại thôi. Ngọc Sương bất chợt ngó lại và bắt gặp cái nhìn đầy vẻ thông cảm của Minh Tấn... Cô cười gượng và khẽ gật đầu như vừa để xác nhận sự nhận xét của Minh Tấn là đúng và vừa để tỏ lòng biết ơn sự rộng lượng của anh ta.

Tự nhiên Minh Tấn đâm ra bối rối. Anh ta cũng cười gượng theo để nhìn lên trời và nói trống không:

– Cha, sáng bết hồi nào mà mình chẳng hay chớ!...

★

Năm Hồng Phúc chống mạnh dầm xuống ruộng để đẩy cho mũi xuống

rướn lên bãi cỏ cạnh con đường làng rồi quay qua bảo Ngọc Sương, Minh Tấn:

– Tới nơi rồi, xin mời hai anh chị lên bờ cho!

Cô ta cố giữ giọng tự nhiên nhưng cũng không sao giấu trọn được sự xúc động. Minh Tấn và Ngọc Sương cũng dư biết điều ấy nên cả hai cùng ngượng ngập đứng lên và ngó quanh ngó quẩn lên khắp khoang xuống như cố ý tìm coi có để quên sót lại món gì chẳng mặc dầu cả hai chỉ đi có... mình không. Đoạn, cả hai lục tục bước lên bờ để rồi chỉ biết... lúng túng đứng nhìn Năm Hồng Phúc chớ chưa ai thốt lên được một lời nào cả. Năm Hồng Phúc lại làm tỉnh bảo họ:

– Hai anh chị cứ theo con đường đất này mà đi lần vô phía trong xóm kia, ở

đó mới dễ đón xe lô đi ra chợ.

Minh Tấn quay nhìn về hướng Năm Hồng Phúc chỉ biết hỏi lại:

– Không biết ở chỗ đó có em không cô Năm?

Năm Hồng Phúc có vẻ không hiểu:

– Anh còn ngán cái gì nữa đó anh Minh Tấn? Khúc đường đó... em có thể bảo đảm được mà!

Ngọc Sương mỉm cười nói chen vô, như cố ý muốn tìm dịp để phá tan bớt cái không khí buồn thảm đang đè chiu xuống ba người:

– Cô ở tuốt trong này mà bảo đảm gì nổi hả cô Năm? Anh Minh Tấn hỏi đây là có ý ngại ở xóm đó có "dân" trong

này lảng vảng tới và rủi họ xông ra chặn lại để hạch hỏi lời thôi thì cũng phiền phức lắm!

Năm Hồng Phúc sốt sắng đáp:

– À việc ấy thì hai anh chị khỏi lo. Xóm đó hiền lắm, theo chỗ em biết thì ít khi có ai lò mò ra đó làm gì nhứt là trong lúc có tiếng súng các bùm của Tây bố kia thì càng vững nữa. Mấy cha nội trong nầy lo rút đi vô bưng vô đồng chớ ló mặt ra chỗ đường xá, chợ búa tế mỗ tế tổ gì! Hai anh chị cứ vững tâm đi đại và đừng có vẻ lấm le lấm lét là không ai hơi sức đâu để ý đến mình.

Minh Tấn gật gù nhưng rồi lại lặng thinh.

Thấy vậy, Năm Hồng Phúc bèn hối thúc:

– Thôi hai anh chị... lên đường đi chứ còn chờ đợi gì nữa! Em cũng phải đông cho gấp đây!

Ngọc Sương chẳng nói chẳng rằng chạy a xuống nắm chặt lấy bàn tay Năm Hồng Phúc và bỗng dưng khóc òa. Năm Hồng Phúc mũi lòng, chớp mắt lia để cố cầm lại nước mắt... đoạn khẽ rút một tay ra và vỗ lên vai Ngọc Sương:

– Coi, làm gì mà khóc! Thời buổi giặc giã, hợp tan là lẽ thường mà chị!

Ngọc Sương buông tay Năm Hồng Phúc ra để quệt lau nước mắt, đoạn lắc đầu nhìn sững cô này. Năm Hồng Phúc vừa xô nhẹ cô ta ra vừa nhóm người gọi Minh Tấn:

– Anh xuống dắt chỉ lên để em còn đông cho sớm. Và hai anh chị cũng liệu

mà đông cho mau chớ dầu sao cà rịch cà tang trong này hoài không nên... Thôi chúc hai anh chị đi đường được bình an...

Ngọc Sương đứng sát bên Minh Tấn lặng lẽ theo dõi bóng dáng của Năm Hồng Phúc.

... Xuống cô này đã khuất sau đám cây diên điển xanh um... Ngọc Sương lắc nhẹ vai Minh Tấn:

– Thôi mình đi chớ anh!

Minh Tấn ngơ ngác trong một giây rồi gật đầu lia:

– Ờ... thì đi.

Anh ta cúi đầu cúi thủi bước lên lộ và có cảm tưởng như là vừa già từ một

thứ... dĩ vãng nhiều xáo trộn mà cũng lắm thấm thiết. Đi bên cạnh anh ta, Ngọc Sương cũng lặng thinh luôn như để chia xẻ phần nào sự xúc cảm của chàng trai ấy...

Một lát sau, hai người đã lần ra tới gần chỗ có nhà của đông đúc. Vì ở lâu ngày trong đồng ruộng nên từ cách ăn mặc cho đến tóc tai, Ngọc Sương và Minh Tấn đều trút bỏ gần hết những nét rõ rệt của con người thành thị và do đó, cũng chẳng ai buồn soi mói để ý đến cặp trai gái ấy. Đứng đợi dưới bóng cây một ít lâu, Minh Tấn đã đón được một chiếc xe lôi còn trống chỗ và vội dắt Ngọc Sương leo lên cùng ngồi ở băng sau. Và khi chiếc xe lăn bánh, không hẹn mà cả hai cùng thở ra một hơi khoan khoái. Gió lộng thổi ngược vào mặt khiến Ngọc Sương, Minh Tấn thấy vui vẻ trở lại và

cùng bắt đầu nghĩ lung tung tới những giờ phút hồi hộp sắp đến.

Để gợi chuyện, Minh Tấn quay qua nhìn Ngọc Sương và nói nho nhỏ:

– Lâu quá mình mới được đi xe như vậy hén em!

Ngọc Sương mỉm cười và hí hửng đáp:

– Ờ... mình đi xuống quen rồi bây giờ bộ ngồi trên chiếc xe lôi này nó lóc chóc quá!

Minh Tấn duỗi thẳng chân dựa hẳn lưng vào nệm sau xe trong một dáng điệu thật thoải mái.

Chiếc xe lôi lắc lư và thỉnh thoảng lại bị xóc mạnh trên con đường đất gồ

ghế, khiến cho Minh Tấn, Ngọc Sương bị dồn lại để ngồi sát khít một bên nhau. Ban đầu hai người không để ý đến tình trạng ấy vì mãi còn suy nghĩ đầu đầu nhưng một lát sau, tự nhiên Ngọc Sương với tay níu lấy một bên hông xe để xén lên ngôi nhích ra. Cử chỉ ấy làm cho Minh Tấn cũng mắc cỡ lây. Anh ta gượng cười và nói bằng quơ:

– Cha, đường vòng quá há!

Ngọc Sương cười theo:

– Ờ... xốc quá.

Minh Tấn trầm ngâm một lát đoạn hỏi ngang:

– Em còn nhớ chuyến xe ngựa chở tụi mình lên Bình Thủy hông?

Ngọc Sương nhú mày ra vẻ suy nghĩ rồi gật đầu, cười lỏn lén:

– Nhớ chứ sao không... Ừ, mới đây mà... mau quá hén anh?

Minh Tấn trợn mắt:

– Ý trời, anh thấy lâu thấy mồi mà em còn cho là mau chứ!

Ngọc-Sương cười trừ:

– Thì bây giờ... êm hết, anh còn muốn gì nữa!

Minh Tấn nghiêm mặt lại, giọng run run:

– Êm là êm... chuyện hoạn nạn chứ còn việc giữa hai đứa mình có chịu êm luôn theo hay là về tới ngoài...

Ngọc Sương ranh mãnh ngắt ngang:

– Về tới ngoài rồi sao?

Minh Tấn ngảnh mặt đi, giọng rầu rầu:

– Về tới ngoài, biết em có chịu... êm hết mọi việc hay là sanh chứng bất tử nữa?

Ngọc Sương nhướn mắt lên:

– Sanh chứng gì nữa cà?

Minh Tấn nhăn nhó:

– Thì em bày đặt chuyện... vợ chồng giả vợ chồng thiệt như hồi trước đó?

– Coi, đừng đổ thừa. Chính anh bày mưu lập kế đó chớ bộ tại em đây sao?

Minh Tấn vùng vằng đáp:

– Ủ, cứ cho là anh đi, nhưng nay... ai có phận nấy hết rồi, anh không muốn giỡn chơi cái trò treó ngoe đó nữa đâu.

Ngọc Sương cười băng quơ...

Anh phu xe quay đầu lại nói lớn:

– Sắp tới chợ rồi! Phong Điền ở phía trước mặt mình đó!

Minh Tấn liếc nhìn Ngọc Sương rồi hỏi lại anh phu xe:

– Vậy hả bác! Bác biết giờ này chuyển xe đồ hay đồ máy gì về Cần Thơ hông hả bác?

Người phu xe cúi mọp trên ghi đông vừa đạp nhấn tới vừa sốt sắng lên tiếng:

– Ôi thiếu gì. Lúc này xe cộ, ghe đò chạy hà rầm ra Cần Thơ. Hai cô cậu tính ra ngoài thăm bà con hả?

Minh Tấn trả lời chiếu lệ:

– Ủ.

– Anh phu xe ân cần căn dặn thêm:

– Tôi nghe nói lóng rày ở ngoài lộn xộn lắm. Hai cô cậu có đi chơi thì cũng không nên cà rà ngoài phố ngoài xá, rủi thấy chú họ sanh nghi “lượm” đem dĩa bót cho ăn gạo lứt một vài tuần thì mệt lắm.

– Vậy hả bác! Ở khoảng đường từ đây ra Cần Thơ có dễ đi hông bác? Có ai chặn xét hay là khó dễ gì hông?

Người phu xe nhún vai:

– Thường thường thì dễ, nhưng đôi khi có ba ông nội trong ruộng ra chặn xét, nếu mình là dân mần ăn thì cũng chẳng sao.

Ngọc Sương lo ngại, kêu Minh Tấn, hỏi nhỏ:

– Anh Minh Tấn, cái điệu này mình cũng nên cẩn thận một chút đó anh.

Minh Tấn khẽ gật đầu:

– Ủ, nếu để ba cha căng chú kiết đó chặn lại thì còn mệt lâu nữa, nhứt là họ thấy bộ mặt của hai đứa mình vẫn còn hơi sáng sủa chớ chưa được mốc thít mốc cời hoàn toan.

Anh phu xe nghe lỏm được vội hỏi:

– Hai cô cậu lo sợ cái gì đó?

Minh Tấn vốn vã đáp to:

– Ôi đâu có gì bác. Tụi tôi đang bàn chuyện đời! Tụi này là dân lương thiện làm ăn thì chẳng lẽ mấy ảnh làm khó dễ gì sao. Tụi tôi đi ra chợ thăm bà con rồi về chớ đâu có đi mua bán gì ngoài thành mà lo.

Anh phu xe gật gù:

– Ủ, thời buổi này khó khăn lắm cậu ơi. Thiệt lắm lúc từ trong này ra tới ngoài Cần Thơ mà trắc trở còn hơn là đi bên Tàu bên Tây gì vậy, hết ông này chặn đến ông kia xét.

Minh Tấn ngắt lời bác ta:

– Ủa, còn ông nào nữa sao!

Người phu xe hất hàm chỉ về phía trước:

– Thì còn mấy ông Tây, ma rốc, bạt-ti-dăng đóng đồn lên khên theo đường đi đó.

– Nhưng mình là dân thường chớ bộ có làm việc cho mấy cha nội trong này sao mà sợ?

Anh phu xe nhún vai:

– Ý đừng y y như vậy mà có ngày mang họa đó cậu nhút là họ thấy bộ gió của cậu là “thanh niên” cũng đủ mệt rồi (anh ta ngoái đầu lại liếc nhanh về phía Ngọc Sương, nói tiếp luôn)... Ngoài ra, cái cô đi với cậu đây...

– Vợ tôi đi theo tôi chớ có ai lạ đâu bác?

– Thì tôi có cãi là hồng phải vợ của cậu đâu! Nhưng cô... coi lịch sự quá; bộ cậu hồng biết sao?

Minh Tấn cầu nhàu:

– Việc đó ăn thua gì ai mà bác phải soi mới tới hả?

Anh phu xe cười một cách... đặc chí:

– Ờ hồng ăn thua! Tôi sợ nữa... cậu ôm bụng kêu trời chớ!

– Bác nói giỡn hoài!

– Tôi ở đây lâu năm tui biết hết mà cậu. Cậu có cô vợ lịch sự như vậy, như rủ đi ngang đôn ngang bót, tụi Tây hay ma-rốc hay ba ông nội trời ơi đất hỡi... thấy hấp nhân mượn để lại vài ba hôm thì cậu có chết giấc không. Nếu tôi

không lắm thì hai cô cậu cũng còn đang ở trong thời kỳ bắt bén của một cặp vợ chồng son, rủi mấy ông chơi cái mủng đó thì đến tới đây đứng ở ngoài, cũng chẳng ăn nhậu gì vô hết mà còn ức thay huống chi cậu!

Ngọc Sương đưa mắt nhìn Minh Tấn:

– Em coi bộ bác nói thiệt đa anh.

Anh phu xe lại cười:

– Giỡn sao được tới chuyện động trời động đất ấy. Thời buổi này, chuyện ấy xảy ra hà rầm, chớ bộ hiểm gì sao.

Minh Tấn ấp úng nói vô:

– Tôi tưởng chỗ này khác chớ bộ đâu đâu cũng vậy hết sao?

Anh phu xe xẵng giọng đáp:

– Tui nói con đường từ đây ra Cần Thơ mà cậu! Tui xí gạt cậu, hay là bày đặt chuyện cho cậu lên ruột chơi thì được lợi lộc gì? Có điều tôi thấy cô với cậu còn trẻ, tui thương tình nói trước giùm cho mà đề phòng... Chỉ có vậy thôi.

Minh Tấn xuống giọng vỗ về:

– Tôi biết bác có lòng tốt muốn giúp đỡ tụi này chớ bộ nghi ngờ gì khác sao mà bác phiền. Nè bác, vậy chớ có cách nào mình... đi tránh dang xa mấy chỗ nghiệt đó hông bác?

Anh phu xe niềm nở trở lại:

– Ủ, biết lo xa như vậy là tốt. Người ta có vợ như vậy, thì phải biết giữ bo bo lấy chớ đâu lại dại dốt đi rêu qua trước

miệng hạm? Như vậy rủi ro một cái nếu không bị sút mẻ thì cũng... nát dập mất màu hết đó cậu!

Minh Tấn từ ào cho xong:

– Bác nói đúng. Nhưng còn cách nào tránh trước được hông bác?

– Tránh đi đâu bây giờ? Đường tàu đường xe gì cũng chạy ngang qua chỗ mấy ổng hết, và chỉ có cách là cậu lợi bằng đồng thì họa may mới khỏi leo hánh tới gần mấy ổng. Nhưng nếu cậu đi sanh tử theo cái điệu đó, đồ khỏi bị mấy ông ở trong nầy lượm... nghĩa là vẫn khổ như thường!

Ngọc Sương nín tay Minh Tấn lo sợ hỏi:

– Cha sao khó quá vậy anh? Cái điệu này không khéo mình chạy ô mố lại mắc ô mả...

Minh Tấn tuy rồi ruột rồi gan nhưng cũng rán làm tỉnh:

– Có gì đâu mà em phải lo. Bác đây dặn cầm chừng mình như vậy chứ chẳng lẽ tội mình còn xui xẻo đến cái nước... tận mạng ấy nữa sao. Thôi, để đến chợ Phong Điền rồi mình sẽ bàn kỹ lại về vụ này.

Anh phu xe có vẻ không mấy hài lòng khi nghe lọt câu nói ấy, nhưng cũng đành nói đẩy đưa theo:

– Hai cô cậu cũng nên liệu trước đi thì hơn, chớ lóng này, tôi thấy trong đám hành khách đi vô đi ra ít có ai còn trẻ như hai cô cậu. Thời buổi bây giờ,

toàn là ông già bà cả, đàn bà trọng tuổi và con nít... đi tới đi lui không hề!

Minh Tấn mỉm cười trước lối nhận xét thật thà nhưng đúng sát của bác phu xe. Anh ta vui vẻ lên tiếng đáp lời bác ta:

– Cảm ơn bác đã chỉ dẫn cho tụi này. Bác rán đạp cho mau mau một chút để cho tụi này ra tới chợ sớm sớm thì hay quá. Đến nơi, tôi sẽ không quên thêm tiền cà phê cho bác đâu!

Bác phu xe thích chí, bóp chuông keng keng mấy tiếng đoạn cong lưng đạp miết tới.

... Ngọc Sương ngồi sát lại một bên Minh Tấn và nhảu nhó trách:

– Sao em coi bộ anh không lo gì hết trơn vậy?

Minh Tấn nhăn mặt, đáp nhỏ:

– Ừ.

Ngọc Sương giận dữ nín thình. Thấy vậy, Minh Tấn vội lựa lời vỗ về người yêu:

– Để chút nữa tới chợ, anh sẽ nghĩ ra coi có cách nào khác không, chớ chẳng lẽ việc trở về của mình đã qua trót lọt hết hai phần ba đường rồi mình lại để cho kẹt nữa sao được.

Vừa lúc ấy, chiếc xe lôi cũng chạy tới gần đầu chợ. Anh phu xe rà bàn đạp và quay lại bảo hai người trên băng sau:

– Tới chợ Phong Điền rồi đó cô cậu. Giờ này hai cô cậu dư sức đón xe hoặc tàu đò. À, về cái chuyện tôi nói với hai cô cậu hồi nãy đó... tui cũng chỉ căn dặn

hờ hờ đó vậy thôi chớ hổng phải có chắc cứng như vậy đâu. Hai cô cậu liệu mà đi chớ đừng nghe tui làm như vậy rồi đổ thừa là tui muốn cản trở hay dọa nạt này nọ... Cái đó... không ngờ ghen cô cậu.

Minh Tấn mỉm cười đáp:

– Bác cho tui này biết trước như vậy là quý lắm rồi. Để rồi tôi sẽ liệu hỏi thăm mấy anh sếp-phơ hay tài công ghe máy coi họ nói sao... Nếu đường đi nước bước mà hiền thì tốt, bằng có nơi đồn bót nào hơi khó, thì... cũng đành làm gan đi đại chứ chẳng lẽ long chong tại đây hay quay trở lộn về trông thi lở dờ công chuyện dự tính hết.

Anh phu xe thắng xe lại trước bến xe đò, rút khăn tắm quấn nơi cổ xuống lau

mồ hôi đoan chậm rãi lên tiếng khuyên bảo Minh Tấn:

– Nếu cô cậu nhất định đi thì chỉ có cách này. Bây giờ cô vợ của cậu nên để cho tóc tai bù xù, rồi đội khăn trùm hụp xuống... rồi lấy dầu cù là hay dầu gió gì đó xúc lung tung...

Minh Tấn nhú mày:.

– Chi vậy bác?

– Ày, mình phải bày đặt chuyện như vậy để cho ba ông nội hảo ngọt ít chú ý đến vợ của cậu. Cô đây giả bộ là đau nặng... là bị chứng ho lao, ho tổn hay mắc đàng dưới gì đó và cậu lo chở cổ đi ra Cần Thơ kiếm thầy chạy chữa. Trước tình cảnh đó, mấy ông có tật tể nào mà chẳng tổng khứ cô cậu đi cho mau, cho khuất mắt họ lập tức!

Cả Minh Tấn lẫn Ngọc Sương bắt cười xòa trước những lời của anh phu xe. Minh Tấn gật gù:

– Mưu kế của bác coi vậy mà hay đa!

Anh phu xe có vẻ thích chí:

– Hay dở gì hông biết chớ cũng... đỡ khổ lắm cậu!

Riêng Ngọc Sương phụng phịu nói vô:

– Kế gì kỳ quá. Tôi đang mạnh cùi cui mà giả bộ đau ai tin hả bác!

Anh phu xe nheo mắt nhìn kỹ cô ta, đoạn gật gù đáp:

– Cô nói cũng có lý. Mặt mày cô tươi

rời và nó tròn như vậy mà giả đau thì cũng hơi ngật một chút... Nhưng mình phải rán chớ cô! Cô phải úp mình lại, rên hừ hự rồi làm đúng như lời tôi dặn hồi nãy, rồi cô dựa vô vai cậu đây mà đi theo điệu xà bễ xà bễ một chút... Nhứt là mặt mày phải làm bộ chao dao chớ hớn hờ như... cô dâu sắp dìa nhà chồng như vậy coi sao được!

Ngọc Sương xén lên buông mấy tiếng “dị hợm quá, ai làm được!” Rồi bước tránh ra phía sau lưng Minh Tấn. Anh này lật đật móc tiền ra đếm trả cho anh phu xe và sau mấy lời cảm ơn, anh ta níu tay Ngọc Sương dắt đi thẳng vô một quán nước kế cận bến xe.

Nghe Minh Tấn kêu hai chai nước ngọt nước đá để giải khát, Ngọc Sương quên tuốt hết mọi lo âu, vùng reo lên:

– Ủ, anh biểu họ bỏ nước đá nhiều đó. Lâu ớn rồi em mới có dịp uống lại mấy thứ này!

Minh Tấn sung sướng nhìn cô ta rồi kể tại thì thầm:

– Em làm gì la om sòm như là dân vườn mới ra chợ vậy!

Ngọc Sương rụt đầu lè lưỡi lăm lét nhìn ra chung quanh để xem có ai để ý đến mình chẳng, đoạn vui vẻ bảo Minh Tấn:

– Thì em với anh cũng gần như là dân vườn rắc rồi còn gì!

Sao ra tới đây, em thấy trong mình nhẹ như không!

Minh Tấn nghiêm giọng lại:

– Chưa hết hoạn nạn đâu em, Bộ em quên những lời bác xe lôi căn dặn mình à?

Ngọc Sương xụ mặt xuống:

– Ủ, em nói trước, em giả đau ốm không được đâu nghen!

Minh Tấn chặt lưỡi:

– Hoàn cảnh bắt buộc thì phải rán chịu khó một chút, chớ bộ em muốn cho ba thằng chúa ôn nó giữ riết em lại sao?

Ngọc Sương vói tay véo mạnh anh ta:

– Nói tầm bậy không hà!

Minh Tấn mỉm cười:

– À, nếu em không muốn gặp những thứ còn ác ôn gấp cả trăm lần thằng cha Năm Trường Kỳ nữa thì em phải nghe theo lời bác xe lôi khuyên bảo mình. Bác nói thiệt chứ hổng phải dọa mình đâu.

Ngọc Sương vùng vằng:

– Em giả đau thì được rồi, nhưng rủi nữa chừng em thấy mặt anh, em bắt tức cười bất tử thì có phải chết hông!

... Sau khi ăn uống đầy đủ, Minh Tấn bảo Ngọc Sương ngồi đợi tại quán nước để mình đi hỏi thăm các chuyến xe đò hoặc ghe máy.

Một lúc sau anh ta thần thờ quay trở lại, vừa thấy mặt Ngọc Sương anh ta đã nhún vai lắc đầu. Ngọc Sương lo ngại chạy ra hỏi dồn:

– Sao đó anh? Bộ hết xe hết tàu rồi hả?

Minh Tấn rầu rầu đáp:

– Còn một chuyến xe chót nữa, lóng rày đường sá hay bị chặn nên họ chẳng dám chạy trễ, còn tàu thì hôm nay không có chuyến nào hết vì Tây đi bố xung công hết rồi.

– Vậy thì mình đi xe vậy.

Minh Tấn ngao ngán đáp:

– Đành rằng vậy nhưng nghe nói có mấy cái bót do dân gạch mặt đóng, tui nó không kể trời đất gì hết nhứt là vào lúc trong vùng có mở những cuộc hành quân như vậy. Anh từng ở trong nhà binh Tây nên anh biết: tui nầy tới chừng hăng máu lên là bất kể trên dưới gì hết.

Bởi vậy anh ngại cho em quá.

Ngọc Sương rụt rè nói:

– Thì em... rán giả bộ đau vậy.

Minh Tấn gượng cười:

– Anh sợ... đau cho em đau thiệt đi nữa cũng không dễ qua thoát bọn chúng. Tụi nó ầu lăm em à. Trong những cuộc ruồng bố ở thôn quê, đến các bà già hay đàn bà còn nằm chỗ không thể chạy đi trốn được mà tụi nó cũng chẳng buông tha hưởng hồ gì em đây... tươi tốt như vậy.

Ngọc Sương hỏi cuống:

– Giả đau cũng hổng được rồi làm sao về tới ngoài đây anh? Hay là tới chừng gặp họ, rủi họ nó làm khó dễ thi

anh liệu nói chuyện với họ, cắt nghĩa cho họ rõ trường hợp của tội mình.

Minh Tấn trợn mắt:

– Ý trời, đến quan của tội nó mà nhiều khi tội nó còn coi chẳng có kí lô nào hết hưởng chi mình! Với lại mình nói ra, có chắc gì tội nó chịu tin không, hay là còn kiếm chuyện làm khó làm dễ trở lại? Đó là một, hai nữa nhiều thằng không ưa mình sánh tiếng Tây đó em!

Ngọc Sương cúi mặt than thở:

– Thiệt tức quá, đây với đó còn một đoạn đường nữa mà mình bị kẹt như vậy... Bị mình ra đi trong lúc bất ngờ quá chớ nếu biết trước ngày giờ, mình nhờ cô Năm tìm cách nhắn tin cho ba em đón mình ở đâu đó thì có phải... khoẻ hơn không!

Minh Tấn chợt sáng mắt lên, nín lấy tay người yêu:

– Em có nhắc anh mới nhớ. Phải rồi, bây giờ mình mượn người chèo xuống vô cho bác hay, mình chỉ việc ngồi ở đây đợi.

Ngọc Sương nhìn sửng anh ta trong một giây, rồi thở ra một hơi dài:

– Phải đa, có chút xiu vậy mà tự này giờ không đứa nào nghĩ ra hết chớ.

Đoạn cô ta xô Minh Tấn ra:

– Thôi mình chạy đi kiếm mượn người cho mau chớ còn đợi gì nữa. Rủi trể, đêm nay tụi mình chỉ có nước leo lên mấy thớt thịt trong chợ ngủ đa anh.

Minh Tấn nheo mắt nhìn ra ngoài trời:

– Trễ sao được mà em lo. Bây giờ, giờ nhiều lắm là chín giờ và từ đây vô tới chỗ bác ở gặp nước xuôi xuống chèo đi mấy hồi. Cha, bác được tin này chắc bác mừng dầu đã!

Ngọc Sương liếc xéo anh ta:

– Chắc ba mừng không hay là ông giận lấy ông để cho tội mình đợi hết hơi chơi! À, còn điều này nữa, rui ông phải đi bộ với Tây thì sao?

Minh Tấn quả quyết lắc đầu:

– Không đâu. Bác trai ký nhứt vấn đề đó vì sợ chạm trán với anh Ba Nhơn... anh chắc từ hồi sáng tới giờ, thấy Tây bố trong miệt mình ở hôm nay, bác lo ghê

lắm... Bởi vậy, được tin hai đứa mình ra tới đây bình yên, thế nào bác cũng tức tốc đi chứ chẳng trì hoãn đâu.

Ngọc Sương tươi cười hỏi anh ta:

– Nếu vậy thì anh lo đi mượn người cho ông hay đi. À, chắc anh... gần cạn tiền rồi hả?

Minh Tấn sờ tay vào túi:

– Cũng còn chút đỉnh.

– Nếu họ đòi cao giá anh cũng chịu đại đi! Để nữa ông ra em bắt ông phải lòi tiền ra trả. Phen này mình khoẻ rồi mà anh!

Minh Tấn cười lớn đoạn hỏi hả đi thẳng xuống bến sông...

Sau khi muốn được người trở vô cho thầy cai hay tin, Ngọc Sương Minh Tấn thấp thỏm đứng lóng ngóng phía đầu cầu tại bến sông chợ.

Một lát sau, Ngọc Sương lo ngại hỏi Minh Tấn:

– Rủi ba em về trót ngoài nhà chớ không ở trong đồn thì sao anh?

– Rủi gì rủi hoài hủy vậy? Theo chỗ anh được biết thì bác cũng đang mong tin tụi mình được thả ra mà! Và chính anh Ba Nhơn đã có giao hẹn với bác là sẽ giải quyết gấp vụ của tụi mình. Anh chắc bác định ninh rằng tụi mình sẽ đi thẳng ra đồn chớ không để tụi mình lại xệt tuốt ra Phong Điền đâu... Đó em coi, như vậy bác bỏ về Cần Thơ sao được.

Ngọc Sương gật gù một cách an tâm, rồi lại liếng thoảng bảo Minh Tấn:

– Còn anh, anh cũng nên tập... bỏ chữ “bác” đó lần đi chớ. Chẳng lẽ anh kêu ba bằng bác hoài sao?

Nét mặt Minh Tấn tươi ra, nhưng anh ta lại làm bộ cự nự:

– Ôi, mình đang lo mê mê đây nên quen miệng kêu ai bằng gì thì... kêu luôn bằng nấy cho nó... mau chớ hơi sức đâu ở đó tập tành hay sửa đổi được! Chuyện em muốn đó để thùng thẳng về tới nơi tới chốn rồi sẽ hay. Mấy hồi đó em! Bây giờ mình nên vái trời cho... ba mau tới chớ hông thôi mình... hựt giò chuyện này thì nguy lắm. Gần tới mức ăn thua rồi mà em?

Ngọc Sương mỉm cười không trả lời.

Độ chừng hai tiếng đồng hồ sau, Minh Tấn và Ngọc Sương nghe có tiếng ghe máy chạy ra. Đó là một chiếc tam bản lớn không mui có gắn máy đuôi tôm.

Ngọc Sương chỉ chỗ và reo lên:

– Đúng là ba ra tới rồi kìa. Ông đứng trước mũi đó.

Minh Tấn thở ra một hơi dài khoan khoái:

– Thế là mình vững bụng rồi đó em!

Năm phút sau, chiếc tam bản cặp bến, và không đợi buộc đòì đảng hoàng, thầy cai tổng Quới nhảy phốc xuống

cầu xăm xăm bước lên trong lúc Ngọc Sương và Minh Tấn cũng chạy a xuống.

Thầy cai hỏi lớn:

– Hai con ra tới đây hồi nào vậy?
Sao không đi thẳng tới chỗ ba ở có phải tiện không?

Ngọc Sương vui vẻ đáp:

– Dạ, nếu đi thẳng được thì còn nhả ba ra đây làm gì?

Minh Tấn tiếp lời Ngọc Sương kể sơ qua cho thầy rõ về trường hợp hai người được thả, và lý do khiến họ phải nhả thầy ra chứ không dám về thẳng ngoài Cần Thơ. Thầy cai gật gù tỏ ý tán đồng...

– Ủ, thẳng hai mấy tính như vậy phải lắm. Nóng lòng đi ầu, rủi ro xảy ra

một chuyện không hay gì nữa thì ba hết biết lo làm sao. Nói thiệt, ba chạy theo hai đứa bây đến đây cũng đuối sức rồi.

Ngọc Sương chắt lưỡi:

– Ba vô đây làm chi cho khổ cái thân già thêm hồng biết. Ba cứ ở ngoài, thế nào tui con cũng bò về chớ chết chóc gì đâu mà sợ!

Thầy cai trường mắt:

– “Mây” nói nghe sao dễ quá há! Tao với má mày lo bỏ cơm bỏ ngủ mà bây giờ mày lại nói sao nghe dễ ợt. Hồng cỏ tao lặn lội vô đây thì chắc gì giờ phút này, hai đứa bây được thả về một cách bình an vô sự như vậy!

Minh Tấn lựa lời "vuốt giận" cha vợ:

– Em hai sợ ba phải cực nhọc và hiểm nguy trong lúc đi dò la tin tức về vụ hai tụi con ở trong này nên mới nói vậy đó ba à,

Thầy cai nhìn nhận lời Minh Tấn là phải, nhưng còn rần rầy rà con gái thêm một câu nữa:

– Ngọc Sương đó con thấy chưa! Cũng vì con không nghe lời ba trong buổi ban đầu để khiến xảy ra bao nhiêu chuyện rắc rối, để khổ bao nhiêu người chung quanh. Như vậy con đã vừa lòng chưa? Hay là phen này về tới ngoài con lại... chứng nào tật nấy và cứng đầu cứng cổ để ba và... thằng hai đây biết trước mà lo liệu?

Liếc thấy Ngọc Sương châm dâm mặt xuống, Minh Tấn mỉm cười đỡ lại cho người yêu:

– Dạ hồng có chuyện... trực trực gì nữa đâu ba. Em hai đây bây giờ... khác hơn hồi đó nhiều.

Ngọc Sương cau mày nhìn Minh Tấn:

– Ủ anh giỏi nói đi. Để nữa rồi coi.

Thầy cai xuống giọng chặn lời con gái:

– Bộ tính hăm he gì thằng hai nữa hả?

Minh Tấn lại lên tiếng:

– Dạ... em hai nói chơi... về chuyện riêng giữa hai đứa tụi con chó không có gì lạ đâu ba à.

Và để đánh trống lảng, anh ta hỏi thầy cai luôn:

– Dạ bây giờ ba cho đưa tụi con về ngoài liền được hông ba? Hay là phải quay về đồn chờ đến mai hay một, mới thuận tiện hơn!

Thầy cai sốt sắng đáp:

– Ba ra đây cốt để đưa hai đứa bây về ngoài liền cho má bây mừng, chớ quay vô đồn chi nữa. Hai đứa bây về ngoài nghỉ ngơi cho khỏe, chớ ở trong này chật hẹp và thiếu thốn hết đủ mọi thứ... Nhon dịp này, ba cũng theo luôn để sáng mới lên xin Tây cho rút dân của ba về đóng chỗ cũ... Đến đây, thầy cai ngập ngừng tiếp lời:

– Chắc thằng hai mấy cũng dư biết là ba... quen lớn với trong này nhiều quá nhứt là sau khi hai đứa bây về được êm thấm như vậy ba còn mặt mũi nào tiếp

tục tính chuyện... gay go với những người đã tốt bụng với mấy đứa bây được? Hơn nữa, mấy đứa bây về rồi thì ba chạm với họ thì khó xử cho mình quá!

Minh Tấn tán thành liền:

– Ba tính như vậy là phải lắm rồi. Dầu ở bên nào cũng vậy, mình phải xử sự cho đàng hoàng... Dạ, ba tính mình đi ghe máy về Cần Thơ cu-ky có một mình có sao không?

Thầy cai mỉm cười chỉ mấy tên lính ngồi dưới ghe:

– Dân của mình có bấy nhiêu đây cũng đủ... xài rồi mà. Ngày thường đi lẻ tẻ một mình thì hơi ngán thiệt nhưng hôm nay tại Tây đi ruồng lung tung thì ba ông nội kia cũng phải lo tứ tán hết. Với lại chiếc tam bản của mình máy

mạnh lắm, mình cứ lái cho chạy giữa dòng sông tụi nào tính làm hồn có bơi xuống ra chận thì cũng còn... mệt.

– Còn mấy đồn bót của... ở ngoài này nữa đó ba?

Thầy cai vung tay:

– Từ đây dọc ra Tham Tướng, có thằng xếp đồn xếp bót nào mà không biết mặt ba! Tụi nó vác mặt tới ăn nhậu với ba hà rầm mà!

Minh Tấn không giấu vẻ lo ngại:

– Sao con nghe tụi nó hay làm ẩu lắm hả ba.

Thầy cai lắc đầu:

– Việc đó tùy theo mặt chó Hai: Hai

đứa bây cứ yên tâm, hể có ba đi theo đây thì đời nào tụi nó dám chàng ràng vào. Tụi nó dư biết rằng ba có vai vế với cấp trên của tụi nó ở ngoài Cần Thơ chớ lơ mơ gì sao?

Minh Tấn nín nhẹ vai người yêu:

– Vậy thì mình nên xuống tam bản đi cho càng sớm càng tốt chớ ở đây chi nữa.

Thầy cai cười xòa, vỗ mạnh vào vai Minh Tấn:

– Thằng nầy bây giờ biết ngán rồi há!

Minh Tấn thở ra:

– Dạ... bị ạch đụi hoài nên cũng hơi ngại chút đỉnh vậy thôi.

Thầy cai vui vẻ day qua hỏi Ngọc Sương:

– Giờ này cũng quá bữa cơm trưa rồi hai đứa bây có cần lót dạ đỡ mì cháo gì trên chợ hông? Còn sớm mà!

Minh Tấn liếc chùng người yêu và lên tiếng đáp thế:

– Dạ... ba khỏi lo. Từ nãy giờ em hai đã quơ gần hết bánh trái trên chợ này rồi.

Ngọc Sương chữa thẹn:

– Xì, người ta mới uống sơ sẹ hai ly nước đá, ăn đỡ một khúc bánh mì với một tô bún mà anh nói sao quá lỗ!

Thầy cai cười hể hả đoạn quay qua bảo người nhà ngồi dưới tam bản:

– Giặt cho nổ máy đi rồi mình lui.

Đoạn thầy ngoắc con gái và chàng rể đi theo xuống...

✱

Mỗi lần chiếc tam bản máy chạy trôi tới ngang các đồn bót đóng dọc theo hai bên bờ sông, Minh Tấn đều thấy ngại ngại mặc dầu bọn lính trên bờ chỉ liếc mắt xem qua chứ không buồn hỏi han hay kêu gọi gì hết. Riêng Ngọc Sương thì có vẻ yên tâm lắm. Cô lại riu rít hỏi thăm thầy cai hết chuyện này đến chuyện nọ, mà toàn là những chuyện vụn vặt không nhằm đâu vào đâu khiến thầy cai phải gắt gỏng đến mấy lần. Chẳng hạn như cô hỏi thăm coi... rạp chiếu bóng ngoài chợ Cần Thơ có tuồng nào mới và hay

không, có “con bạn” nào tới hỏi thăm không, cây vú sữa trước nhà có sai trái không, con chó xù có hết xà mâu chưa v.v...

Trước những câu hỏi vợ vẫn đó, thầy cai bực mình cự nự: « Thì đợi về ngoài rồi biết chớ hỏi cái gì mà lung tung beng như vậy! » khiến cho Minh Tấn ngồi cười tủm tỉm...

... Qua những khúc sông vắng vẻ, hai bên bờ lùm bụi um tùm Minh Tấn lại lăm lét nhìn lên những chỗ rậm rạp và có cảm tưởng như là chiếc tam bản chạy... không đứng ở giữa dòng sông...

Nhận thấy vẻ đăm chiêu của anh ta, thầy cai hiểu ý cười bảo:

– Mấy khúc sông này “hiền” chớ không sao đâu mà thằng hai mấy ngại!

Tàu tuần của Tây chạy tới lui hoài mà!

Minh Tấn gượng cười đáp:

– Dạ hồi trước giặc, khúc sông này vui lắm, nhà cửa ở hai bên bờ san sát chớ có đâu âm u như vậy. Rủi mấy “chả” chong súng ở góc kẹt nào đó thấy đại cho mình một vài phát thì nguy quá... Không phải con sợ chết, những rủi gãy tay, bể hàm thành tật trong lúc này thì... kẹt dữ đa!

Thầy cai cười dòn đoạn day qua bảo Ngọc Sương:

– Đó con thấy không, thằng hai nó sợ thành tật cũng vì con đó, chứ đâu phải nó ngán cái gì?

Ngọc Sương hơi bĩu môi, rồi xẳng xớm đáp:

– Cám ơn anh. Anh khỏi lo bị lọt sổ kỳ này mà! Dầu cho anh... đui què mề sút gì con cũng phải nai lưng ra lãnh hết đó ba!

Thầy cai làm mặt nghiêm:

– Cui, con nhỏ ăn nói lạ chưa! Mấy làm quá có ngày “thắng” nổi cục nó đập cho rồi kêu trời ghen!

Ngọc Sương liếc xé Minh Tấn đoạn làm bộ lấy giọng run run:

– Thôi em sợ anh... ghê lắm rồi ghen anh hai!

Minh Tấn kín đáo làm một cử chỉ đe dọa đoạn tiếp tục ngó chừng lên phía hai bên bờ sông...

...Khi chiếc tam bản đi gần một đồn Tây nọ, thấy cai hạ lệnh cho anh lính giữ máy rà bớt tốc lực để ghé vô đồn.

Ngọc Sương đang vui bỗng sa sầm mặt xuống và hỏi liền:

– Chi vậy ba?

Thầy cai vừa đứng lên vừa đáp:

– À, tiện dịp ba ghé thăm ông ách Tây xếp đồn này một chút. Ông quen thân với ba lắm, hôm trước ba có nhờ ông để ý cho tay chân bộ hạ của ông dò tin tức hai đứa bây vì ba có nghe đồn hai đứa bây bị đưa về miệt này. Nay mình cũng nên cho ông hay là mọi việc đã êm xuôi hết.

– Để khi khác hổng được sao ba?

Thấu hiểu nỗi thắc mắc của con, thầy cai ôn tồn đáp:

– Có ba đây mà con!

Khi chiếc tam bản cập bến, thầy cai nhảy phóc lên bờ và đi thẳng vô đồn, trong lúc mấy tên lính Tây, ở trần trụi trụi, lông lá xồm xoàm ở gần mé sông giờ tay thân mặt chào thầy, đoạn chúng kéo nhau bước lại gần chỗ tam bản đang đậu để chỉ chỗ về phía Ngọc Sương và xì xồ cười nói...

Minh Tấn liếc thấy mặt mày của bọn này có vẻ “văn minh” đôi chút nên cũng tạm yên tâm, riêng Ngọc Sương thì giấu mặt ngó lơ ra vài ba chiếc xuống đậu kế nhau ở phía đầu cầu. Cô chợt nhòm người lên nhìn kỹ một trong số mấy chiếc xuống ấy và hấp tấp kêu Minh

Tấn, bảo nhỏ:

– Lạ quá anh! Sao chiếc xuồng đậu giữa đó giống chiếc xuồng mình đi ở trông quá.

Minh Tấn nhú mày:

– Xuồng nào mà ở trông?

– Xuồng của cô Năm đó! Bộ anh quên rồi sao?

Minh Tấn bặt ngó chừng lên phía mấy tên lính Tây nên trả lời đẩy đưa cho xong:

– Xuồng của cô Năm ở đây sao được? Giờ phút này, cô đã đi xa lắc xa lơ tận đâu đâu rồi. Xuồng ghe ở trong này, cái nào mà chẳng giống cái nào, chắc em nhìn lộn rồi đa.

Ngọc Sương quên lửng chuyện "tây u lính tráng, chặt lưỡi cái lại:

– Sờ sờ trước mắt mà nhìn lộn cái khỉ khô gì hồng biết! Có anh không để ý phân biệt nên cho rằng nó giống y nhau hết. Thằng cha này hồng biết mồm xì gì hết mà cũng nói càn.

Minh Tấn bực mình quay lại:

– Đâu nó khác chỗ nào, em làm ơn chỉ thử coi?

Ngọc Sương sốt sắng đưa tay chỉ về phía chiếc xuống đậu giữa:

– Đây nè cha nội: bộ anh hồng nhớ là trên sạp xuống có trái một miếng đệm rách sao? Kia kia, mấy cọng lác đươn ló ra tua tủa ở chỗ em ngồi hồi tui mình đi đó!

Minh Tấn ngẩng cổ lên nhìn cho kỹ và gật gù đáp:

– Ờ... ờ... anh nhớ, nhớ rồi.

Ngọc Sương hăng hái dẫn chúng tiếp:

– Còn cái này nữa chắc anh chưa quên; anh có nhớ khi xuống của mình bơi gần ra tới mé lộ và khi đi ngang qua một đám cây điên điển, em có vói tay bứt mấy chùm bông vàng khè, rồi buồn buồn ngồi ngắt từ bông bỏ rớt xuống khoang xuống không? Thì kia kìa, đám bông điên điển vẫn còn nổi linh bình trên mặt nước lóc nhóc trong khoang xuống đó!

Giọng Minh Tấn đã trở nên run run:

– Phải há... Lạ thiệt, chẳng lẽ cô lại...
tấp ra đây!

Ngọc Sương vẫn tiếp tục “chứng minh” sự nhận xét của mình:

– Đúng là xuống của cô Năm chớ hồng có ai vô đây hết. Em còn nhớ chiếc xuống bị tróc chai mấy chỗ nên nước vô hà rầm. Cô Năm cô phải lấy đất sét trét đờ. Kia kia, anh có thấy mấy chỗ trét tạm ở be trên đó không?

Minh Tấn tỏ ý lo lắng:

– Thì đúng là xuống của cổ rồi. Mà cổ ở đâu lại để xuống đậu chình ình tại đây? Chẳng lẽ...

Anh ta bỏ lửng ở giữa câu để rụt rè đưa mắt nhìn lên phía trên đồn. Thật là kỳ lạ: Mới có xa cách Cần Thơ một ít

lâu mà nay trở ra, Minh Tấn tuy đã từng sống trong thành lính Tây rộng lớn, bỗng thấy cái đồn không mấy quan trọng này lại có một vẻ hăm hù khác thường và lá cờ tam sắc phất phơ trên đầu cột kia bỗng đứng lại gieo trong lòng anh ta một cảm giác rờn rợn...

– Sao có chuyện gì vậy anh?

Câu hỏi nhỏ của Ngọc Sương cũng đủ làm cho anh ta giật mình.

Anh quay lại đưa mắt lo âu nhìn người yêu và ngập ngừng hỏi lại:

– Hay là cổ... bị kẹt ở đây?

Tuy biết chắc là đúng như thế, Ngọc Sương lại rán bám víu vào một hy vọng mỏng manh và... vô lý:

– Chẳng lẽ lại vậy! Hay là cổ cho ai quen mượn xuống đi ra ngoài này chẳng?

Minh Tấn không giấu vẻ bồn chồn:

– Mình cũng mong như thế... Nhưng trong lúc cổ tính một cách gấp rút và đi xa hẻo miệt này thì chẳng lẽ cổ lại cho ai mượn xuống?

Ngọc Sương nói mau:

– Hay là cổ chê chiếc xuống này rệu quá nên đổi lấy chiếc khác tốt chắc hơn?

Minh Tấn mím môi suy nghĩ đoạn lắc đầu:

– Cũng hỏng chắc... Vì anh biết tính của cổ không ưa làm phiền ai và việc lấy chiếc xuống xấu đổi một chiếc tốt của

đồng bào thì cô... hổng muốn đâu, với lại dân làm ăn trong này thường lấy xuống ghe làm chân thì ai chịu đời kỳ vậy. Bây giờ mình chỉ còn cách là đợi ba xuống, mình nhờ ba quay trở lên hỏi thăm tụi trên đồn coi sự thật ra sao.

Ngọc Sương tán thành liền:

– Ờ phải há. Nhờ ổng hỏi là biết ngay và nếu đúng cô Năm bị kẹt thì cũng may nữa! Mình cậy ông xin với tụi Tây luôn.

Minh Tấn vẫn còn lo ngại:

– Nhưng tụi nó có chịu nghe ba không? Với lại, cô Năm bị tụi nó giữ như vậy, dầu có được thả ra thì chắc cũng bị băm dập hết...

– Bị tụi nó tra khảo hả anh?

Minh Tấn thở dài:

– Việc đó cũng có nhưng còn vấn đề tụi nó làm ầu nữa, bộ em quên rồi sao?

Ngọc Sương thần thờ đáp:

– Ờ tội nghiệp cho cô Năm quá há! Nhưng chắc cổ chỉ mới ra tới đây thôi và như vậy cũng chưa đến nỗi nào đâu.

Minh Tấn sê hất hàm chỉ về phía mấy tên lính Tây đứng trên bờ:

– Đối với tụi chết thềm chết khát này thì... mười lăm phút, nửa giờ cũng đủ bèo nhèo với tụi nó...

Vừa lúc ấy thấy cai hớn hờ bước ra khỏi đồn và ra hiệu cho người ngồi lái tam bản nổ máy, Minh Tấn quay qua căn dặn Ngọc Sương:

– Ba xuống tới đây, em chịu khó nhờ ba lên hỏi thăm cho tiện hơn....

– Em nói đâu rành hơn anh.

– Ày, em khỏi lo. Anh nói vô nũa mà.

Ngọc Sương yên trí, đợi thấy cai vừa tới nơi là cô lên tiếng liền:

– Có việc này nũa ba ơi. Ba cho tắt máy tam bản đi.

Thầy cai cau mày:

– Việc gì nũa? Bộ mấy đứa bây hết nòn về ngoài sao?

Ngọc Sương gượng cười:

– Dạ cũng nòn lắm chớ nhưng việc này cần và gấp hơn.

– Đâu con nói đại cho ba nghe coi...

– Ba biểu tắt máy tam bản trước đã?

Thầy cai lắc đầu một cách ngao ngán nhưng rồi cũng chiều theo ý con gái ra hiệu cho thuốc viên tắt máy, đoạn hất hàm hỏi:

– Đâu việc gì con nói mau cho ba nghe coi?

Ngọc Sương liếc chùng Minh Tấn đoạn đáp:

– Dạ hai đứa con thấy có chiếc xuống quen đậu ở đây nên đoán chùng là người đi trên xuống bị trên đồn bắt giữ...

Thầy cai nhăn mặt:

– Ôi con hơi sức đâu mà phải lo chuyện của “cả và thiên hạ”. Dân ở trong làng chàng ra ngoài này thì tội nó thọt cổ, cũng như hai đứa bây đi thăm bà con mà họ cũng chận lượm đó thì sao! Thôi đi con, chuyện mình, mình lo chuyện thiên hạ thì xin... bất biết.

Ngọc Sương gắt gỏng:

– Nhưng cô này quen thân với tội con mà. Chính cô đã bày mưu lập kế thả tội con ra và đưa tội con tới ngoài Phong Điền như anh Minh Tấn đã kể cho ba nghe hồi nãy đó!

Thầy cai chặt lưỡi:

– Vậy hả? Sao con hồng nói liền cho ba biết. À, vậy ra cô đó. Cổ là ân nhân của mình, con lại nói mờ ớ là người quen thì ba biết đâu mà rờ.

– Minh Tấn vội chen vô tiếp tay cho Ngọc Sương:

– Dạ cũng vì vụ của tụi con mà cổ phải bỏ xứ đi chỗ khác đó ba à. Hồng biết cổ bơi xuống ngang qua đây chi để đến nỗi bị bắt giữ. Tụi con mang ơn nặng cô lắm vậy xin ba rón cứu cổ phen này... Đó cũng là một cách ba giúp tụi con trả ơn người ta.

Thầy cai sốt sắng gật đầu:

– Ba hồng biết thì thôi chớ một khi thấy người ta hoạn nạn như vậy mà mình nhắm mắt làm ngơ sao được. Thôi được, để ba trở lên nói với ông ách xếp đồn một tiếng là xong.

Ngọc Sương mừng rỡ hồi thúc:

– Ba đi mau chớ hông thôi... nguy cho cổ lắm ba à!

Thầy cai hỏi thêm:

– Mà hông biết cô đó đó mang theo trong mình giấy tờ hay... tang chứng gì ngật lắm không hả con?

Minh Tấn vọt miệng đáp:

– Dạ cũng có chút đỉnh, nhưng cô này quen chuyện qua đôn vượt bót lắm và cô rất khôn ngoan lanh lẹ nên con chắc cũng không đến nỗi gì. Có điều, mặt mày, vóc vạc cổ cũng... dễ coi nên chắc ba ông nội trên đôn quơ càn lên vậy thôi...

Thầy cai mỉm cười:

– Ba biết rồi. Như vậy càng dễ xin

cho cô ra. Ba liệu hỏi thăm ông ách Tây nếu thấy không đến nổi nào thì ba sẽ nhận đại cổ là dân ngụ gần đồn của ba ở trông và nếu ngặt quá thì ba cũng nhận càn là cổ cũng thuộc trong nhóm nhơn viên tay trong của ba đặt ở phe “bên kia”. Mấy con cứ yên tâm, chẳng có lẽ việc chút xíu này mà mình không rán gỡ cho người ta hay sao?

Dứt lời, thầy cai tất tả bước trở lên đồn...

Ngồi đợi một hồi lâu không thấy thầy cai quay xuống, Ngọc Sương bồn chồn hỏi nhỏ Minh Tấn:

– Anh nhắm coi êm hay không mà ba đi lâu quá vậy anh?

Minh Tấn làm tỉnh đáp:

– Chắc là phải êm... Nhưng có lẽ ba và ông ách gì đó còn nói chuyện cù cưa cù nhầy với nhau. Em lạ gì mấy khi gặp lại nhau thế nào mà chẳng cụng ly thêm một mánh nữa. Hồi nãy, ba xuống đây anh đã đánh hơi thấy đã có... mùi rượu rồi mà!

Ngọc Sương càu nhàu:

– Việc gặp thấy mờ mờ mà nhậu gì nhậu hoài hông biết.

Minh Tấn rán đẩy đưa cho xuôi theo:

– Ôi mấy cha nội nhà binh Tây thì cũ sao được cái món đó.

Mãi một lúc lâu sau, thầy cai mới lon ton đi xuống và đi có một mình.

Thấy vậy Ngọc Sương hốt hoảng níu tay Minh Tấn hỏi liền:

– Bộ hỏng xong hay sao mà không có cô Năm đi theo ba hả anh?

Minh Tấn cũng lo lắng lên nên chỉ trả lời cậm chừm:

– Chắc cổ... đi sau...

Ngọc Sương bực mình hỏi xằng:

– Sao anh biết?

– Thì... cũng đoán đại vậy thôi, chớ chẳng lẽ ba lên xin họ chẳng được!

Ngọc Sương «hừ» một tiếng đoạn lật đật đứng dậy đón hỏi thầy cai:

– Bộ hỏng phải cô Năm bị kẹt ở trên sao ba?

Thầy cai vui vẻ đáp:

– Đúng là cô đó chớ ai vô nữa. Ba chưa giáp mặt cổ nhưng nghe tụi nó tả sơ hình dáng là một người con gái...hơi có da có thịt, nước da đen – chắc là da bánh ích đó – ba cũng ừ đại.

– Vậy bây giờ cổ ở đâu?

Thầy cai khoát một cử chỉ băng quơ:

– Ông ách ổng có hay biết gì đâu, đến chừng ông hỏi thì thằng này đổ cho thằng kia, ông nổi nóng xặc cà rây cho tụi nó một trận và sai đi kiểm rồi. Chắc ba thằng chúa ôn đó nó đem cổ đi giấu ở đâu đó.

Ngọc Sương kêu lên:

– Nếu vậy thì chết cho cổ rồi còn gì!

Thầy cai nhún vai:

– Đối với ba thằng trời đánh đó mà mình nói sao được. Như vậy, tuy cổ hơi... mệt một chút nhưng mình cũng dễ xin thả cho cô ra vì không bị kẹt vấn đề “bên kia” vô tròng.

...Vừa lúc ấy một tên lính dẫn Năm Hồng Phúc ra đến giao cho thầy cai. Từ xa, thấy mặt Minh Tấn. Ngọc Sương cô ta mỉm cười, khẽ gật đầu đoạn cúi mặt đưa tay vuốt sửa tóc tai, quần áo cho đỡ rũ rượi bèo nhèo.

Riêng Minh Tấn, Ngọc Sương cảm xúc đứng trân trối nhìn lên không thốt nên lời.

Khi Năm Hồng Phúc đến nơi, thầy cai vốn vã hỏi:

– Té ra cô đây đã... giúp đỡ rất nhiều cho hai đứa đây phải không?

Năm Hồng Phúc mỉm cười nhìn qua Ngọc Sương, Minh Tấn, đoạn khiêm tốn đáp lời thầy cai:

– Dạ đâu có chi....

Thầy cai thân mật cự nự:

– Ý trời, ơn của cô đối với bấy trẻ cũng như đối với qua đây đâu phải nhỏ. Và cũng vì vậy mà khi vừa nghe hai đứa nó nói cô em bị nạn trên này, qua lật đật đông lên liền! Thiệt may quá, và cũng nhờ mấy đứa nó đây tinh mắt nhận ngay ra xuống của cô em... Việc này kể cũng như trời xui đất khiến đó cô em... Cô em làm phải thì ông trời cũng có con mắt đó cô em à!

Năm Hồng Phúc chỉ dà dụa cầm chùng cho đúng phép đoạn day qua tươi cười hỏi Ngọc Sương, Minh Tấn:

– Như vậy kể ra hai anh chị khỏe hết rồi há?

Ngọc Sương nhăn nhó nhìn kỹ Năm Hồng Phúc từ đầu đến chân, đoạn rụt rè hỏi lại:

– Cô... có sao hông cô Năm?

Bị hỏi câu bất ngờ ấy, Năm Hồng Phúc xén lên củi đầu vuốt vạt áo cho được thêm thẳng thớm đoạn gượng cười đáp:

– Thì chị nghĩ... mình lọt vô tay tụi nó thì... không ít cũng nhiều chứ tránh sao khỏi...

Thầy cai có vẻ ngượng ngịu trước những lời của cô ta tuy rằng thật tình cô ta không hề có ý ám chỉ ai một điều gì hết. Như để phân trần, thầy ngáp ngừng lên tiếng nói chen vô, giọng than thở:

– Tụi trời ơi đất hời này, nói tụi nó sao nổi! Chính ông ách trên đồn cũng chẳng hay biết gì ráo. Tụi dưới nó tự tung tự hoành chớ người trên ai xúi bảo tụi nó làm chuyện ác đức đó. Thôi cô em cũng nên cảm phiền... và kể như tai trời ách nước...

Năm Hồng Phúc vội đỡ lời thầy cai:

– Dạ, xin thầy cai đừng thắc mắc gì chuyện ấy. Dạ... hồng phải cháu muốn nói bánh, hay nói cho khác đời chớ mấy thứ chuyện đó... cháu coi không nhằm mùi mè gì. Giặc giã thì phải vậy chớ sao thầy cai.

Thầy cai chỉ đành cười gượng đoạn đứng nhích ra như có ý để cho Năm Hồng Phúc và Ngọc Sương, Minh Tấn nói chuyện được tự do hơn.

Ngọc Sương ân cần nắm tay Năm Hồng Phúc kéo gần lại mình và hỏi luôn:

– Sao cô lại đi ra chi ngoài này để tụi nó tóm được vậy? Hồi này, tụi này nhận ra chiếc xuống của cô thiệt... hồn vía lên mây hết. Tụi nó có đánh đập tra khảo gì cô hông hả?

Năm Hồng Phúc mỉm cười nhìn Minh Tấn rồi mới dầy qua đáp lời Ngọc Sương, giọng thản nhiên như là việc xảy ra không mấy gì đáng quan tâm:

– Ờ, em cũng tính bơi xuống đi đại ra mặt sông cho mau, chở len lỏi loanh quanh trong ruộng hoài mất thì giờ quá.

Em cứ tưởng là không đến đổi nào chớ có dè đâu có mấy tội lính khác mới đổi đến vùng này và tội nó hơi... ác một chút. Nhưng như vậy cũng dễ thở cho mình.

Ngọc Sương cau mày:

– Như vậy mà chị còn cho là dễ thở nữa!

Năm Hồng Phúc cười xòa:

– Thiệt chớ. Vì nếu gặp mấy thằng khôn ngoan và không chết thềm chết khát đàn bà như tội này thì em còn mệt hơn nữa, vì thế nào tội nó chẳng hạch hỏi tra khảo này nọ. Trường hợp này nếu mình khôn khéo, biết giải trở qua trở lại, giải chịu đòn chịu đựng thì cũng bị tội nó giam giữ ít lắm cũng vài ba tháng...

Minh Tấn hỏi chen vô:

– Còn trường hợp mới vừa rồi?

Năm Hồng Phúc mỉm cười:

– À, trường hợp mới rồi thì bất quá... mình hơi mệt một chút nhưng rồi thế nào tội nó cũng buông tha mình ra chứ chẳng lẽ tội nó giữ riết để... xài hoài sao mà sợ?

Ngọc Sương cắn nhả:

– Cô nói sao tôi nghe dễ quá. Nội tôi trông thấy ba thằng ma-rốc, gạch mặt đen thui đen thúi hay mấy thằng Tây ở trần lông lá xôm xoàm, tôi cũng đủ hết hồn hết vía rồi... Nhứt là hồi nãy tôi nghe ông già tôi nói là tội nó đem giấu cô ở đâu đó mà? Và theo tôi nghĩ thì...

mấy ông nội trên đồn... đâu có ít ỏi gì cho cam?

Ngọc Sương chỉ vào Năm Hồng Phúc và ngập ngừng nói thêm:

– Tôi thấy cô... bèo nhèo dã dượi như thế kia thì cũng... dữ dằn lắm chứ đâu có... sơ sơ thôi. Cô thấy trong mình cô như thế nào để liệu mà lo thuốc lo thầy trước thì hơn. Hay là sẵn dịp đây, tụi này xin mời cô ra luôn ngoài Cần Thơ, ở ngoài có đốc-tơ săn sóc cho cũng dễ. Có ông già tôi đi theo đây thì cô khỏi lo cái vụ chặn xét hay bắt bớ gì nữa.

Năm Hồng Phúc cười lớn:

– Em nói không sao hết trơn mà. Bị em... mới vừa ở trồng ra thẳng đây liền nên chị coi hơi bèo nhèo một chút, chứ mấy thứ này... em chấp hết (đến đây, cô

ta liếc xéo Minh Tấn, đoạn vui vẻ tiếp lời)... Tụi nó tuy kịch cơm và bậm trợn như vậy chứ... đỡ ẹt, tụi nó đông nhưng chỉ giỏi có nước nấp không thôi thì mình cũng... vậy vậy chứ đâu đến nỗi gì! Em không sao hết mà chị. Bây giờ, ngồi xuống xuống, em vẫn còn dư sức bơi ba bốn chục cây số nữa lận mà!

Minh Tấn tủm tỉm cười ngó lơ sang nơi khác, trong lúc Ngọc Sương đỏ mặt véo nhẹ vào một bên vai no tròn của Năm Hồng Phúc và phụng phịu cự nự:

– Chuyện thẩu trời thẩu đất như vậy mà cô nói sao nghe như hồng ăn nhằm gì hết. (và để đánh trống lảng cô ta vội quay qua gọi thầy cai)... Ba ơi, sẵn dịp này ba mời cổ ra chơi ngoài nhà mình luôn đi ba.

Thầy cai bước lại, niềm nở gật đầu:

– Ba cũng tính như vậy. (và hướng về Năm Hồng Phúc thầy ngỏ lời tiếp luôn)... Sao cô em, cô em nhận lời qua rồi chứ?

Năm Hồng Phúc ngó chừng Minh Tấn và Ngọc Sương đoạn chậm rãi đáp:

– Dạ thầy cai có lòng như vậy, cháu rất cảm ơn. Thầy cai đã xin cho cháu được như vậy cũng là quá lắm rồi, cháu đâu dám làm phiền thầy nữa.

Thầy cai chặt lưỡi:

– Cô em nói cái đó mịch lòng dữ đa. Vậy chớ cô em lao đao lận đận để cứu hai đứa nó đây được bình yên ra tới ngoài này thì sao? Việc chút xiu mà qua mới vừa làm sao so sánh được với cái ơn

sâu nặng của hai đứa nó và của chính qua đây đối với cô em?

Năm Hồng Phúc chỉ về phía Minh Tấn, Ngọc Sương để phân trần:

– Dạ, xin thầy cai hỏi hai anh chị đây thì rõ. Ngay vừa lúc sắp sửa chia tay nhau, anh với chị cũng đã hết lời níu kéo cháu ra ngoài Cần Thơ chơi trong một ít lâu nhưng cháu cũng hồng dám nhận.

Thầy cai sốt sắng hỏi:

– Cô em còn ngại gì nữa chứ?

Năm Hồng Phúc gượng cười:

– Dạ... thiệt ra cháu không ngại chi hết nhưng...cháu hồng muốn, hay nói cho đúng ra cháu chưa muốn léo hánh ra ngoài trong lúc này vậy thôi...

Nói đến đây, cô ta đưa mắt nháy nhó Minh Tấn như để cầu cứu. Hiểu ý, Minh Tấn lên tiếng nói chen vô:

– Dạ thưa ba, sự thật là cô Năm đây đã bị kẹt với một số anh em ở trỏng vì đã để lộ việc tụi con trốn mới rồi. Như vậy, đối với anh em ở trỏng, dầu sao đi nữa, cổ cũng đã mang tai tiếng... không nhiều thì ít và nếu bây giờ cổ lại theo mấy cha con mình mà ra luôn ngoài thành ở nữa thì...

Thầy cai gật đầu, thở dài:

– Thôi ba hiểu rồi. Nếu vậy thì mình làm sao dám nài ép gì nữa. Sau đó thầy cai ngỏ ý đưa cho Năm Hồng Phúc chút đỉnh tiền “lộ phí” nhưng cô ta nhất quyết chối từ và cho rằng: “ở trong này, cô không mấy cần đến thứ đó...” Đoạn, cô xin kiếu từ mọi người.

Biết rằng không thể làm gì hơn nữa được, Ngọc Sương ngùi ngùi nắm tay người bạn gái mà cô biết chắc là khó có dịp tái ngộ:

– Thôi cô đi cho sớm kẻo trễ. Tụi này bề gì cũng êm hết rồi, còn cô... cô chỉ mới bắt đầu đi vào chỗ... lận đận thêm nữa.

Minh Tấn tỏ ý lo ngại:

– Cô Năm, bây giờ cô tính đi ngã nào đây? Chẳng lẽ cô cứ thả khơi khơi trên con sông này thì... còn mệt đa cô. Và nếu cô để bị rủi ro gì nữa thì tụi này... đâu biết đâu là đâu mà lo được!

Năm Hồng Phúc chỉ về phía bên kia sông:

– Em tính đi xẹt ngang qua đây để xẹt vô cái xẻo trịch phía bên kia kia, chẳng dè mới ló mũi tới là bị tụi trên đồn kêu lại. Bây giờ em chỉ có nước bơi thẳng lại hướng đó là xong vì từ con xẻo ấy vô miệt đồng ở phía làng bên kia đâu còn đồn bót gì nữa.

Dứt lời, cô ta quay qua cúi đầu chào thầy cai, nắm chặt lấy tay Ngọc Sương và nhìn sang Minh Tấn trong một giây, đoạn thoăn thắt bước thẳng xuống cầu, để lấy xuống bơi thẳng một nước...

Một lần nữa, Ngọc Sương, Minh Tấn ngùi ngùi nhìn theo bóng dáng của cô ta... nhưng trong lần này, cả hai đều cảm thấy quý mến thêm, thương xót thêm người con gái ấy. Trong lúc cả hai người sắp sửa đoàn tụ với gia đình, chấm dứt hẳn mọi giai đoạn đen tối không cùng

thì cô ta lại bắt đầu lao vào một... tương lai mù mịt đầy hăm dọa, lắm phũ phàng.

Thầy cai thấy hai người có vẻ xúc cảm nên cũng đứng im. Mãi lúc sau, thầy mới nhỏ nhẹ lên tiếng nhắc nhở:

– Thôi mình cũng xuống tam bản đi về chớ hai con?

Ngọc Sương thở dài:

– Dạ...thì về chớ sao ba!

Máy tạm bản lại nổ... Và lần này trên đường về, Minh Tấn không hề lo sợ viễn vông về những thứ chuyện... hai bên bờ nữa mà chỉ ngồi thờ mặt ra. Phần Ngọc Sương cô ta cũng ngồi buồn so chớ không chuyện trò láu táu như trước nữa.

Thấy vậy, thầy cai thắc mắc hỏi:

– Sao hai đứa có vẻ lo dữ vậy? Không còn bao lâu nữa về tới nhà rồi mà?

Minh Tấn lên tiếng đáp:

– Dạ thưa ba, thiệt ra tụi con buồn ngang là vì thấy rằng mình sắp sửa hưởng đủ mọi thứ toại ý, vui lòng trong lúc cô Năm đi lủi thủi một mình như thế đó.

Giọng Minh Tấn trở nên trầm buồn:

–... Và trong lúc con và em hai sắp bước chân vào một cuộc đời mới mẻ không cùng thì... cô Năm kia lại đang lao mình vào những hiểm nguy vô tận. Trong thời buổi giặc giã như vậy, ai dám nói trước được là thân phận của ai rồi sẽ ra sao?... Nhưng dầu thế nào đi nữa,

chắc cổ khó có thể hưởng được một cuộc đời êm thắm như tụi con được. Đối với thân phận của một người con gái, đó là điều đáng xót thương nhứt...

Thầy cai chống chế bằng cách... chép miệng than thở:

– Con có lòng nghĩ tới người ta như vậy cũng phải. Nhưng mỗi người mỗi hoàn cảnh, nếu mình đem ra so sánh với nhau thì e không đúng lắm. Hơn nữa, cô Năm kia, là thân phận con gái – nhứt là ở trong thời buổi giặc giã nữa – mà cổ không muốn sống như thường tình thiên hạ thì... êm thắm sao nổi hả Hai? Chẳng biết con nghĩ sao chớ ba thấy trường hợp của cô Năm đó... khó quá con à. Mình có thương cổ cho đến “chín xe mười vàng” đi nữa thì cũng chỉ để bụng thôi chứ không làm gì hơn được.

Minh Tấn gượng cười:

– Dạ, bởi vậy mới... buồn.

Thầy cai thả ra:

– May mà chuyển rồi mình có mặt đúng lúc lại chỗ đồn Tây để gỡ cổ ra... Bù qua xét lại thì mình cũng đã trả được cái ơn của cô đã giúp đỡ hai đứa bây, chớ nếu không thì chẳng biết tới đời thuở nào mình mới được dịp gặp mặt lại cổ!

Minh Tấn ngậm ngùi:

– Chuyện ơn nghĩa ấy đã đành rằng như vậy rồi, nhưng đối với cô Năm, còn có một ân khúc khác mà cả đời của con đây – và của cả em hai nữa – cũng không làm sao trả ơn được, dầu cho có ở chung với cổ một chỗ cũng vậy.

Thầy cai mỉm cười hoài nghi:

– Thằng hai mây... mới trốn thoát miệt trống về đây? Còn xúc động nhiều và việc còn nóng hôi hổi đây, thằng hai mây xao xuyến trong bụng nên mới nghĩ... hơi quá lỗ vậy thôi, chứ cái gì mà, khó khăn dữ thần vậy?

Minh Tần ngần ngừ nhìn Ngọc Sương, phân vân chưa biết có nên nói hết sự thật hay là ém nhẹm luôn.

Thấy thế Ngọc Sương lên tiếng đáp thế cho anh ta, giọng vui vẻ trở lại:

– Ba hồng biết chó cô Năm đó “mết” ảnh lắm. Và cũng vì vậy mà cô mới hy sinh để cho con với ảnh được thả về như vậy.

Thầy cai trợn mắt:

– Còn có chuyện đó nữa hả? Mà sao cổ hồng giữ riết lấy thằng hai lại giúp đỡ cho hai đứa bày một cách tréo ngoe như vậy?

– Ba nghĩ coi, cô cũng biết hoàn cảnh của cổ đâu có thể cho phép cô ăn đời ở kiếp với ảnh được. Thôi tốt hết là thả cho ảnh với con đi, như vậy được tiếng hơn. Tánh của cổ kỳ lắm ba à, cô thích cái gì thì làm cái nấy chớ đừng hòng ai cản trở cô được. (đến đây Ngọc Sương thở dài)... Kể ra, trong vụ này chỉ có cổ là chịu thiệt thòi nhiều hơn hết. Tự nãy giờ, tui con buồn so là cũng vì vậy đó,

Thấy cai gật gù tỏ vẻ thông cảm, nhưng rồi thấy lại vui vẻ vỗ vai Minh Tấn, nói đùa:

– Té ra thằng hai đây... dặt mèο dữ quá há!

Minh Tấn chữa then:

– Dạ đâu có ba... Tại cô Năm cô có cảm tình với con chớ con đâu có dám. Chuyện chết mà ba!

Thầy cai cười giòn:

– Nói cho đúng ra thì đó là một chuyện có lợi.

Ngọc Sương vùng vằng nói chen vô:

– Ba nói như vậy, sau này anh được mọi ảnh làm tới nữa thì ba đừng có kêu ghen!

Minh Tấn chặt lưỡi:

– Em nói sao kỳ quá. Chuyện bắt buộc chớ bộ vui sướng gì sao?

Ngọc Sương vênh mặt lên:

– Cha, mệt quá há! Anh làm như suốt thời gian anh ở chung với cô anh cực khổ như đi làm xâu không bằng!

Thầy cai vội chen vô:

– Ngọc Sương, sao cái gì con cũng giành phần phải hết vậy? Mới đây con còn ngồi cú xụ và nói là thương nhớ cô Năm đó mà!

Ngọc Sương gật đầu liên:

– Con buồn, con nhớ thiệt chớ sao ba!

– Vậy chớ con còn nói xiên nói xéo “thằng” làm gì?

Ngọc Sương cười trừ:

– Thì con cũng phải nói sơ sơ cho anh biết vậy thôi.

Minh Tấn vội giảng hòa:

– Thừa ba, mình cũng không nên... bắt bẻ em hai. Đàn bà nào mà chẳng vậy. Và chính vì chỗ đó mà tội con mới... quý trọng thêm cô Năm, mới xót thương cho hoàn cảnh trái ngang của cô. Từ này giờ, tội con, bản thân là cũng vì vậy đó.

Thầy cai niệm nở đáp:

– Ba có nói mấy đứa bây xử sự như vậy là... quấy đâu. Nhưng mình đâu có thể làm gì hơn được. Thôi để sau này, nếu có dịp gì khác mình sẽ trả ơn cho người ta thêm nữa... Hai con cũng không nên nghĩ ngợi làm gì cho lung lắm. Đó hai con coi, chuyên mới rồi đó, mình biết cô bị nạn là mình chạy liền...

Ngọc Sương vội lên tiếng:

– Ba nói như vậy là nói... ăn trót đa.

Thầy cai mỉm cười:

– Chớ sao nữa bây giờ? Chẳng lẽ suốt đời hai đứa bây ngồi cú xụ đó hoài được sao? Không phải ba nói bạc, chớ để nữa rồi hai đứa bây sẽ thấy: cái gì rồi cũng trôi qua hết, cũng êm xuôi hết. Nếu việc gì người ta cũng nhớ khư khư suốt đời thì làm sao sống nổi!

Ngọc Sương, Minh Tấn len lén nhìn nhau và cũng tỏ vẻ không tin trong lúc thầy cai ôn tồn nói tiếp, giọng chững chạc của một kẻ sành đời:

– Để rồi mấy đứa bây sẽ thấy ở một khi về đến Cần Thơ, mấy đứa bây còn có cả trăm cả ngàn công kia việc nọ nữa chớ bộ chỉ ở không ngồi đó để thương tiếc chuyện cũ xì cũ xịch tặn đầu đầu

hoài sao? Rồi mấy đứa bây lại sanh con đẻ cái lùm đùm lể đẽ... tới chừng đó... chắc hồng rảnh rang gì lắm đâu bây ơi.

Ngọc Sương cười nói:

– Chưa chi nghe ba kể cả hơi cả dộc, tụi này cũng đủ mệt rồi.

Thầy cai gặt gù:

– Thì để nữa rồi con coi những lời của ba nói hôm nay có đúng y hệt không. Ba già từng tuổi này, ba còn lạ gì mấy thứ chuyện đó. Bởi vậy ba khuyên hai đứa bây nên tạm gác việc nhớ nhung thương tiếc cô Năm đó qua một bên đi. Lẽ cố nhiên là mình cũng cầu Trời khấn Phật cho cố được bình yên mạnh giỏi...

Ngọc Sương hơi trề môi:

– Việc gì ba tính sao nghe cũng dễ và cũng khoẻ hết á.

Thầy cai trợn mắt:

– Vậy chó con “tính” cách nào khác, con thử nói cho ba nghe coi? Ở con chê chuyện dễ chắc con còn ham chuyện gì rắc rối khó khăn khác nữa chứ?

Ngọc Sương lúng túng không biết trả lời sao cho xuôi nên vội quay qua kêu mạnh Minh Tấn và hạ lệnh:

– Trả lời giùm cho người ta một chút coi! Bắt em đỡ đạn hoài sao?

Minh Tấn đành cười trừ:

– Ai biểu em trả lời chi... Dẫu sao, ba nói như vậy cũng có phần... hợp lý. Minh đâu có thể làm gì khác hơn được.

Ngọc Sương ngoảnh phắt mặt đi:

– Một phe với nhau hết há! Ý là chuyện cô Năm là chuyện riêng của anh đó!

Minh Tấn toan tìm cách phân trần nhưng thầy cai đã vui vẻ lên tiếng giảng hòa:

– Thôi hơi sức đâu thắng hai mấy cãi lý với nó. Đàn bà vậy đó hai à. Bởi vậy làm thân đàn ông như mình đôi lúc cũng cần phải giỏi chịu đựng lắm thì mới êm cửa êm nhà được đó hai!

Minh Tấn gật đầu, cười:

– Dạ, ba không dặn con cũng phải tập lần cái tính chịu đựng ấy.

Ngọc Sương quay phắt qua nói lầy:

– Nếu anh không muốn chịu đựng cũng dễ mà. Đến lúc này cũng còn sớm chớ đâu phải là muộn!

Minh Tấn nhìn qua thầy cai và cả hai cùng cười...

*

Khi về tới Tham Tướng, cả Minh Tấn và Ngọc Sương đều lên ở nhà thầy cai nghỉ ngơi cho đến chiều.

Minh Tấn liếc chừng đồng hồ thấy đã hơn bốn giờ nên có ý muốn nhắc Ngọc Sương về nhà riêng, nhưng khi nhận thấy cô ta vẫn thản nhiên như không, anh ta lại ngại. Minh Tấn thầm nghĩ: “rủi cô ta cự nự không chịu đi, hay là mình tỏ vẻ nóng nảy quá thì... coi

cũng kỳ”. Thấu hiểu sự thắc mắc của con rể, thầy cai liền gọi Ngọc Sương vào nhà trong (để cho có sự chứng kiến luôn của bà cai) và lên tiếng hỏi:

– Sao Ngọc Sương? Con với “thằng” tính chừng nào mới đi về nhà riêng ngoài chợ?

Ngọc Sương cau mày đứng mân mê đầu mép chiếu ló ra khỏi mí bộ ván ngựa. Thấy vậy, bà cai vội nói chen vô, giọng khuyên bảo:

– Bây giờ mọi việc xong xuôi hết, con phải về với thằng hai như cũ, chớ con tỉnh ở luôn trong này với ba má nữa coi sao được?

Ngọc Sương vùng vằng đáp:

– Nhưng anh có cần con đâu. Anh có nói gì đâu?

Bà cai chắt lưỡi:

– Nó là đàn ông và đóng “vai tuồng” của nó, nó mở miệng ra sao tiện. Cái gì mình cũng phải lên tiếng trước rồi nó mới dám phụ họa theo chứ!

Thầy cai gật gù tỏ ý hài lòng vì câu nói của vợ:

– Má con nói phải đó Ngọc Sương. Chuyện của con đã làm cho ba với má con điên đầu điên óc từ... đầu mùa cho chí cuối, vậy thì chuyện này con cũng nên ăn ở sao cho nó phải đạo để ba má... sống yên chút tuổi già này coi con!

Ngọc Sương ngẩng mặt lên:

– Thì con có làm gì đâu cà?

Thầy cai hỏi mau:

– Vậy con bằng lòng về ngoài nhà
thằng hai ở như cũ chứ?

Ngọc Sương trả lời nước đôi:

– Con sao cũng được.

Thầy cai hể hả:

– Như vậy là chịu rồi! Thằng hai nó
đã hết lòng hết dạ với con, nó được hết
đủ mọi lễ mà con còn chê nó nữa thì lạ
quá. Ba đã nói với má con là sớm hay
muộn gì con cũng nghĩ lại mà! Vậy con
ra kiếm thằng để cho nó hay đi con.

Ngọc Sương ngó lơ sang chỗ khác:

– Để... “thùng thẳng” con về ngoài ở hồng được sao ba? Ba biểu ảnh về trước đi!

Thầy cai đứng rột dậy, quơ tay định quát tháo những không biết nghĩ sao thầy lại thở dài, đoạn quay qua bảo vợ:

– Bà làm ơn nói cho nó nghe coi! Nó sanh chứng cái điệu này mà nếu tôi khuyên bảo nó thì chắc có chuyện quá!

Bà cai vội đưa tay kéo Ngọc Sương lại gần:

– Con đừng làm vậy hồng nên. Trước hay sau gì con cũng phải về ở với chồng con chớ để “thùng thẳng” sao được? Lúc trước con đã ở chung với thẳng hai rồi mà?

Ngọc Sương phụng phịu:

- Lúc trước khác bây giờ khác.
- Coi, khác chỗ nào? Má tưởng...
- Má hồng hiết đâu! Bây giờ ảnh...
dữ lắm, ảnh muốn “làm quyền” không
hà!

Bà cai chặt lưỡi liền miệng:

- Con đã lớn chồng ngồng như vậy
mà sao nghe như con nít. Dĩ cái gì? Bộ
thằng hai nó ăn thịt ăn cá gì con được
sao mà con sợ?

Ngọc Sương rán tìm cách chống
chế:

- Thì con có nói là con ở luôn trong
nhà đâu. Dầu sao cũng còn đợi quét dọn
lại căn phố ở ngoài chợ rồi mới ở được
chớ cả mấy tháng nay bỏ phế đó thì về

chui vô liền chịu sao nổi.

Bà cai vốn vã đáp:

– Việc đó con khỏi lo. Hồi hai đứa bây... đi rồi, má có sai người ra ngoài để coi chừng coi đổi và khi mấy đứa bây về tới đây, má đã biểu sắp nhỏ chạy ra ngoài cho hay rồi. Hai đứa bay về nhà sẽ thấy mọi thứ đồ đạc bàn ghế đều còn y nguyên một chỗ chớ không ai dám xê nhấc sai một ly một tấc nào đâu.

Thấy Ngọc Sương xụ mặt nín thinh, bà cai lại dịu giọng vỗ về tiếp:

– Nghe lời má cho êm đi con. Con làm quá coi sao được và nói cho cùng mà nghe thì sớm hay muộn gì con cũng phải về ở chung với thằng chồng của con... thôi thì trước hay sau gì cũng vậy... Con thiệt kỳ, theo thường tình thiên hạ,

nếu hai vợ chồng son mà gặp cảnh này chắc không đợi nhắc đến tiếng thứ hai, họ cũng cặp tay dẫn nhau đi liền chớ ai lại... cà rịch cà tang như con vậy.

Thầy cai bót giận cũng xuống giọng khuyên con:

– Má con nói phải đó Ngọc Sương à. Chắc con dư biết từ hồi nào tới giờ, dầu trong chuyện gì cũng vậy, bả đều bình riết con và đôi khi còn đi đến chỗ kình chống lại ba, thế mà nay bả cũng hết lời với con như vậy thì con đủ rõ đâu là phải đâu là quấy.

Ngọc Sương buông thông một câu:

– Thì con có nói gì khác đâu!

Thầy cai sáng mắt lên:

– Nói vậy con đã thuận về ngoài với thằng hai liền bây giờ phải hông con?

Ngọc-Sương đáp một cách tỉnh khô:

– Ba với má “bắt” con như vậy thì con phải nghe chớ sao!

Thầy cai bực mình quay qua phân bua với vợ:

– Đó bà coi, bây giờ nó đồ thừa là tôi với bà ép buộc nó đó.

Bà cai nhăn nhó rầy Ngọc Sương .

– Con này sao rắc rối quá. Thì con “chịu” là đủ rồi chớ còn bị, lại làm chi nữa hồng biết, việc này, ba má lo cho con mệt bỏ hơi chớ bộ ích lợi gì riêng

cho ba má hay sao mà con vùng vằng như vậy?

Ngọc Sương mỉm cười và còn rán nói thêm một câu:

– Con nghe lời ba má chuyện này thôi, chờ bận sau, con... không biết gì hết nữa đó! Con xin nói trước kéo ba má cho là con hay cãi...

Trước những lời lẽ trẻ con ấy của con gái, thầy cai bắt cười xòa và gật đầu nói liền theo:

– Được rồi, con chịu khó nghe theo lời ba má một chuyến chót này nữa thôi. Như vậy, cũng quá đủ rồi mà con!

Biết mình đã lỡ nói một câu không "ăn nhằm" gì hết, Ngọc Sương xěn lên đánh trống lảng:

– Ba má còn dặn gì con nữa hông?
Con đi ra ngoài nghen.

Thầy cai vui vẻ đáp:

– Ủ, chỉ có bấy nhiêu đó thôi. À, con ra bàn tính với thằng hai về việc đó đi.

Ngọc Sương nhướn mắt lên:

– Dạ, bàn tính chi nữa ba?

Thầy cai quơ tay:

– Thì... con ra cho “thằng” hay là sắp sửa đi về nhà ngoài chợ đó!

Ngọc Sương lắc đầu lia lịa:

– Thôi ba ra cho ảnh hay đi. Con nói hông được đâu.

Thầy cai trợn mắt chỉ vào ngực mình:

– Con này nói dễ nghe không! Tao có là vợ nó đâu mà tao phải ra nói với nó chớ. Việc có chút xiu đó mà mày muốn kiếm chuyện cho thêm rắc rối hoài hà! Bây giờ mày có chịu đi hông hả?

Ngọc Sương lụng khụng trong một giây rồi làm ra điệu co đầu rút vai bước thẳng ra ngoài...

★

Thấy Minh Tấn ngồi thừ ra ở chiếc ghế “xích đu” đặt ở hàng ba, Ngọc Sương thản nhiên đi ngay lại và lên tiếng ngang:

– Bây giờ sửa soạn đi về ngoài đây nè!

Minh Tấn nhồm người lên:

– Về liền bây giờ hả em?

Ngọc Sương giả bộ ngọt ngào:

– Hay là anh muốn để thủng thảng... năm mười bữa nửa tháng nữa cũng được.

Minh Tấn cười, đáp:

– Đâu có em. Mình phải về để coi nhà cửa ra sao...

Ngọc Sương đỡ lời luôn:

– Phải đa. Anh về trước lo việc ấy đi.

Minh Tấn nhăn mặt:

– Anh về một mình thì còn nói khi khô gì nữa?

Ngọc Sương hóm hỉnh hỏi lại:

– Vậy cần phải có em theo tò mò một bên anh nữa sao?

Minh Tấn chỉ cười trừ. Ngọc Sương nhún vai, thở dài:

– Thôi được rồi. Em cũng phải vâng lời anh vậy.

– Sao lại “cũng phải”?

– Chớ nếu không ba má ở đây cũng... tổng cổ đi gấp. Ông bà mới kêu em vô la rầy quá trời quá đất đây nè Ai cũng bình anh hết ráo!

Minh Tấn cười một cách rụt rè:

– Có cái gì đâu mà phải bình anh. Lẽ phải đương nhiên nó là vậy đó em à. (Sợ Ngọc Sương phản đối nữa, anh ta lật đặt giải thích thêm)... Nhưng dầu sao đi nữa, anh vẫn ước ao rằng việc gì cũng vậy, mình nên thuận ý vừa lòng với nhau thì nó sẽ vui, chớ cái gì cũng... gượng ép hết thì tốt hơn hết... mạnh ai về nhà nấy cho nó yên chuyện. Như cao hứng, anh ta gật gù, tiếp lời, giọng trầm buồn:

– Ủ, thà là vậy mà tốt hơn hết em à. Thú thiệt, anh đã thấm mệt trong cuộc chạy đua này rồi và mấy tháng trời thử thách kể ra cũng quá đủ. Chẳng thà mình chịu lỗ vốn vừa phải còn hơn là để sạt nghiệp.

Ngọc Sương mỉm cười ngang:

– Tiếc công “nuôi cò” hén?

Minh Tấn nghiêng đầu có dáng suy nghĩ trong một giây, đoạn đáp:

– Cũng có tiếc chút chút nhưng... buồn nhiều thì đúng hơn. Buồn ở chỗ mình... dở quá.

Ngọc Sương cười giòn:

– Ờ biết dở thì... rán chịu chớ còn oán trách ai nữa?

Dứt lời, Ngọc Sương bước lại xô mạnh chiếc ghế xích đu để bắt buộc anh ta phải đứng vậy, đoạn dong dạc hạ lệnh:

– Thôi vô nói với ba má để xin về ngoài nhà đi cha nội. Nghe nói căn nhà hoài thì cũng nhức xương, nhức cốt, chết héo, chết mòn chớ sống đời gì nổi!

Em xin giơ tay đầu hàng anh đó! Sướng quá hén!

Minh Tấn ngẩn người ra trong một giây, nhưng rồi đáp một cách tỉnh khô:

– Hay khổ thêm cũng không biết chừng.

Ngọc Sương cười ngoặt ngoẹo đoạn xô anh ta đi tới:

– Cái đó để nữa rồi sẽ hay. Nhưng ngay trong lúc này, anh đừng có làm eo làm sách... già néo đứt dây, em để cho rớt một cái đùi rồi ngồi đó mà than trời trách đất ghen! Đến xin phép ba má đi về đi!

Minh Tấn nhìn sững lại Ngọc Sương đoạn lật đật bước đi...

Vừa bước vào nhà riêng, Ngọc Sương hăng hái đi xem hết chỗ này đến chỗ nọ và luôn miệng hỏi thăm người ở giữ nhà. Minh Tấn hể hả đi kèm theo sau. Anh ta chỉ sợ một khi về đến nơi, Ngọc Sương... nằm lăn ra giường thờ dài sườn sượt thì... mệt quá.

Sau khi xem qua nhà cửa, Ngọc Sương cười bảo Minh Tấn:

– Thế là từ nay, em bắt đầu bị... chung thân khổ sai rồi đây!

Minh Tấn nghiêm trang đính chánh lại lời của Ngọc Sương:

– Em phải nói là “chung thân” hạnh phúc mới đúng hơn.

Ngọc Sương cắn móng tay, đoạn lên tiếng:

– Anh khó thấy mồ, mà em thì hay nóng. Như vậy, chẳng biết sau này em có chiều ý anh được hoài hoài không!

Minh Tấn trả đũa:

– Còn em, em hay... bất thường quá nên chẳng biết sau này anh có đón đỡ kịp theo em chẳng? Nhưng dầu sao, phần của anh là anh phải rán hoài rán hủy để đừng có bao giờ xảy ra được chuyện gì đáng tiếc hết.

Đến đây, anh ta mỉm cười đoạn ngập ngừng nói tiếp:

– Có một điều hơi... bất lợi cho anh là mình ở đây... gần nhà ba má trong Tham Tướng quá...

Ngọc Sương nhượng mày tỏ vẻ không hiểu:

– Gần thì tốt chớ sao lại bất lợi? Như vậy rủi có chuyện gì mình chạy qua chạy lại cũng gần.

Minh Tấn khoan thai gạt đầu:

– Đúng vì chỗ ấy đó. Vì có chạy qua chạy lại một cách dễ dàng nên sau này, hễ em... nổi giận hờn lên thì đổ khỏi em kê xe lôi nhẩy nhóc lên đi tuốt về nhà ba má nằm lì luôn ở trông.

Nghe nói trúng ý, Ngọc Sương cười xòa:

– Anh này sao lo xa quá hà!

Minh Tấn thản nhiên đáp:

– Lo xa như vậy mà có trúng ngay tim đen của em không chứ? Anh sẽ còn mệt nhiều về chuyện đó nữa!

Ngọc Sương lỏn lên cười:

– Thì bất quá... một vài hôm là cùng em lại quay về, chứ ba má chứa em hoài được sao!

Giọng Minh Tấn trở nên... thâm trầm:

– Ủ, một vài hôm! Nhưng mỗi lần như vậy, anh phải chạy đi năn nỉ ỉ ôi em sói đầu sói trán chứ phải dễ dàng gì đâu. Em chắc dư hiểu mà.

Ngọc Sương lại cười:

– Thì lâu lâu phải có chuyện sóng gió một chút đỉnh nó mới vui, chứ bộ anh muốn em ì ra như cục bột không

ngo ngoe cục cựa gì hết à?

Minh Tấn nhăn mặt:

– Đã đành như vậy, nhưng cái gì quá lố cũng mệt hết. (anh ta lại nhún vai, nói tiếp như để tự an ủi)... Ờ, mệt nhưng cũng có chỗ hay hay!...

Ngọc Sương véo nhẹ vào vai anh ta:

– Thì cứ nói là một thứ mệt... lý thú có được hông?

Minh Tấn rên rĩ:

– Ủ, lý thú quá há!...

★

Chín giờ đêm...

Ngọc Sương vươn vai ngáp dài, vừa đứng dậy vừa quay qua bảo Minh Tấn đang nhấp nhồm xoay qua trở lại trên chiếc ghế phô-tơi nơi phòng khách:

– Em vô ngủ trước đây. Suốt ngày nay chộn rộn quá nên bây giờ mệt mỏi thấy mồ...

Minh Tấn đứng liền theo:

– Ở anh cũng muốn... híp mắt đây.

Ngọc Sương ngó ngoái lại nhìn về phía chiếc đi-văng đặt gần đấy, hỏi:

– Sao anh không biểu bác ở nhà đây giảng mừng sẵn cho anh?

Giọng nói quá ân cần của Ngọc

Sương như xoáy vào tại Minh Tấn và làm cho anh ta bực mình một cách ngang xương – nhưng hữu lý. Anh ta chầm dầm mặt xuống và vùng vằng đáp:

– Anh giăng lấy cũng được mà! Anh biết chỗ ngủ của mình chứ không đợi ai nhắc đâu!

Trước thái độ bất ngờ ấy, Ngọc Sương hiểu ý, cười rũ rượi. Minh Tấn càng bực mình nên xẵng giọng cự nự:

– Có cái gì vui dữ lắm sao mà em cười một cách ngon lành như vậy?

Ngọc Sương liếc xéo anh ta, hóm hỉnh trách:

– Anh nầy nhớ dai quá tổ mẹ! Có cái gì thì nói cho người ta biết chứ chưa chi đã chừ bực mặt xuống rồi hà!

Minh Tấn gượng gạo chống chế:

– Có cái gì đâu...

Ngọc Sương bấu môi:

– Thôi đi anh. Người ta nhìn thấu tới tim đen của mình rồi! (đoạn cô ta làm mặt nghiêm)... Bây giờ em nói cái này, anh có chịu nghe không nè?

Minh Tấn hồi hộp nhìn sống cô ta:

– Mà em... nói việc chi mới được chứ?

Ngọc Sương hơi trề môi, giọng bí hiểm:

– À, chuyện này ghê gớm lắm, nhưng... em nói ra sợ anh không chịu...

Minh Tấn thoáng cau mày, đoạn thở dài một cách náo nuột:

– Giỡn chi mà ác đức quá vậy em! Thì em cứ nói đại đi là anh phải tiếp tục nằm chèo queo ngoài đi-văng nầy phút cho rồi. Anh biết phận lắm mà ... Và cũng rán bóp bụng đợi chờ đến một ngày... vô cùng tận nào đó...

– Xí, thằng cha nầy sao hay kêu rêu quá! Anh có biết em tính nói gì hông mà lên giọng xiên xéo đó?

Minh Tấn cười lại, xua tay đuổi cô ta đi:

– Thôi em vô trông ngủ cho êm chuyện đi! Anh đủ mệt rồi và hông muốn ngồi cú xụ đây để nói những chuyện cù cưa cù nhầy chẳng ăn nhằm đâu vào đâu hết á!

Ngọc Sương hóm hỉnh reo lên:

– Á... á, cái anh này mới ngộ! Vừa kêu mệt mà lại vừa... chăm dầm như con nít đòi ăn bánh về cái chuyện... ngủ nghê, thì cũng lạ quá!

Minh Tấn sượng trân và đành cười gượng:

– Thôi tôi lạy bà. Bà làm ơn đi về cho khuất con mắt tôi đi.

– Đuổi người ta hén?

Minh Tấn đắm đuối nhìn lại cô ta: mặt Ngọc Sương tươi rói và nõn nà trong bộ quần áo ngủ tuy rộng xúng xính nhưng càng có vẻ... cởi mở cho những đường nét ham mê. Chỉ cách nhau một ngày mà hình dáng võ vàng của Ngọc Sương trong bộ bà ba đen

mốc ở tận một vùng đồng ruộng biệt mù kia không còn nữa. Sự khác biệt ấy như càng nổi bật thêm trong đêm thanh vắng và trong gian nhà ấm cúng này...

Minh Tấn khẽ chép miệng thở dài...

Tự nhiên anh ta cảm thấy... hơi xót xa và hơi tủi nhục khi mình nắm trong tay một thứ “ưu vật” mà lại không dám “động chạm” gì tới. Đã trót xử sự như một kẻ hy sinh trọn vẹn mà không đòi hỏi một sự đền bù nào hết, Minh Tấn đành bấm bụng... thủ vai tuồng của mình cho đến nơi đến chốn, chớ chẳng lẽ phá ngang bằng những hành động thô bạo cộc cằn hay bằng những cử chỉ van nài cầu khẩn hay sao?

Thủ cho trót vai tuồng ấy là một chuyện khó. Nhất là trong đêm nay. Có

lúc Minh Tấn quắc mắt lên tự thúc giục rằng: “mình có quyền đó mà!”... Nhưng rồi lại ngậm ngùi nhìn người con gái đứng trước mặt: lòng tự ái của một kẻ con trai khiến cho anh ta... phí phạm rất nhiều, phí phạm một cách “xa xỉ” sự ham muốn của mình.

... Tiếng của Ngọc Sương vang lại vừa rền vừa ấm như một thứ âm thanh nổi trong một gian phòng cách tiếng động:

– Anh không nghe em hỏi gì hết sao anh Minh Tấn?

Minh Tấn giật mình, bàng hoàng đáp:

– Có chứ em...

Ngọc Sương nhỏng nhảnh dựa ẹo người một bên lên khuôn cửa buồng, hóm hình hỏi dồn:

– Có thì lập lại cho người ta nghe coi?

Minh Tấn ngập ngừng:

– Thì em nói là... buồn ngủ và đi và ngủ trước...

Ngọc Sương cười giòn:

– Trật lất. Bộ điệu của anh giống như người bị hớp hồn vậy!

Minh Tấn trả lời cầm chừng:

– Ờ... có lẽ tại anh... buồn ngủ.

Ngọc Sương nguyệt dài:

– Dóc tổ. Anh mà buồn ngủ!

Minh Tấn cười xòa:

– Lạ chưa. Buồn ngủ cũng không được nữa sao?

– Giả tử như em hồng cho anh ngủ có được hông?

Minh Tấn nhú mày nhìn sững cô ta... dáng điệu buông lơi, cặp mắt long lanh và đôi môi chúm chím của Ngọc Sương làm cho anh ta bỗng cảm thấy hồi hộp một cách lạ thường... Tuy vậy, Minh Tấn vẫn còn thận trọng, và để dò xét, anh ta mỉm cười nói đẩy đưa thử một câu:

– Thôi em, bây giờ cũng đã chín mười giờ rồi chớ bộ còn sớm lắm sao mà em nói giỡn hoài vậy!

Như thích thú riêng một điều gì, Ngọc Sương cười rũ ra, đoạn đưa một ngón tay ngoắt Minh Tấn lại, Minh Tấn lựng khựng đến gần... Cô ta đặt tay tên hai vai Minh Tấn, hôn nhẹ lên một bên má đoạn, kê tai thì thầm:

– Ra tắt đèn ngoài phòng khách đi rồi em đợi trong này nghen!

Dầu không cần phải hỏi kỹ lại nữa, Minh Tấn cũng không khỏi sờ... Ngọc Sương vừa xô nhẹ anh ta ra, vừa liếc dài trước khi bước vô trong buồng. Tới chừng ấy, Minh Tấn mới lật đật chạy ra phòng khách.

Anh ta chợt để ý tới chiếc đi-văng cũ của mình nằm lơ lửng dưới ánh đèn lạnh lẽo. Bỗng nhiên nó có vẻ như là một vật bị... phế thải. Minh Tấn hấp tấp vói tay vặn tắt đèn...

... Đứng trước cửa buồng Ngọc Sương, bất giác Minh Tấn ngượng ngịu y như là... một cô dâu trong một đêm tương tự như vậy. Anh ta cú mạnh lên đầu một cái để trút nỗi bực mình, đoạn dĩnh đạc bước vào.

Tuy nhiên khi bước lọt hẳn vào trong buồng, Minh Tấn cũng thấy lòng mình rộn ràng một cách khó tả.

Anh ta nhìn đắm đắm về phía chiếc giường rộng, nơi ánh sáng của một ngọn đèn ngủ xanh dịu rọi một cách huyền ảo qua lớp màn lưới trắng mỏng. Ngọc Sương nằm nép một bên giường... rất mực thân nhiên.

Minh Tấn chú ý đến một chiếc gối đặt sòng đôi với gối của Ngọc Sương và anh thầm cảm ơn sự săn sóc tế nhị ấy.

Minh Tấn luống cuống đứng một chỗ chưa tìm ra một cách... êm đẹp tự nhiên nào để đặt mình xuống cái khoảng trống ở một bên giường kia. Hiểu ý, Ngọc Sương lên tiếng trước để phá tan sự ngượng ngịu ấy:

– Anh lại đây em bàn cái này cho mà nghe!

Không đợi nhắc đến tiếng thứ hai, Minh Tấn rảo bước và vén mùng ngồi lên giường, vui vẻ hỏi:

– Chi đó em?

Ngọc Sương lúng túng tìm một câu đáp cho lấy có vì thật ra mình cũng chẳng biết là “bàn” gì nữa:

– À... anh tính tới hôm nào mới đi làm?

Minh Tấn neho mắt nhìn cô ta:

– Ồi chuyện đó gấp gấp gì...

Và anh ta xà xuống ôm lấy người yêu, thì thầm bên tai:

– Chỉ có chuyện này là gấp nè!

Ngọc Sương hơi nhích người ra và...
phủi tay lia lịa một cách thậm vô ích, để
cuối cùng cự nự trong một hơi thở:

– Nhột thấy mồ hà!

Lối cự nự ấy làm cho Minh Tấn...
yên tâm thêm và và dẫu đã tự nhủ mình
nên mềm mỏng, từ tốn... anh ta cũng
không tránh được một cử chỉ hấp tấp,
khiến Ngọc Sương phải kêu lên là... “đèn
sáng chói mắt quá!”...

Lối chống chế không ăn nhằm đâu vào đâu này làm cho Minh Tấn dừng tay, mỉm cười một cách thích thú. Anh ta ngẩn ngừ trong một giây, đoạn nhào người qua vói tay bấm nút điện tắt ngọn đèn ngủ...

Mọi sự ngưng nghỉu trong phút chốc như cùng theo ánh đèn điện kia tan biến trong căn buồng tối om và riêng biệt. Nhưng bóng tối kia – và cả sự ngoan ngoãn của Ngọc Sương nữa – cũng làm cho Minh Tấn trở nên bình tĩnh hơn đôi chút. Và chiếc đồng hồ chuông đàn treo ngoài phòng khách dềnh dàng buông mười tiếng, nhắc thêm cho anh ta nhớ rằng đêm hãy còn dài và đêm nay, mới chỉ là đêm đầu...

Đúng là một đêm tân hôn thật sự!

Vốn có nhiều dịp gần gũi thân thiết với đàn bà, Minh Tấn muốn rằng trong trường hợp đặc biệt này không nên chỉ biết có mình mình...

Ngọc Sương chột ngốc đầu lên cắn nhẹ vào bả vai anh ta, tinh nghịch hỏi:

– Bộ ngủ rồi hả?

– Không. Mắt còn mở trao tráo đây nè.

– Vậy chớ sao...

Ngọc Sương bỏ lửng một nửa câu hỏi khiến cho Minh Tấn cười xòa rồi thì thầm đáp:

– Anh đang suy nghĩ một điều này...

Ngọc Sương hơi nhích người ra và

vẫn một giọng lí lắc cô ta hỏi vặn lại:

– Bộ... hết chỗ suy nghĩ rồi sao hả?

Minh Tấn thích chí cười thầm. Ngọc Sương toan trêu chọc nữa nhưng không sao kịp thốt nên lời và cũng không còn đủ sự tỉnh táo...

... Minh Tấn cảm thấy mười đầu ngón tay bấm sâu xuống lưng mình và một tiếng anh nhỏ nhỏ lê thê... Bên ngoài phòng khách, chiếc đồng hồ chuông lãnh lót “đàn” trước khi gõ một tiếng báo hiệu nửa giờ...

Đôi tiếng khóc thút thít của Ngọc Sương làm cho Minh Tấn giật mình ngẩng đầu lên hỏi một câu ngớ ngẩn:

– Sao vậy em?

Ngọc Sương nhoai lên cắn nhẹ vào vành tai anh ta, nhong nhảnh đáp:

– Hồng biết. Anh kỳ quá. Em bắt đèn cho anh coi!

Minh Tấn nhích sang một bên tuy vẫn giữ chặt lấy người yêu và ranh mãnh hỏi lại:

– Kỳ cái gì và đèn cái gì mới được chứ?

Ngọc Sương đáp lảng ra:

– Như vậy là anh hết còn cần nhần là đêm đêm bị đẩy nằm cheo queo một mình và than đứt ruột là vợ chồng gì mà... đêm không ngủ, không cùng hoài...

Minh Tấn véo nhẹ vào má Ngọc Sương:

– Thì bây giờ cũng là... *đêm không cùng* chứ sao? Nghĩa là những *đêm... lu bù* bất tận, và ánh mặt trời buổi sáng, buổi trưa đôi lúc chắc không làm cho... *đêm trắng* mệt dài vô tận của hai đứa mình dứt quãng được nữa!

Ngọc Sương làm ra bộ co đầu, rút cổ:

– Ý thôi. Cái điệu đó em chạy trước đã!

– Hay là em cứ đòi nhéo nhéo hoài cũng hổng chừng!

Ngọc Sương xô nhẹ anh ta ra:

– Có anh há! Thôi, hổng thềm nói mấy chuyện đó nữa đâu. Em ngủ đây. Ngủ thiệt à ngen!

Dứt lời, cô ta nằm lăn qua một bên...

Bỗng có mấy tiếng súng nổ lẻ tẻ từ ở một phía xa nào vang lại... Minh Tấn ngẩng đầu lên nghe ngóng. Cùng lúc ấy, từ nơi lộ đá, có tiếng mấy tên lính Tây say gào hát ồn ào, tiếng một chiếc xe tuần tiểu nặng nề chạy qua...

Minh Tấn bất giác nhớ tới Năm Hồng Phúc, nhớ tới Ba Nhơn, tới Năm Trường Kỳ, và nhớ tới bao nhiêu người khác nữa còn lằm lũi đi trong một đêm không cùng của thời cuộc, nghĩa là trên những nẻo đường riêng rẽ và trong một thứ đêm dài thê thảm nhứt của lịch sử...

Anh ta bỗng thấy lòng mình quặn đau, và thở dài nằm trở xuống...

... Ngọc Sương chột cựa mình, mớ ú ớ mấy tiếng vô nghĩa, xoay người qua rúc đầu vào ngực... chồng...

– HẾT –

Giấy phép số 4644/BTLC/BC3/XB

ngày 8 - 6 - 1966

Giá: 140\$

